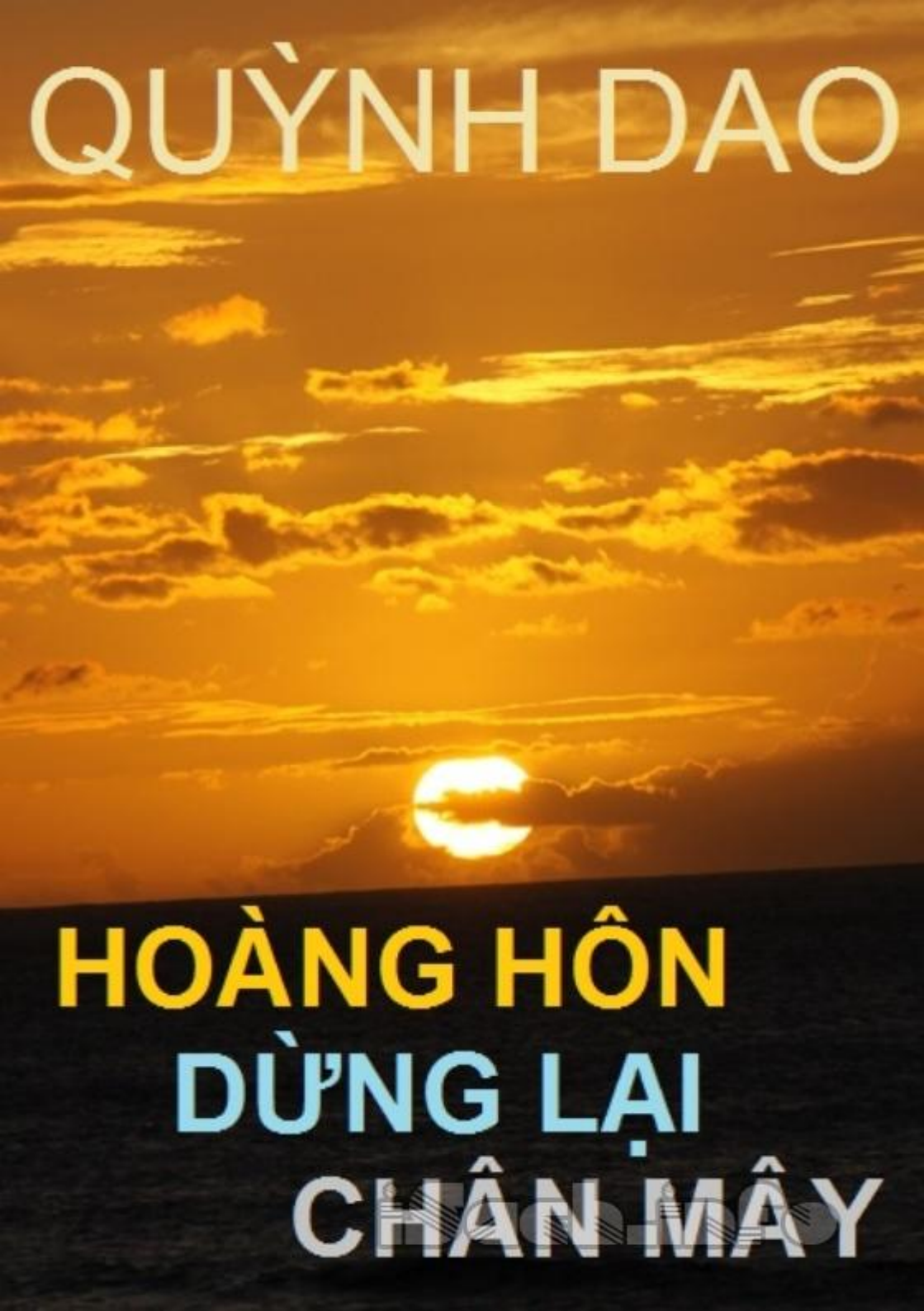

QUỲNH ĐÀO

HOÀNG HÔN DỪNG LẠI CHÂN MÂY

Quỳnh Dao

HOÀNG HÔN DỪNG LẠI CHÂN MÂY

Thông tin về ebook

Hoàng Hôn Dừng Lại Chân Mây

Tác giả: Quỳnh Dao

Thể loại: Tiểu Thuyết

Bìa: Nguyen Ngoc Hai

Thư viện online isach.info

Định dạng ebook PDF-A5

Ngày xuất bản: 13-March-2017

Tổng số 224 trang

Click vào đây để đọc online

CHƯƠNG 1

Ký túc xá chìm sâu trong giấc ngủ.

Giữa một khu đất rộng có tường rào bao quanh, nhiều dãy nhà khang trang được xây lên dành riêng cho nữ sinh nội trú. Cả ký túc xá gồm hơn năm trăm thiếu nữ, tuổi từ 15 tới 20, lứa tuổi còn ươm nhiều mộng đẹp.

8 giờ đêm, tan buổi ôn bài. Đèn rực sáng khắp nơi, đón bước hàng trăm nữ sinh trở lại. Giờ sinh hoạt riêng bắt đầu với những câu chuyện thoải mái, hồn nhiên giữa từng nhóm nhỏ nữ sinh.

Đúng 9 giờ, chuông reo báo hiệu giờ nghỉ ngơi. ánh đèn đồng loạt dịu hẳn đi, tiếng nói tiếng cười huyền ảo cũng hạ thấp xuống thành một âm thanh rì rào mờ tịch... Rồi tất cả lắng sâu vào yên tĩnh.

Trên hành lang chỉ còn vài bóng người rải rác ngồi ôn bài cho kỳ thi sắp tới. Nhưng đêm càng sâu, số người ngồi học càng thưa cho đến khi chỉ còn một chiếc bóng lẻ loi giữa hành lang. Đó là một cô gái nhỏ, cặp kính cận dán sát vào trang sách, thỉnh thoảng, cô bé lại ngước mặt lên lẩm nhẩm đọc những phần quan trọng. Cô bé mãi miết học, bất kể mọi sự việc chung quanh.

Từ đầu dãy, một người đàn bà xuất hiện một tay cầm đèn bấm, một tay khua khua sâu chìa khóa. Đúng là bà Tổng giám thị kiêm quản lý của toàn khu ký túc xá. Đã ngoài 50 mà vẫn

chưa lập gia đình nên mặt bà lúc nào cũng nghiêm lạnh đến gần như khắc nghiệt.

Bà bước nhẹ qua từng phòng một, dừng lại quan sát thật lâu rồi lại tiếp tục đi.

Khi bắt gặp cái bóng nhỏ giữa hành lang, bà dừng bước:

- Ngụy Thu Vân!

Ngụy Thu Vân bối rối, đứng lên:

- Thưa...

- Về ngủ đi! mắt em không tốt thế chắt lại yếu đuối, sao cứ mãi cãi lời tôi mà thức khuya hoài vậy.

Vừa nói bà Tổng giám thị vừa bước xuống thềm rồi băng qua vườn tự tay khóa cổng, đêm nào cũng vậy, tiếng ống khóa bóp lại được coi như là dấu hiệu kết thúc phần của một ngày. Chỉ khi nào làm xong công việc đó bà mới thấy an tâm.

Lúc trở vào vẫn còn thấy Ngụy Thu Vân, bà kêu lên:

- Kìa, về ngủ đi chứ Thu Vân.

Thu Vân nài nỉ.

- Thưa cô, xin cho em thêm vài phút, hai tuần nữa là phải thi rồi.

- Bộ tôi không biết hay sao, nhưng có học thì cũng vừa phải thôi còn giữ sức để thi nữa chứ, em nhất định là phải đậu tối ưu hay sao?

Tuy bề ngoài nghiêm khắc nhưng thâm tâm của bà Vương lại vô cùng từ ái. Chỉ nghe giọng nói lãnh đạm của bà, không ai

hiếu câu vừa rồi là được dành để khuyến khích Thu Vân, bước qua rồi bà còn ngoảnh lại:

- Nhớ chưa, Thu Vân? em cãi lời tôi mà ngã bệnh là không được cho phép nghỉ đâu.

Ngụy Thu Vân xúc động, nhoén cười như nhận lỗi rồi lại tiếp tục dán mắt vào trang sách.

Bà tổng giám thị vừa đi khuất từ sau cửa phòng một cô gái nhỏ khác chạy vụt ra. Cô bé đứng sau lưng Thu Vân gọi nhỏ.

- Chị Sáu.

Đã nhận ra giọng nói của Lý Tố Tố nhưng Thu Vân vẫn không quay lại.

- Sao em chưa đi ngủ?

Lý Tố Tố bắn khoăn:

- Chị “ni sư” khóa cổng rồi hả?

Thu Vân quay lại:

- Em bắt chước ai mà bày đặt kêu bà Vương là “ni sư” đó?

Lý Tố Tố le lưỡi:

- Đứa nào cũng kêu vậy hết chớ bộ.

Thu Vân trừng mắt toan trách em nhưng lại im lặng quay lại cùng bài học, vì sợ bị phân tâm, Tố Tố vẫn chưa chịu đi:

- Chị Sáu, cổng khóa thiệt sao?

- Hơn 11 giờ rồi, chưa khóa sao được? Em hỏi chi vậy?

Lý Tố Tố thấp giọng:

- Rồi bây giờ làm sao? Chị Bảy đi chưa về...
- Cái gì? nó đi đâu?
- Không biết!
- Có xin phép không?
- Không, chỉ trốn ra hồi trưa, lúc xuống phòng ăn, Chỉ nói đi xi nê một bữa cho đỡ ghiền rồi trở vợ Vây mà tới giờ này cũng chưa thấy, Em sợ là có chuyện gì rồi.

Nguyệt Thu Vân dăm chiêu một lúc rồi quay lại với cuốn sách của mình. Lý Tố Tố hốt hoảng:

- Ủa, chị Sáu, tình sao đây? nếu "ni sư"... nếu bà Tổng hay được thế nào chị Bảy cũng bị đuổi...

Thu Vân hờ hững:

- Thì ráng chịu. Hạ Vi đã bị cảnh cáo rồi mà vẫn cứ trốn đi thì bị phạt là phải. Nữ sinh nội trú đâu có quyền tự tung tự tác như vậy. Thôi, Tố Tố đi ngủ đi cho chị học.

Lý Tố Tố thần thờ nhìn ra cổng, lắc đầu:

- Không, không ngủ đâu, em phải chờ chị Bảy về.

Đúng lúc đó một viên sỏi từ ngoài đường rơi xuống thềm ngay trước mặt Tố Tố, tiếp theo là một tiếng gọi khẽ:

- Tố Tố! Tố Tố ơi!

Lý Tố Tố giật mình bối rối:

- Chị Bảy kia, làm sao đây?

- Ai biết! Tổ Tổ dám hỏi bà Tổng mượn chìa khóa không?

Lý Tổ Tổ thè lưỡi:

- Không dám là cái chắc.

Bên ngoài, Hạ Vi càng lúc càng cao giọng. Lý Tổ Tổ sợ hãi, chạy tới sát chân tường, nói vọng ra:

- Chị Bảy, đừng la lớn, chị có cách gì vô được không? em không dám kiếm bà Tổng đâu.

- ê, đừng kiếm “ni sư” trong đó ngoài chị Sáu ra còn ai thức nữa không?

- Không chỉ có chị Sáu. Trời ơi, chị có cách nào vô chưa?

Bên ngoài, Hạ Vi vẫn bình tĩnh quan sát chung quanh để kiếm lối vào.

Nàng gọi Tổ Tổ:

- Đằng kia có cây gòn. Chị leo lên đó chui qua đầu tường, Tổ Tổ đỡ chị xuống nghe.

Lý Tổ Tổ hấp tấp chạy tới cây gòn, đứng đợi. Phía trên, Hạ Vi đã leo gần tới ngọn cây, đang lần vào đầu vách. Thành lĩnh, cùng với một tiếng rắc rợn người, cành gòn mang theo cả Hạ Vi rơi ập vào trong. Tuy đã “vào” được, nhưng Hạ Vi lại rơi đúng ngay khóm xương rồng. Hai nhánh đẹp nhất gãy gập dưới lưng Hạ Vi, bên cạnh là một bụi hồng xinh tươi cũng cùng số phận. Còn Hạ Vi thì cả người mắc đầy gai nhọn.

Tổ Tổ la hoảng:

- Chết rồi! gãy khóm xương rồng của “ni sư” rồi! thế nào sáng cũng...

Hạ Vi rên rí:

- Đau quá, Tố Tố ơi! đỡ chị lên giùm.

Tuy biết rõ mọi việc nhưng Ngụy Thu Vân vẫn ngồi yên ở hành lang, mắt dán chặt vào trang sách. Nhưng nhịp tim cô bé lại khuấy động cả buồng ngực, ngược hẳn với vẻ trầm tĩnh, bên ngoài Hạ Vi khập khểnh bước vào, nhìn Thu Vân:

- Chị Sáu, Hạ Vi về trễ quá phải không?

Thu Vân vẫn giữ nguyên nét lạnh lùng, không đáp tiếng nào, Hạ Vi nén giận khẽ nói tiếp:

- Em ra thăm Chị Hai, Chị Hai gọi lời thăm...

Thu Vân đứng phắt dậy:

- Chị Hai! lúc nào cũng Chị Hai! Chị Hai bị đuổi rồi, mai một thế nào cũng tới phiên cô cho coi.

Nói xong, Thu Vân đi thẳng về phòng. Vừa giận vừa thẹn, Hạ Vi phân trần cùng Tố Tố:

- Thấy không, chị vẫn lễ độ mà chị Sáu lại nổi nóng lên...

Tiếng Hạ Vi vang động làm Tố Tố kinh hoảng.

- Thôi đi ngủ, chị làm mấy chị kia dậy hết bây giờ.

Tới cửa phòng, Hạ Vi còn đứng lại:

- Quần áo chị dơ hết rồi làm sao lên giường?

- Tổ Tổ lấy đồ ngủ đem xuống phòng tắm giùm chị đi.

Một lúc lâu sau cả hai mới lên giường ngủ vì giường kê song song nên Hạ Vi vẫn chưa chịu ngủ:

- Bữa nay đúng là xui xẻo!

Hạ Vi vừa than vừa rên vì những vết gai đâm.

- Ra chưa được nửa ngày đã có chuyện rắc rối, trở vô còn bị té một cái nên thân. Tổ Tổ ơi, gai xương rồng có làm độc không?

Tổ Tổ hỏi ngược lại:

- Sao chị về trễ vậy?

- Chán ghê! mai mốt không thèm đi chơi với Đức Ngô nữa.

- Đức Ngô nào?

- Anh chàng số 13 trong đội lam cầu đó, Tổ Tổ không biết, hả?

Tổ Tổ ngạc nhiên lẫn hiếu kỳ, phăng tới:

- Không phải chị đi chơi với anh Dương sao? Vậy là bà lại có bồ mới nữa rồi à?

- Bồ bịch gì đâu. Mới có vài lá thơ, đi chung một châu xi nê thôi. Hai anh chàng, người thô bạo như võ sĩ, kẻ thì bạc nhược như tiểu thư... ai cũng là đồ bỏ!

Tổ Tổ thích thú hỏi tiếp:

- Rồi có đánh nhau chưa?

- Dĩ nhiên là rồi. Bị cảnh sát tóm hết!

Tổ Tổ ngồi bật dậy:

- Trời đất, bộ đánh nhau thật hả?

Hạ Vi duỗi chân, đắc ý cười:

- Ngủ đi, mai kể tiếp!

Nhắc tới "mai" Tố Tố lại phát lộ Bụi hồng và khóm xương rồng Phi Châu mà bà Tổng vô vàn cung quý đã bị Hạ Vi tàn hủy - Đúng là vật nào chủ ấy, cả hai loại cây đều toàn gai nhọn - sáng mai phát giác ra, chắc chắn bà Tổng sẽ không tha cho thủ phạm... Nếu...

Hồi hộp quá, Tố Tố hỏi dồn:

- Chị Bảy, nếu "ni sư" biết chị làm gãy thì sao?

Hạ Vi dừng dừng:

- Sợ gì hai tuần nữa thi xong, đậu rớt gì cũng ra khỏi túc xá khác gì bị đuổi? Nếu đậu, chị sẽ lên đại học, còn rớt thì kiếm Chị Hai nhờ chị ấy...

- à quên, Chị Hai mạnh giỏi không?

- Sao lại không? chị sắp làm đại minh tinh rồi đó.

- Đại minh tinh! Chị Hai đóng phim sao?

Hạ Vi đắc ý:

- Ờ, đã có người mời.

- Chị Hai hết đi hát rồi sao?

- Vẫn đi hát chứ. Ca sĩ có khác gì minh tinh đâu, nghề nào cũng hái ra tiền.. Chà, mai một Chị Hai sẽ là minh tinh... Chị

mình là minh tinh chắc chắn là sừng lắm.

Tố Tố còn muốn hỏi thêm nhưng Hạ Vi đã thở đều rồi ngủ thiếp luôn - một giấc ngủ chỉ toàn là mộng đẹp.

CHƯƠNG 2

Ngày hôm sau, một ngày nhiều tai họa. Chuông báo thức reo mà Lý Tố Tố tưởng như còi báo động, trong khi Hạ Vi vẫn còn mê ngủ. Lý Tố Tố phải lay vai kéo chân một lúc, Hạ Vi mới hé mắt, giọng ngái ngủ:

- Để người ta ngủ! dậy hổng nổi mà! Tố Tố đi khai bệnh và xin phép dùm chị đi...

Nói xong, Hạ Vi lại ôm gối ngủ tiếp. Lý Tố Tố đánh liều đi xin phép. Vừa đến ngoài cửa phòng Tổng giám thị, Lý Tố Tố nghe có tiếng chuyện trò và nhận được giọng quen thuộc của Ngụy Thu Vân, dường như Thu Vân đang nói về vụ... bụi xương rồi. Lý Tố Tố giật mình, thầm nhủ: "Chẳng lẽ chị Sáu lại làm mật báo viên sao? " Liền đó "ni sư" hỏi giọng gay gắt:

- Sao? gãy nát bụi xương rồng của tôi rồi sao? cả khóm hồng nữa?

Lý Tố Tố vừa hồi hộp vừa hậm hực "Đúng là lập công, phản bạn". Mới sáng đã lẹ chân đi báo cáo rồi! phải cho chị Sáu một trận mới được. Lý Tố Tố cố lắng nghe xem Thu Vân còn nói những gì, nhưng Thu Vân nói quá nhỏ, chỉ nghe được mấy tiếng xương rồng, hoa hồng thôi.

Bà tổng giám thị hỏi gần, tựa hồ không tin lời Thu Vân:

- Cái gì? chính em hả tôi không tin đâu?

Thu Vân rất bình tĩnh, trình bày mạch lạc:

- Thưa cô, tại em thật mà. Đêm qua em thức khuya học bài, bỗng nhớ tới cái khăn tay phơi trên chậu từng mới ra tìm, nhưng gió thổi bay mất, em sờ kiếm nhưng vì mắt kém nên vấp ngã vào bụi xương rồng và khóm hồng của cô... Thưa cô, lỗi của em...

"Ni sư" nín lặng một lát, lại hỏi.

- Em không nói dối để gánh tội thay người khác chứ?

- Dạ không.

"Ni sư" lặng thinh một hồi nữa, bỗng bật cười:

- Thôi chuyện rủi ro ngoài ý muốn, tôi không trách phạt, từ nay em đừng đi ra ngoài buổi tối nữa mắt kém dễ bị vấp ngã lắm.

Nguyệt Thu Vân vốn là học trò ngoan, lâu nay vẫn được bà Tổng mến, nên bà không nổi trách mắng vì một lỗi lầm vô tình, đúng hơn là một tai nạn. Thật ra thì "Ni sư" cũng đâu quá khắt khe... Lúc Thu Vân vừa bước ra, Lý Tố Tố liền nhảy bổ lại ôm chầm lấy Thu Vân, mắt rơm rớm.

- Chị Sáu, chị Sáu yêu quý.

- Ủa, Tố Tố, đi đâu đây? làm gì vậy? Bộ điên chắc?

- Em không điên, em đang sung sướng mà, chị Sáu tha lỗi cho em... em đã nghe lén câu chuyện chị nói với bà Tổng.

Nguyệt Thu Vân bẽn lẽn vì bị khám phá ra việc làm lén của mình. Nàng lắc đầu, vội vàng kiếm chuyện khỏa lấp:

- Tổ Tổ cũng tính gặp bà Tổng hả?
- Dạ em xin phép dùm chị Bảy nghỉ bữa nay.

Thu Vân thoáng nét bất mãn:

- Lại xin nghỉ? Hạ Vi bệnh thật không?
- Chỉ nói dậy không nổi...

Nguyệt Thu Vân khẽ thở dài, giọng buồn buồn.

- Chị đi nói láo cho Hạ Vi còn Tổ Tổ thì cũng thay mặt nó mà gạt luôn! Tổ Tổ nè, mình làm vậy là làm hại Hạ Vi Cũng bằng như xúi biếu Hạ Vi đi sâu vào lỗi lầm, lúc đó thì chỉ còn có bó tay thôi.

Lý Tổ Tổ nghe hữu lý, nhưng cảm thấy Nguyệt Thu Vân hơi quan trọng hóa vấn đề. Nếu là mọi hôm khác thì Tổ Tổ đã cãi lại rồi, nhưng bữa nay bỗng thấy bần khoản...

Giờ cơm trưa, loa phóng thanh ở phòng ăn gọi tên Hạ Vi, bảo lên văn phòng ngay sau khi dùng bữa. Lý Tổ Tổ đoán là Hạ Vi có thư, đi lãnh dùm, chừng tới văn phòng Giám học mới hay mình lầm, Bà Giám học giận dữ:

- Kêu Hạ Vi lên đây mau!
- Thưa... dạ, chị Hạ Vi bệnh, có thư của chị ấy em lãnh dùm cũng được.
- Bệnh? Bệnh gì? Mới hôm qua trốn đi phá làng phá xóm mà bữa nay bệnh rồi sao?

Bà Giám học quát tháo âm ỉ, nhưng dường như sức nhận thấy thái độ của mình khó coi, nhà mô phạm dịu giọng:

- Tổ Tổ, em đi kêu Hạ Vi, bảo lên đây lập tức.

Lý Tổ Tổ cuống lên, không chừng Hạ Vi đã gây đại họa gì thật rồi. Tổ Tổ chạy một mạch về tới tức xá thì thấy Hạ Vi đang tựa thành giường, tay cầm một bản nhạc thời trang, miệng hát nho nhỏ, tay gõ nhịp, dáng điệu thật nhàn nhã, thoải mái. Nghe nói có lệnh gọi, Hạ Vi tỉnh bơ như không.

- Bệnh xin nghỉ mà còn gọi lên gọi xuống. Tổ Tổ có nói chị bệnh không?

- Có, mà bà giám học không tin. Chị lên lẹ đi, bà đang giận lắm đó.

Hạ Vi trấn an:

- Đừng lo! chắc vụ xương rồng gãy chớ gì! Chị nhận lỗi là xong, chẳng lẽ vì vụ đuôi chị lại càng không vì thế mà cấm chị thi đậu! Tổ Tổ chờ chị chút nữa chị chỉ cho hát bản này, chịu không?

Hạ Vi trao bản nhạc cho Tổ Tổ, toan bước chân xuống giường. Lý Tổ Tổ vội nắm tay chị.

- Không phải vụ bụi xương rồng đâu. Vụ đó, chị Sáu đã nhận thay chị rồi. Dường như bà giám học đã biết chuyện gì của chị hôm qua...

Hạ Vi giật mình, khựng lại, hơi tái mặt, nhưng trấn tĩnh ngay:

- Cũng không sao. Tổ Tổ đừng sợ cứ ở yên đợi chị.

Hạ Vi bước mau chân. Tổ Tổ theo đến cuối hành lang mới dừng lại, lo âu nhìn theo bóng người chị kết nghĩa xuyên qua vườn hoa dẫn đến văn phòng Giám học.

Thình lình có tiếng gọi:

- Chị Tố Tố.

Lý Tố Tố quay lại, nhận ra Lữ Tiểu Bình đang từ câu lạc bộ đi lại, giơ cao tay phe phẩy một phong thơ Lữ Tiểu Bình là em út trong nhóm mười chị em kết nghĩa. Tuy là em út nhưng

Tiểu Bình cũng đã 18 tuổi, học lớp 11 cao trung chỉ kém Lý Tố Tố không đầy mấy tháng, tuy nhiên vì có đến chín bà chị, Tiểu Bình vẫn tưởng mình còn bé bỏng.

- Chị Chín đồ chị thơ của ai?

Lữ Tiểu Bình đã đến trước Tố Tố, kê sát phong thơ vào mắt chị, rồi rút nhanh lại giấu sau lưng, vẻ vui tươi hiện rõ. Dù đang rối bời trong lòng, Lý Tố Tố cũng thấy vui vui.

- Tiểu Bình đi ăn bánh đó hả?

Lữ Tiểu Bình nhăn nhăn mũi, đắc ý.

- Khô bò nè, đậu phộng rang nè, kem vói lại kẹo nữa...

Bỗng Tiểu Bình há miệng thối phù ra một quả bóng mỏng mảnh, vỡ "bốp" một cái, rồi mỉm miệng cười. Lý Tố Tố cũng cười theo:

- Lớn đầu mà cứ ăn kẹo cao su thối bong bóng của con nít, Tiểu Bình ăn nhiều thứ chắc được chị Cả gọi tiền cho chứ gì?

Lữ Tiểu Bình chìa phong thơ ra,

- Em biết thế nào chị cũng đoán sai mà! đây nè, chị coi đi rồi biết, của chị Ba chó bộ.

Chị Ba, tức Diệp Mỹ Hương, hiện học năm thứ ba văn khoa,

chúng chỉ quốc văn thuộc hàng sinh viên ưu tú. Lý Tố Tố mở thơ ra, ngoài thơ dài còn kèm theo một bưu phiếu.

- Ủa! tiền đâu mà chị Ba gọi cho vậy?

- Thì chị coi thơ rồi biết.

Tuy nói vậy, Lữ Tiểu Bình không giữ nổi bí mật được nữa, đáp ngay.

- Chị Ba chiếm giải văn chương hạng ba của một tuần báo phụ nữ, chị chia đôi tiền thưởng gọi cho mình.

- Hèn chi! rồi cô định khao mình bằng cách ăn hết cả câu lạc bộ đó, phải không?

Lữ Tiểu Bình đỏ mặt, phân trần.

- Em đã lãnh tiền đâu! em... ăn chịu đó chứ có 60 đồng hà. Còn tiền chị Ba cho thì phải chờ quyết định chung, nhất là của chị Sáu.

Vừa trò chuyện với Tiểu Bình, Lý Tố Tố vừa trông ngóng về phía cửa phòng Giám học.

Chuông nhất đã reo, sắp tới giờ học chiều, Lý Tố Tố sốt ruột, đưa trả phong thư cho Tiểu Bình.

- Vô sửa soạn đi, chuông một rồi kìa.

Chuông học reo hai hồi dài lạnh lạnh, Hạ Vi vẫn còn trong phòng giám học. Từng nhóm nữ sinh nội trú lũ lượt kéo nhau rời ký túc xá đổ dồn về phía phòng học, ồn ào cười nói, đi ngang Tố Tố. Lý Tố Tố vẫn đứng yên như tượng gỗ, Ngụy Thu Vân rời đám đông, gọi:

- Tổ Tổ, vô học! sách vở đây nè!

Như cái máy, Tổ Tổ cầm quyển địa lý, uể oải nổi gót Thu Vân, mắt vẫn không rời văn phòng Giám học.

Ngụy Thu Vân khẽ nói:

- Hạ Vi còn ở trên đó hả? Ngày thi gần kề mà còn gây chuyện rắc rối, bậy quá!

Suốt giờ địa lý, Tổ Tổ chẳng nghe hiểu được gì, giáo sư chưa kịp ra khỏi lớp, Tổ Tổ đã lên cửa hông chạy như bay về túc xá. Hạ Vi đang ngồi trên giường, đầu cúi xuống, mắt nhắm lẹ, Lý Tổ Tổ vịn vai chị hỏi dụi dàng.

- Chị Bảy! sao chị khóc?

Hạ Vi hậm hực:

- Họ đòi đuổi... chị cũng chẳng cần.

Hạ Vi tuy nói cứng mà nước mắt vẫn rơi. Dù sao nàng vẫn còn cái bản chất thuần khiết, Hạ Vi chỉ bắt chước vài nét ương ngạnh của người Chị Hai kết nghĩa Hà Ý Hoa thôi, chớ thật ra, nàng đã sợ đến phát khóc, Lý Tổ Tổ cũng sụt sùi khóc theo. Chuông lại reo vào học, Tổ Tổ đành phải chạy lên lớp chẳng hỏi kỹ Hạ Vi được điều gì. Tan buổi học chiều, Lý Tổ Tổ đang vội chạy về ký túc xá thì Thu Vân gọi lại, bàn tính cách gỡ rối cho Hạ Vi. Dù sao Ngụy Thu Vân cũng không quên trách nhiệm, cả năm người chị lớn đều đã rời trường chỉ còn Ngụy Thu Vân ở lại đây, Lữ Tiểu Bình từ xa chạy lại, cũng bàn tính với Thu Vân và Tổ Tổ. Cô em út Tiểu Bình có sáng kiến.

- Mời chị Cả vô gấp đi, nhờ chị Tám đi gọi ngay kéo trẻ...

Theo Tiểu Bình thì chẳng việc gì mà chị Cả Chương Ngọc Phấn không giải quyết được. Chương Ngọc Phấn hiện đang làm giáo viên tại một trường gần thủ đô, tìm rất dễ dàng. Sở dĩ Tiểu Bình đề cử chị Tám Tề Minh lãnh nhiệm vụ mời chị Cả vì Tề Minh là một thiếu nữ lanh lẹ tháo vác nhất trong bọn, được các bạn gọi là “Tam thiết công chúa”.

Quả nhiên chị Cả Chương Ngọc Phấn đến ngay trong tối đó. Sau khi hiểu rõ chi tiết và đã thảo luận kỹ càng, Chương Ngọc Phấn dẫn bốn cô em Vân, Minh, Tố, Bình đến trình diện Hiệu trưởng, Giám học, Tổng giám thị và vị giáo sư hướng dẫn, xin tha lỗi cho Hạ Vi Mọi người đều bằng lòng khoan thứ vì ai cũng có thiện cảm với cô học trò cũ Chương Ngọc Phấn, và nội vụ cũng chưa được ra hội đồng kỷ luật nên dễ dàng xóa bỏ. Chỉ có bà giám học vẫn khăng khăng không tha cho Hạ Vi, vì cần giữ chặt chẽ kỷ luật nhà trường.

Bà nói:

- Nếu không phạt thì Hạ Vi cũng sẽ hư hỏng y hệt như Hà Ý Hoa.

Chương Ngọc Phấn hiểu rõ điều đó, nhưng vẫn tha thiết phân trần.

- Nếu bị đuổi lúc này Hạ Vi sẽ không thi được, và cũng chẳng dám về nhà... e rằng điều có càng làm cho Hạ Vi sớm đi vào vết xe của Ý Hoa...

Bốn chị em Thu Vân đều khẩn khoản xin tội cho Hạ Vi Sau cùng bà giám học cũng xiêu lòng, nhưng buộc phải cảnh cáo nghiêm khắc Hạ Vi, nếu không sửa đổi thì sẽ chẳng còn được hưởng ân huệ thêm một lần nào nữa cả.

Nhóm nữ sinh nội trú “mười chị em kết nghĩa” là một biểu tượng cho tình bạn học cao đẹp và đậm đà hiếm có. Thời gian càng làm bền chặt thêm tình bạn và cũng làm cho mỗi cô gái xinh xắn thẩm tươi. Cô em út Lữ Tiểu Bình đã là một cô gái 19 tuổi mỹ miều. Và bốn cô chị từ Tố Tố, Tề Minh đến Hạ Vi, Ngụy Thu Vân đều 19, 20 tuổi và đều đã tốt nghiệp cao trung. Năm người chị lớn đã lần lượt rời khỏi ký túc xá từ nhiều năm trước, người thì bước vào đời, kẻ thì tiếp tục lên đại học. Chị Cả Chương Ngọc Phấn làm cô giáo sơ trung. Chị Hai Hà Ý Hoa đã trở thành đại minh tinh điện ảnh. Chị Ba Diệp Mỹ Hương sắp tốt nghiệp văn khoa. Chị Tư Từ Thắng Nam ôm mộng du học đang theo ngành cao học sinh ngữ. Chị Năm Mai Lộc Hậu sẽ trở thành cán sự điều dưỡng cuối năm nay. Kỳ thi tú tài đôi vừa rồi, năm chị em còn ở ký túc xá đều được bảng hổ đề danh. Sau vụ rắc rối ở trường, Hạ Vi cố gắng sửa đổi tính tình. Nhờ mấy chị em khuyên ngăn, Hạ Vi càng siêng năng học hơn lúc trước. Các cô đều rơi lệ trong buổi lễ mãn khóa ở trường lúc cùng hợp xướng bài “Tạm biệt”. Từ hội trường về Hạ Vi bước cạnh Ngụy Thu Vân, thở dài:

- Dù sao cũng nắm được mảnh bằng!

Ngụy Thu Vân lặng thinh, mắt đỏ hoe Hạ Vi nhận biết kêu lên:

- Sao Chị khóc? có gì đâu mà phải quyến luyến cái ký túc xá lụp xụp này! Bộ chị không muốn thi đậu ra ngoài để tiến thân sao!

Lý Tố Tố đi sau thấy Thu Vân lặng thinh, sợ Hạ Vi buồn:

- Mau quá! sáu, bảy năm trôi qua trong chớp mắt! tội mình đều thành “Người lớn” hết rồi!

- Càng nhanh càng tốt, sao lại thở than!

Hạ Vi vừa nói vừa nhìn lại phía sau, bỗng ngạc nhiên:

- Ủa! Tổ Tổ! khóc nữa rồi!

Bị hỏi khá lớn, Lý Tổ Tổ kêu lên:

- Em đang vui đó chứ, nhưng không hiểu sao, khi ca bản “Tạm biệt” em khóc hồi nào không hay...

Hạ Vi nhăn mặt, le lưỡi định nói thêm, chợt thấy cô em út Lữ Tiểu Bình chạy tới, rồi rít:

- Mau lên! Chị Cả đang chờ ở ký túc xá kia!

Lý Tổ Tổ nắm chặt tay cô em út, rung rung:

- Tiểu Bình! chị em mình sắp xa nhau..

Lữ Tiểu Bình đang có chuyện vui, chẳng quan tâm điều đó:

- Chị Cả kêu ngày mai tất cả đều đến nhà chỉ để dự kỷ niệm sinh nhật em!

Hạ Vi vọt miệng:

- Ồ! mai là sinh nhật Tiểu Bình mà quên mất, bậy ghê!

Lữ Tiểu Bình thích thú, vênh mặt.

- Vậy mà chị Cả vẫn nhớ như thường.

Khi đã tề tựu đông đủ, Chương Ngọc Phấn chúc mừng bốn cô em vừa thi đậu, đoạn nói.

- Mai là sinh nhật Tiểu Bình, lại nhằm chủ nhật các em đến chị chơi, Mỹ Hương, Ý Hoa, Thắng Nam, Lộc Hậu cũng sẽ

đến, giờ thì chị về trường, mấy em nhớ đến nghe.

Hạ Vi cười.

- Giáo sư mà cũng bỏ lớp đi vậy sao?
- Chị nhờ người khác dạy mà.
- Giáo sư còn kiếm được người dạy thế, chớ học trò đâu biết nhờ ai nghe giảng bài giùm, làm giáo sư coi bộ lợi hơn nhiều.

Hạ Vi cố ý nói to như pha trò, nhưng cũng gần như nói thật:

- Lạy trời Phật, xin tạ Ông đã phù hộ cho tôi không còn làm học trò nữa.

Không ai để ý đến câu nói nửa đùa nửa thật của Hạ Vi, chỉ có Tiểu Bình nghe thấy hoang mang hỏi Chương Ngọc Phấn,

- Chị Cả, bộ chị bậy không học thêm nữa sao?
- Phải theo lên đại học chớ.
- Sao chỉ nói gì kỳ vậy?
- Nó nói giỡn mà.

Hạ Vi bỗng xem vào, nghiêm nghị.

- Em định không học đại học vì tự biết không có đủ khả năng ở bất cứ ngành nào, học thêm cũng không ích gì.

Ngụy Thu Vân liếc Hạ Vi:

- Sao em thiếu tự tin dữ vậy?
- Chị Sáu của em ơi! Đâu phải muốn tự tin là dễ! Nếu em được một phần sức học và phẩm hạnh của chị, một nữ sinh

đậu tối ưu, thì chắc chắn em sẽ học Đại học liền, chớ đâu phải tự ti!

Hạ Vi nhấn mạnh hai chữ “tự ti” với vẻ chua chát mỉa mai.

Làm như không nghe rõ, Nguyễn Thu Vân chân thành khuyên:

- Còn hơn tháng nữa mới thi vô Đại học, nếu gắng ôn bài thì lo gì. Phải chi lúc trước em đừng ham chơi thì...

Hạ Vi ngắt lời:

- Thì bây giờ đâu phải ân hận, phải không? Mà có ân hận cũng chẳng ích gì! Ngay bây giờ dù em có học ngày học đêm chẳng tới đâu.

Nguyễn Thu Vân nổi giận:

- Coi bộ Hạ Vi không nhưng chỉ tự ti mà còn tự hủy hoại mình nữa.

Chương Ngọc Phấn nắm tay Lữ Tiểu Bình đi trước, Tề Minh thấy Nguyễn Thu Vân đấu khẩu với Hạ Vi vội đi mau tới, gọi giật ngược:

- Chi Cả, sao không khuyên Hạ Vi vài lời?

Hạ Vi ầm ức kêu to:

-Sao lai khuyên? Tôi có lỗi gì? Cứ việc chửi mắng tôi đi!

Lúc đó cả bọn ra tới đường, có xe trò tới, Chương Ngọc Phấn vẫy xe, bảo các em:

-Chị tin Hạ Vi chỉ nói chơi. Thôi chị về! Có gì thì mai chúng mình bàn tính.

Trong khoảng thời gian trở về trường dạy học, Chương Ngọc Phấn bỗng nhớ lại cả khoảng đời mười năm dài đã qua. Nàng nhìn lui về đám bụi mờ sau xe, ký ức khơi mở, nhắc lại từng sự việc của mình mười năm trước. Ở ký túc xá nàng đã tình cờ gặp chín cô em kết nghĩa, tình thương còn hơn ruột thịt. Ở cương vị chị Cả, nàng đã coi sóc các em bằng tất cả chân tình và ngược lại, nàng cũng nhận được biết bao điều an ủi từ mấy đứa em. Bây giờ đàn em đều khôn lớn, dù biết rằng đời sống sẽ tạo cho mỗi người nhiều thay đổi, nhưng nàng vẫn cầu mong tình chị em vững bền.

Nhìn đám bụi mờ bốc cao, nàng lại nghĩ đến một hình ảnh khác cõi lòng bỗng nhiên xao xuyến. Vài năm gần đây hình ảnh ấy vẫn hiển hiện trước mắt nhưng nàng vẫn giữ tâm hồn bình lặng. Cho tới hôm nay, đúng hơn là ngay giờ phút này, hình bóng đó bỗng làm trái tim nàng rung động, rồi sẽ khó quên...

Nghĩ tới đó, nàng nghe nóng bừng đôi má, bồi hồi ngây ngất.

Xe ngừng, nàng bước qua cổng, tới thẳng lớp mình phụ trách. Vừa tới lớp thì cũng vừa tới giờ chơi. Học trò vừa thấy nàng, reo lên:

- A! Cô về! Cô về!

Nghe đám học trò reo hò, người dạy thay nàng bước vội ra. Đó là một nam giáo sư trẻ, gương mặt răn rỏi, sạm đen.

- Cô mới về đó à!

Chàng trai hỏi nhỏ, giọng chứa chan tình ý dịu dàng, mặt ửng đỏ.

Chương Ngọc Phấn cũng hồng hồng đôi má:

-Cám ơn giáo sư đã dạy giúp...

-Giáo sư Thà cô đừng cảm ơn còn hơn!

Chương Ngọc Phấn mỉm cười:

-Cám ơn Phục Bình.

Vương Phục Bình nhoén cười, giọng chân thành:

-Tôi thích được nghe cô gọi tên như vậy.

Chương Ngọc Phấn càng lúng túng. Cùng lúc đó, thấy hai đứa học trò đang tranh nhau quả bóng nàg vội tới phân xử. Lúc quay lại, thì Vương Phục Bình đã đi về phía cư xá giáo sư.

Sau giờ ra chơi, nàg dạy luôn buổi sáng rồi cũng trở về cư xá.

Chương Ngọc Phấn dạy buổi sáng, Phục Bình dạy buổi chiều cũng chung phòng học.

Sắp đến giờ buổi học chiều. Vương Phục Bình sửa soạn tới lớp thì Chương Ngọc Phấn tìm gặp:

- Để tôi dạy thay cho Phục Bình.

Nghĩ là Ngọc Phấn muốn trả ơn, Phục Bình xua tay:

-Không! Để tôi...

Chương Ngọc Phấn cười:

-Tôi dạy thay để nhờ Phục Bình giúp tôi một việc rất cần.

Vương Phục Bình tuy lúng túng nhưng liền gật:

- Được rồi.

-Tôi muốn mượn máy ảnh của Phục Bình.

- Được chứ, để tôi lấy ngay cho.

-Ngày mai mới cần tới. Phục Bình đi mua giùm tôi cuộn phim...

-Phim còn nhiều mà, mới chụp vài "pô" thôi.

-Không đủ đâu, tôi muốn nhờ Phục Bình mua thêm.

-Tôi đi ngay bây giờ.

Vương Phục Bình về trao cho Chương Ngọc Phấn hộp phim người còn ướm mồ hôi, nhưng Ngọc Phấn nói:

- Phục Bình cất giùm luôn. Ngày mai mượn máy ảnh mà còn mượn cả Phục Bình chụp giùm nữa mà.

Vương Phục Bình tươi tỉnh:

-Chụp nhiều lắm sao mà chuẩn bị kỹ quá vậy?

Chương Ngọc Phấn giải thích:

-Ngày mai tôi đưa mấy đứa em chơi núi Mỏ Két dùng bữa ngoài trời luôn. Phục Bình cũng tới đó chung vui nghe!

Vương Phục Bình ngập ngừng, nghĩ tới sự vụng về của mình khi đứng trước một đoàn thiếu nữ. Phải mất một lúc lâu chàng mới e dè:

-Cần phải có... có tôi đi, mới được sao?

Chương Ngọc Phấn gật đầu:

-Mời Phục Bình cùng đi cũng để nhờ chụp ảnh.

-Cô cũng biết chụp, cần gì phải có tôi?

Chương Ngọc Phấn hiểu ra sự áy náy của Phục Bình, bật cười:

- Phục Bình sợ hả? Không muốn quen với mấy đứa em tôi sao?

Nghe lời nói hàm chứa một ý tình rất đặc biệt, Phục Bình bỗng dạn dĩ hẳn lên.

CHƯƠNG 3

Sáng sớm hôm đó, năm chị em em Ngự Thu Vân, Hạ Vi, Tề Minh, Lý Tố Tố, Lữ Tiểu Bình cùng kéo nhau tới nhà chị Cả. Gần mười giờ, chị Ba Diệp Mỹ Hương với chị Năm Mai Lộc Hậu cũng từ Đài Bắc tới.

Đã lâu không gặp nhau, nay đông tụ hội tất cả đều mừng vui hơn hở, nói nói cười cười liên miện. Họ Ôm chầm nhau, siết tay nhau, chẳng muốn rời khiến căn nhà nhỏ của Chương Ngọc Phấn cơ hồ rung rinh.

Đợi cho cảnh huyền náo giảm dần, cô em út Tiểu Bình mới hỏi:

- Còn chị Tư đâu? sao không cùng tới một lượt với chị Ba, chị Năm?

Diệp Mỹ Hương lên tiếng:

- Thắng Nam không đến được, hôm kia nhận được thư chị Cả, chị với Lộc Hậu tới gặp Thắng Nam, nhưng Thắng Nam đang bận học thi lên cấp, và bữa nay, chủ nhật lại phải đi nhà thờ, do đó dù muốn cũng không đến được.

Tề Minh tròn mắt, giọng oang oang:

- Đi nhà thờ? bộ có đạo sao? vô đạo hồi nào vậy?

Diệp Mỹ Hương đáp:

- Chờng vài tuần nay.

Hạ Vi bật cười, giọng móc hòng:

- Ha ha! đúng là một “tin hay chuyện lạ”. Đùng một cái, chị Tư nhà ta đã trở thành con chiên rồi! Thế mà thần không hay qui? không biết, chị ấy cứ giấu kỹ! theo đạo chó đâu phải chuyên tư tình mà che đây lén lút? nhưng bỗng dưng chị Tư theo đạo như thế là để làm gì chứ?

Diệp Mỹ Hương đáp:

- Theo cô ta nói thì có người cho biết hễ theo đạo thì trong tương lai sẽ được xuất ngoại du học dễ dàng.

Tê Minh oang oang:

- Eo ơi! xuất ngoại với du học! mới vớ vễ vài năm sinh ngữ đã nuôi mộng ngoại lai! chẳng lẽ cả cái Đài Loan này không đủ chỗ cho chị ấy học sao? bày đặt!

Chị Tư Thắng Nam đang theo cao học sinh ngữ đúng là tên sao người vậy, tuy phận gái nhưng luôn luôn hoài bão ý chí vượt thắng cả nam nhi, bởi thế Thắng Nam tự chọn con đường tiến thủ khác hẳn chị em trong nhóm và vừa đi học và cấy cục cách nọ cách kia để dọn sẵn ngõ xuất dương du học. Trường hợp hôm nay, đáng lý nàng nên có mặt, trái lại không đến, vì một chuyện mà một số chị em cảm thấy không chính đáng, và ích kỷ! tuy nhiên không ai tiện phê phán, chỉ có Hạ Vi và nhất là con người thể thao Tê Minh chẳng nhận được thắng thắng nổi liền.

Mai Lộc Hậu tâm tánh ôn hòa, sợ xảy ra chuyện hiểu lầm sứt mẻ tình cảm chị em vội biện hộ cho Thắng Nam.

- Chị Tư không tới được là vì bận thật sự.

Tề Minh ngắt lời:

- Bạn cái gì? lo chuyện riêng rồi bất chấp tình chị em sao? trong mười chị em mình, chị Tư là người ích kỷ nhất!

Lý Tố Tố không đồng ý lối chỉ trích quá thẳng của Tề Minh cũng lên tiếng biện hộ cho Từ Thắng Nam.

- Coi kìa! Sao chị Tám lại nói chị Tư như vậy? Mấy năm trước hồi chị Tư còn nội trú trong ký túc xá với mình có lần chị Tư đã sẵn sàng cởi chiếc xuyên vàng đem bán để lấy tiền mua giấy bút cho chúng ta mà.

Tề Minh vốn thẳng như ruột ngựa, bản tính bộc trực mau mồm lẹ miệng hề nghĩ sao thì nói toạc ra, chẳng hề coi chuyện nào là bí mật cả. Chị em trong nhóm đều biết vậy, nên không ai phiền giận, nhưng khi có một vài chuyện cần giữ kín, cũng không ai dám cho Tề Minh biết

- Bán chiếc xuyên vàng, trừ...

Tề Minh rùn vai, nhướn mày, bấu môi:

- Cô khỏi nhắc mọi người cũng vẫn không bao giờ quên chuyện đó, nhất là chị Tư nhà ta càng nhớ kỹ hơn ai hết! mà chính vì nhớ kỹ, hóa ra cho nên chị ấy cứ tính là mọi người đã mắc nợ và chị ấy tự xem có quyền muốn đối xử với chị em mình ra sao cũng được, hề vui thì tới họp mặt chơi, bằng không thì thôi!

Mai Lộc Hậu dịu giọng:

- Không phải vậy đâu, Tề Minh trách oan cho chị Tư rồi chị Tư vẫn nhớ tới chúng mình, bữa nay không tới được chị Tư

rất khổ tâm đã đòi ba lần nhắc lời hỏi thăm và xin lỗi chung, đồng thời cũng ân cần giao cho tôi một món quà sinh nhật, bảo mang đến tặng Tiểu Bình...

Rất thính tai, nàng út Tiểu Bình hí hửng hỏi gấp:

- A! chị Tư gởi cho em quà gì vậy?

Diệp Mỹ Hương vỗ nhẹ vào chiếc túi lữ hành cười:

- Khoan đã! quà của Thắng Nam lẫn của Lộc Hậu và tôi, ba phần đều được để chung trong này đợi lát nữa mới lấy ra được!

Lữ Tiểu Bình nuốt nước miếng, chép miệng:

- Có phải là hộp kẹo không? hay bánh ngọt?

Bộ tịch hảo ngọt của cô nàng khiến mọi người cùng cười rộ. Tề Minh cười to hơn ai hết, vừa vỗ đánh bộp một cái cơ hồ xệ vai Tiểu Bình vừa mắng yêu.

- Đồ ham ăn!

Tiểu Bình kêu "ui da" và té chúi, Diệp Mỹ Hương nhanh tay ôm chặt nàng út vào lòng âu yếm vuốt ve, nâng niu như em bé lên năm.

Hạ Vi nghiêng đầu nhìn ra cửa cái, rồi chạy ra cửa sổ, ngóng cổ ra đường, bồn chồn kêu lên.

- Sốt ruột chết đi được, giờ này mà sao Chị Hai vẫn chưa tới?

Tề Minh chêm một câu độc địa:

- Tới trễ một chút, mới tỏ ra quý phái chứ!

Hạ Vi không dám gây sự với Tề Minh, nhưng lại nắm lấy Lý Tổ Tổ cự nự:

- Tổ Tổ, Chị Hai không tới, bộ cô không sốt ruột à?

Lý Tổ Tổ cũng bần khoản, chạy lại cửa sổ, ngóng ra đường phụ họa.

- Ồ há! sao Chị Hai chưa tới kìa! sốt ruột quá đi mất!

Tới lúc đó, Chương Ngọc Phấn mới lên tiếng:

- Đừng sốt ruột nữa, bữa nay Ý Hoa cũng không tới được.

Hạ Vi thất vọng quay sang cật vấn:

- Chắc là chị đã không báo tin cho Chị Hai biết cuộc họp mặt hôm nay rồi! sao chị lại làm vậy?

- Có cho hay chó! nhưng Ý Hoa cũng bảo là bận việc không có thời giờ...

- Chẳng lẽ Chị Hai quên sinh nhật của Tiểu Bình?

- Ý Hoa vẫn nhớ nên có gởi một món quà.

Hạ Vi sẵn lại, thân mật véo tay nàng út:

- Khai cho mau, Chị Hai cho nhà người quà gì nào?

Chương Ngọc Phấn mở tủ lấy ra một bưu kiện với một hộp giấy sặc sỡ thật to, đặt cả vào tay Tiểu Bình:

- Gói này là quà của Ý Hoa gởi cho em, còn phần này là của chị tặng. Ý Hoa gởi món gì, chị chưa mở coi, nên không biết.

Hạ Vi nhanh tay chụp lấy gói bưu kiện.

- Để tôi mở.

Bưu kiện được khai ra, bên trong là một sợi dây thừng kết bằng tơ nhân tạo ngũ sắc, thật đẹp.

Tề Minh la lên:

- A! thất lung híp pi choai choai! thật là động trời động đất! bộ Chị Hai quên Tiểu Bình còn là nữ sinh nội trú rồi sao?

- Tuyệt! đẹp hết xảy!

Hạ Vi vừa trầm trồ, vừa lấy sợi dây buộc thử vào lưng rồi lại thích thú reo.

- A ha! hàng chánh gốc Made in USA đây, mấy bồ xem, thích chưa!

Tiểu Bình dường như không vừa ý món quà này, chỉ nhìn sơ qua rồi cảm cúi lo mở hộp to của chị Cả cho, nắp hộp dán nhãn hiệu một cửa tiệm thực phẩm nổi tiếng vậy là nhất định bên trong có món ăn ngon.

Hạ Vi vẫn giữ lấy sợi thất lung, say mê ngắm qua xem lại mãi, chẳng nỡ rời tay, nhưng khi nhận thấy mọi người đều hồ hững với món quà này, Hạ Vi đâm tức, lại nắm lấy Lý Tố Tố hỏi:

- Tố Tố! đâu em đoán thử coi sợi thất lung thời trang này giá bao nhiêu?

Lý Tố Tố lắc đầu, chẳng biết đoán thế nào

Hạ Vi tỏ ra sành sỏi:

- ít nhất cũng 3000 bạc, chính mắt chị đã thấy hai gian hàng

chuyên bán thời trang giới trẻ, để giá tới 3500 kìa!

Hạ Vi nói một cách tha thiết, chứng tỏ từ lâu vẫn mơ ước thềm muốn nó.

Diệp Mỹ Hương pha trò qua tiếng cười:

- Mặc dầu quà tặng nào cũng có ý nghĩa và đáng quý cả nhưng dường như chị Hà Ý Hoa đã gởi món quà giá trị ấy lộn chỗ rồi! Mình dám chắc bất luận ai cho món gì Tiểu Bình nhà ta cũng không thích bằng kẹo với bánh ngọt cả, có đúng vậy không?

Tiểu Bình đang cặm cụi mở các mối dây ni lông đỏ vòng quanh chiếc hộp, nghe chị ba hỏi, liền ngẩng lên nhe răng cười.

Lý Tố Tố làm lạnh:

- Chị Ba nói trúng tim đen Tiểu Bình rồi, về cái mục mê kẹo, khoái bánh thì cô ta số dách! chị Ba biết không, bữa nọ chị gởi mặng đa cho tiền chưa kịp lãnh ra, Tiểu Bình đã chạy tuốt xuống cầu lạc bộ, ăn sốt dẻo một bụng quà bánh ngay.

Mai Lộc Hậu để ý đến khía cạnh y tế vệ sinh, như nghề nghiệp đang theo học.

- Ăn nhiều đường dễ hư răng lắm nghe, Tiểu Bình ăn ngọt lu bù vậy mà răng vẫn tốt như thường lại trắng đẹp, đều đặn cái mới kỳ, trong khi tôi ngày nào cũng đánh răng ba bốn lần thì cả hai hàm lại xiêu vẹo, sâu sún lung tung, tức ghê chưa?

- Nhưng răng tốt mà dạ dày hơi bết, thành thử răng càng ăn cho cố càng làm khô cái dạ dày, có lần, Tiểu Bình ngốn một mạch hết sạch cả gói lớn vừa bánh vừa kẹo với đậu phộng

chuối khô... Ha ha! liên tối đó, cô ta đau bụng, phải liên miên chạy vô chạy ra nhà cầu cả chục lần, thức sáng đêm luôn.

Người nói toạt chuyện “bí mật” này chẳng ai khác hơn Tề Minh vì giường ngủ của Tiểu Bình với Tề Minh vốn sát bên nhau chung một gian phòng trong túc xá.

Ai nấy cười ầm, Tiểu Bình đỏ mặt.

Chương Ngọc Phấn nhanh ý, lệ mồm lái khéo câu chuyện để chữa thẹn cho nàng út:

- Trong tương lai khi Tiểu Bình kết hôn của hồi môn thích hợp nhất là nên cho Tiểu Bình một cửa tiệm bánh kẹo.

Lý Tố Tố phụ họa:

- Phải đấy, nếu được một hăng kẹo bánh càng tốt, cho Tiểu Bình giữ chức đại giám đốc đồ ngọt.

Diệp Mỹ Hương bật cười:

- Chà! đại giám đốc đồ ngọt một chức đặc biệt dữ!

Tề Minh nói:

- Có vậy may ra mới đủ bánh kẹo cho cô ta ăn.

Lý Tố Tố trở lại món quà của Ý Hoa.

- Vậy thì sợi thắt lưng này cứ để dành tới chừng nào đám cưới đem ra dùng, rồi xài luôn khi lãnh chức giám đốc đồ ngọt.

Người một câu, kẻ một lời, các cô xúm lại quần nàng út toi bời, khiến Tiểu Bình đỏ mặt tía tai và nũng nịu la:

- Thôi đi! hổng chịu đâu! hổng chịu đâu!

- Hổng chịu cái gì mới được chứ?

Diệp Mỹ Hương vờ hỏi:

- Không chịu sợi thắt lưng hay không chịu lấy chồng?

Tiểu Bình càng cuống lên, xua lia cả hai tay.

- Cái gì hổng chịu hết hổng chịu mà!

Để đỡ thẹn Tiểu Bình lại cúi xuống lo mở gấp mấy mối dây còn lại. Và chiếc hộp giờ nắp Tiểu Bình reo mừng thật sự:

- A! chị Cả yêu quý của em...

Hạ Vi nãy giờ vẫn mân mê không rời sợi thắt lưng lúc này bước lại gần Tiểu Bình, khom xuống, ghét sát vào tai, hỏi thật khẽ:

- Nếu em không thích sợi thắt lưng này thì biểu chị nghe?

Tiểu Bình gật đầu, tiếp tục giờ hẳn nắp chiếc bánh sinh nhật khổng lồ! hấp dẫn quá chừng chưa?

Mọi ánh mắt đều đổ dồn vào chiếc bánh vừa to vừa đẹp. Quả nhiên trông vô cùng hấp dẫn! đây là chiếc bánh loại ngon và khéo mà Chương Ngọc Phấn đã đặt làm tại một tiệm chuyên làm các thứ bánh đám tiệc rất nổi tiếng. Trên mặt bánh ngoài bông hoa tinh xảo, còn nổi bật hai hàng chữ "Mừng sinh nhật Tiểu Bình - Chị cả mến tặng".

Hạ Vi cũng bị chiếc bánh to hấp dẫn trở mắt.

- Ồ! bánh to ghê! chắc mắc tiền lắm?

- Làm sao bằng dây thắt lưng USA!

Chương Ngọc Phấn chỉ thuận miệ trả lời thật tình không hề có ẩn ý gì nhưng ngẫu nhiên làm Hạ Vi nhột nhạt đến đỏ mặt, nín thình.

Tề Minh nói:

- Đâu cần phải mua chiếc bánh to quá vậy, đúng là chị Cả cung Tiểu Bình hết chỗ nói.

Tiểu Bình nhảy xổ vào lòng Chương Ngọc Phấn giọng xúc động run run:

- Tình yêu thương của chị đối với em thật là sâu rộng như biển trời chị Cả...

Tề Minh cười:

- ê! nhõng nhẽo vừa thôi chứ, “nhỏ”.

Chương Ngọc Phấn giải thích:

- Không phải vì riêng một Tiểu Bình mà chị đặt mua chiếc bánh to thế này đâu. Thực ra chị còn nghĩ đến tất cả các em nữa đó. Nếu bánh nhỏ quá làm sao đủ cho chúng ta cùng ăn?

Diệp Mỹ Hương kéo Tiểu Bình đây:

- Nào lại đây! chị cũng cung em coi nào! tập nhật ký mỏng này là của chị tặng cho em, còn cái gói nhỏ này là của Thắng Nam gởi cho em, em hãy tự tay mở ra xem. cả phần tặng phẩm của Lộc Hậu, cũng để bên trong, đó là một chiếc khăn len quàng cổ do tự tay Lộc Hậu đan...

Vừa nói, nàng vừa mở chiếc túi lữ hành, lấy ra ba phần đặt

hết lên tay Tiểu Bình.

Tiếp theo, vài người chị nữa, cũng trao quà tặng cho cô em út.

Hạ Vi thì tặng một đóa hoa hồng bằng nhung để cài lên ngực áo, khá xinh đẹp và trang nhã.

Tề Minh tặng một quả banh da.

Lý Tố Tố tặng một hộp đựng viết.

Những món quà đó đúng ra chẳng đáng là bao nhiêu tiền, nhưng tiêu biểu đầy đủ giá trị tinh thần đã nói lên tình gắn bó giữa chị em.

Tiểu Bình cảm động rung rung nước mắt, cố giữ cho tiếng nói khỏi run:

- Ồ! ai cũng cưng em cả! các chị đều thương yêu em!

Tặng phẩm của mọi người đều đưa ra, chỉ còn một mình Nguyễn Thu Vân chưa có, Tề Minh hướng vào góc nhà, gọi to:

- Nàng tiên mọt sách! có quà gì cho Tiểu Bình không?

Thì ra, Nguyễn Thu Vân đang trốn trong xó tường để đọc sách. Nơi nào quá ồn ào náo nhiệt là nàng chẳng tham gia, chỉ kiếm chỗ yên tĩnh nghiền ngẫm bài vở.

Bị Tề Minh gọi giật, Nguyễn Thu Vân liền đem quà lại cho Tiểu Bình, với cung cách thật nghiêm chỉnh, trịnh trọng. Nàng cầm ngay ngắn một gói giấy vuông, từ từ trao cho Tiểu Bình và nói đúng một câu công thức.

- Tiểu Bình vui mừng sinh nhật em, và chúc em luôn tiến bộ trên đường học vấn.

Trong gói giấy là món quà gì?

Tiểu Bình tiếp nhận và mở ra ngay, hai quyển sách dày cộm: một quyển “một ngàn bài giải khó số học lớp 12” và một quyển “Tân biên văn phạm Anh văn”.

Tề Minh oang oang nhắc:

- Tiểu Bình còn gói quà của chị Tư, mau mở ra luôn đi.

Tiểu Bình làm theo lời, trong gói của Từ Thắng Nam gói tặng là một quyển thánh kinh bìa da gáy mạ vàng.

Tề Minh vỗ tay, la lên

- Úi chu choa, Chúa ơi! chị Tư nhà ta không biết đã làm xong lễ rửa tội chưa mà bả lo đi truyền giáo rồi.

Tuy nhiên nàng út Tiểu Bình chẳng hề có vẻ gì là không thích món quà Thánh Kinh, nàng ngồi xuống, tề chỉnh xếp tất cả quà tặng của các chị đầy trước mặt và trù mển nâng niu, rò rẫm từng món một.

Đột nhiên nàng nhăn mũi nhú mày, kêu:

- O! không có món nào ăn được hết!

Mai Lộc Hậu cãi lại:

- Sao không? chiếc bánh lớn của chị Cả để làm gì?

- Đúng vậy. Chà! tôi cũng nghe đói rồi đây.

Diệp Mỹ Hương xem đồng hồ tay, quay qua hỏi:

- Chị Cả, chị tính bữa nay đãi tụi em ăn món gì đây?

Đã 11 giờ hơn. Sau một trận cười ồn ào, cô nào cũng cảm thấy đói thật. Lại nghe Diệp Mỹ Hương nhắc đến chiếc bánh và hỏi về vấn đề ăn, các cô nàng thêm đói, đều đổ dồn ánh mắt vào chiếc bánh to, đầy hấp dẫn và xúm lại quanh chị Cả nhao nhao đòi ăn.

Chương Ngọc Phấn xua tay ra hiệu cho các em im lặng và tuyên bố:

- Bây giờ yêu cầu Tiểu Bình cắt bánh cho mọi người ăn...

Tề Minh nhăn mặt:

- Chỉ ăn có bánh thôi sao? không còn món khác nữa à?
- Nếu vậy thì không xong!

Tiểu Bình cũng hưởng ứng với Tề Minh và nói thêm.

- Vì chắc mèm hôm nay nhằm sinh nhật em, thế nào chị Cả cũng đãi cho ăn một bữa, nên chiều hôm qua em không dám ăn cơm no đó!

Chương Ngọc Phấn lại trấn an:

- Ăn bánh xong, chúng ta, kéo nhau lên núi Mỏ Két...

Tề Minh la hoảng:

- Trời! bụng đói mà leo núi, lại là núi Mỏ Két, để làm gì hở trời?

Diệp Mỹ Hương đặt vấn đề:

- Trên đó có quán cơm không?

Chương Ngọc Phấn bật cười:

- Cần gì quán cơm, nhưng sẽ có chẳng những thức ăn ngon và no mà còn có mục chụp ảnh nữa!

Hạ Vi hoan hô ngay:

- Có chụp hình thật hả vậy thì đi liền! ý mà không được, em ăn mặc thế này, chụp hình “xí” lắm.

Mai Lộc Hậu thực tế.

- Gì thì gì, sẽ tính sau, ngay bây giờ Tiểu Bình hãy cắt bánh cho ăn cái đã.

Chương Ngọc Phấn thò tay vào hộp lấy 18 cây nến nhỏ cắm xung quanh chiếc bánh, quẹt lửa đốt cháy đều, 18 đóa hoa lửa, tượng trưng lần kỷ niệm sinh nhật thứ 18 lứa tuổi hoa mộng của Tiểu Bình.

Do chị Cả cầm đầu, toàn thể chị em hiện diện đồng ca bài “sinh nhật vui tươi”.

Trong tiếng ca, gương mặt nàng út ửng hồng như màu hồng ngon nết...

Núi Mỏ Két, một địa danh chẳng có gì mỹ lệ! nơi đó cũng không phải là di tích lịch sử hay thắng cảnh gì, lại càng không có những khu giải trí tối tân... nhưng bù lại, ở đó có một khoảng trời mây, cây cỏ xanh tươi và một dòng suối trong êm ả...

Chương Ngọc Phấn dẫn các em dạo vòng quanh núi, cả bọn đều vô cùng thích thú.

Nhưng rồi Tề Minh vẫn không quên:

- Trên núi có quán cơm không chị?

Hạ Vi cũng hỏi:

- Tiệm chụp hình nữa?

Chương Ngọc Phấn cười:

- Đã nói là có mà!

Tất cả ngược nhìn, cố tìm một ngôi quán hoặc một túp nhà nào đó, nhưng chỉ thấy toàn đá tảng cỏ cây và từng đợt gió lay động lá cành.

Cô em út Tiểu Bình chột buột miệng kêu to:

- A! trên kia có người thật! Em thấy rồi!

Chương Ngọc Phấn giải thích:

- Chủ tiệm chụp hình đó! tụi mình nhanh chân một chút, ông chủ tiệm chụp hình và ông chủ quán cơm đang đợi.

Lý Tố Tố hỏi:

- Bộ chị dẫn người ta trước rồi hả?

Chương Ngọc Phấn chỉ ậm ừ, hăng hái leo lên.

Các cô gái tươi trẻ bỗng biến cuộc leo núi thành một trò chơi lý thú, họ đua nhau tới mức cho nhanh tiếng cười nói vang vang trong gió. Chương Ngọc Phấn đang là người dẫn đầu lại bị bỏ rơi tận phía sau.

Trong đỉnh nói quả thật có một thanh niên rụt rè ẩn sau tảng đá lớn, nhìn ra tám cô gái càng lúc càng tiến gần mình. Vương Phục Bình vốn không đến nổi nhát gan, sao hôm nay lại trở nên cả thẹn, ngại ngùng! khi được Chương Ngọc Phấn

mời tới nhà để dự tiệc mừng sinh nhật Tiểu Bình chàng đã vội tìm cách thoái thác:

- Thôi, để tôi mang máy ảnh và thức ăn lên núi trước đi.

Chương Ngọc Phấn thông hiểu sự e ngại của chàng, đồng thời cũng biết Phục Bình không muốn làm mất đi sự thân mật giữa chị em nàng nên mới tránh mặt.

Vương Phục Bình lên núi từ sáng sớm, trong những giờ phút yên tĩnh một mình, chàng thầm nghĩ, “có gì mà sợ? mấy cô em của Ngọc Phấn chớ có phải hổ báo gì đâu?...” Thế nhưng khi thấy bày con gái gần lên tới đỉnh thì chàng lại đâm lo, hồi hộp từng giây.

Cả bọn lên đến nơi rồi dáo dác nhìn quanh không thấy quán ăn tiệm hình chi cả, Hạ Vi ngoảnh lại giọng trách móc:

- Chị cả! chị chơi trò gì đây?

Chương Ngọc Phấn cười bí ẩn, làm bộ chỉ trời vạch đất, lâm lâm niệm chú rồi hô to:

- Phục Bình! Phục Bình! hô biến! Phục Bình hiện ra mau!

Vương Phục Bình thu hết can đảm rời khỏi phiến đá to.

Trừ Chương Ngọc Phấn, tất cả đám con gái đều tròn mắt ngó Phục Bình, Chàng lúng túng không dám ngẩng lên, mắt cơ hồ nhắm kín. Cũng may là chàng còn nghe được tiếng Chương Ngọc Phấn.

- Phục Bình, lại đây tôi giới thiệu...

Từng tên thiếu nữ được gọi tới, nhưng chàng chẳng nhớ nổi một danh tánh nào, dù vậy, chàng vẫn hướng chào một loạt.

Giới thiệu các em xong, Chương Ngọc Phấn tiếp:

- Còn đây là ông Vương Phục Bình đồng sự với chị.

Bạn đồng nghiệp... đó chỉ là một tương quan thông thường. Vậy thì tại sao chị Cả lại dường như lúng túng?

Các cô em gái của Ngọc Phấn đã tức khắc nhận ra sợi dây tình cảm giữa chị Cả và Vương Phục Bình, mối liên hệ đã vượt ra khỏi tình đồng nghiệp thông thường.

Không dần được tính tình nghịch, Hạ Vi lên tiếng vừa đủ nghe:

- Đồng nghiệp à? mà là đồng nghiệp như thế nào, chị cả?

Vừa nói Hạ Vi vừa ngằm nháy mắt với Lý Tố Tố. Lý Tố Tố giải thích theo lối vẽ rắn thêm chân.

- Thì đồng nghiệp chớ còn sao nữa, chị Cả nói ông Vương là đồng nghiệp, đồng sở thì tất nhiên là hai người luôn gặp gỡ nhau, dạy chung nhau... đúng không chị cả?

Nghe Hạ Vi đối đáp rắn mắt với Tố Tố, các cô khác thích thú bật cười. Chương Ngọc Phấn và Vương Phục Bình đều ngượng thẹn, cảm thấy chân tay quá thừa thãi vụng về.

Chương Ngọc Phấn cố lấy giọng tự nhiên:

- Ông Vương có biệt tài chụp ảnh nên chị đặc biệt mời...

- Mời lên núi mở tiệm chụp hình? Mai Lộc Hậu vọt miệng.

- Và kiêm luôn quán cơm! Diệp Mỹ Hương bồi luôn câu tình nghịch.

Thấy cả hai cô em lớn cũng dự phần đùa giỡn, Chương Ngọc Phấn gắt:

- Mỹ Hương!

Diệp Mỹ Hương nhẹ bước tới gần chị Cả, nhỏ giọng:

- Chị càng dẫu, tụi nó càng làm tới cho coi!

Ngọc Phấn nghiêm mặt.

- Chị không muốn em cầm đầu trêu chọc người ta...

Diệp Mỹ Hương liếc sang Vương Phục Bình rồi lại ngó Chương Ngọc Phấn cố nén cười, khẽ nói.

- Được rồi, để em giải vây cho, nàng nhường mắt ra hiệu cho các em, hỏi lớn.

- Muốn chụp ảnh hay ăn cơm trước? Riêng tui thì đói rồi, dĩ thực vi tiên nghe!

Cả bộ nhao nhao:

- Đồng ý! dĩ thực vi tiên!

Chương Ngọc Phấn lấy giỏ thức ăn để sau tảng đá bày ra, cả bọn xúm lại tranh giành vui vẻ, vừa ăn vừa nói ồn ào hệt như giờ ăn tại ký túc xá.

Trong khi đó, "ông Vương" cứ đứng ngẩn ra.

Hạ Vi nhai ngồm ngoàm nheo mắt:

- Chị Ba nè, chị coi em ăn vậy có được không? cứ e lệ ngưng ngừng hoài đói là phải!

Diệp Mỹ Hương làm bộ ngạc nhiên:

- Ủa! sao ông Vương không dùng món gì hết! chị Cả cũng vậy nữa, sao ăn lơ mơ vậy? có chuyện lo ra hả? Mà lo chuyện gì! lo cho ai? chị coi Hạ Vi nó ăn ào ào kia kìa.

Hạ Vi cười thoải mái:

- Tại em không có vương bận bản khoản chi hết nên mới ăn ngon miệng. à, còn chị Ba hình như cũng đang nghĩ tới ông Trần đó hả lúc này ông Trần của chị ra sao?

- Rất mạnh.

- Thật à?

- Chớ bộ giả được sao?

- Em hỏi thật mà. Em muốn hỏi thăm ông Thượng sĩ họ Trần của chị...

- Thì chị cũng nói thật, người ta vẫn mạnh giỏi như thường...

Thoạt đầu, Hạ Vi định cùng Mỹ Hương kiểm chuyện trêu chọc Ngọc Phấn và Phục Bình nhưng rồi chuyện đùa xoay qua chuyện thật khi Hạ Vi nhắc tới ông Trần, bạn của Diệp Mỹ Hương vốn là một quân nhân.

Hạ Vi ngẫm nghĩ một lúc, nhè nhẹ lắc đầu:

- Em thấy người đó không xứng với chị.

- Em nói vậy hóa ra đề cao chị rồi.

- Nếu không muốn nói là người đó quá thấp...

Chợt nhìn thấy Mỹ Hương tái mặt, Hạ Vi ngưng nói, đoạn

biện bạch.

- Vừa rồi em nói vắn tắt có thể gây hiểu lầm là em coi thường giới quân nhân, thật ra em chỉ muốn nói tới trường hợp của chị mấy năm rồi sao không thấy ông Trần thăng cấp? biết tới bao giờ ông ta mới có khả năng tài chánh để thành hôn?

Diệp Mỹ Hương nói lảng:

- Vừa xong cao trung mà đã lo chuyện kết hôn rồi.
- Đâu phải chuyện của em! em lo thay cho chị mà!
- Cám ơn em, nhưng em lo cho em trước là hơn!

Nói xong Mỹ Hương chợt cảm thấy mình đã nổi giận vô lý, nên đổi ra vui vẻ, dứt thức ăn cho Hạ Vi, cười nói:

- Cứ lo nói, cả đám ăn hết sạch rồi!

Hạ Vi toan nói gì thêm bỗng nghe tiếng cười rộ sau lưng thì ra các cô đang cười Vương Phục Bình.

Chàng vừa được Ngọc Phấn trao cho quả trứng luộc không kịp nhìn kỹ đã đưa lên miệng cắn một miếng thì ra cắn luôn cả vỏ.

Tiểu Bình nhanh miệng:

- Anh Phục Bình, vỏ trứng ăn được hả?

Cả bọn cười ầm lên. Phục Bình sượng sùng muốn biến mất, nhưng lại nhận thấy một cảm giác êm đềm "cô ta gọi mình là anh! Anh Phục Bình! ".

Chương Ngọc Phấn hiểu các em mình không ác ý nhưng không muốn Phục Bình khổ sở thêm:

- Phục Bình, anh chụp hình chị em tôi mấy tấm hình đi.

Vương Phục Bình đã được hai huy chương vàng về môn chụp ảnh trong hai cuộc triển lãm quốc tế. Khi sử dụng máy ảnh chàng hoạt động vô cùng nhanh nhẹn. Bây giờ chàng chẳng còn chút gì lúng túng ngượng ngùng nữa. Chàng lần lượt chụp những kiểu hình chung, Sau đó Ngọc Phấn đề nghị:

- Chụp riêng từng người đi, phim còn nhiều lắm.

Nhiều tiếng nhao nhao lên:

- Hoan hô! Mời chị Cả chụp trước.

- Chụp mấy em trước chớ, Tiểu Bình gọi đi!

Vương Phục Bình lần lượt chỉ vẽ cho các cô cách đứng thuận tiện để hình được đẹp, bao nhiêu mặc cảm đều biến mất chàng trở nên linh hoạt tự tin.

Tiểu Bình đồng dạc gọi:

- Chị Bảy! tới phiên chị, xin mời!

Một thiếu nữ uyển chuyển nhanh nhẹn nhảy lên phiến đá.

Vương Phục Bình ngắm trong ống kính, bất giác chàng giật mình, một luồng mỹ cảm rờn rợn qua người, một hình ảnh sáng chói xinh tươi hiện ra trong ống kính. Và chàng bấm nút với cảm tưởng đang thực hiện một tác phẩm nghệ thuật ưng ý nhất, với cả công trình tim óc của mình vào.

Chàng đã chụp xong, nhưng bóng thiếu nữ vẫn còn đứng trên tảng đá, trong đám đông có tiếng gọi.

- Hạ Vi xong rồi, xuống đi chó!

Vương Phục Bình thầm lập lại:

- Hạ Vi...

Cái tên ngắn gọn và đáng mỹ miên đó đã in vào phim ảnh, và cũng in sâu ở tim chàng.

Năm cô gái từ biệt các cô chị, trở về ký túc xá. Tiểu Bình chuẩn bị lên lớp 12 trong khi bốn cô vừa đậu Tú tài ôn tập bài vở thi tuyển vào đại học.

CHƯƠNG 4

Dầu đã xong niên học nhưng nhà trường vẫn cho các nữ sinh nội trú ở lại cho tới lúc thi lên đại học các giáo sư lại còn mở các lớp ôn tập luyện thi miễn phí, ngoài ra, còn hướng dẫn mọi thủ tục để các học sinh có thể xin vào các ngành thích hợp.

Ngụy Thu Vân tuy đã vô cùng xuất sắc nhưng vẫn không quên lo ôn bài vở. Tề Minh và Lý Tố Tố cũng vậy, chỉ có Hạ Vi là nôn nóng muốn ra trường. Nàng không còn chút hứng thú nào để học hành. Tuy chán nản nhưng nhờ các chị em khuyên nhủ, Hạ Vi cũng cố gắng ghi tên học luyện thi Nhưng chỉ ba hôm sau là Hạ Vi đã kiếm cớ, nàng thì thầm với Lý Tố Tố:

- Thi đậu rồi đáng lẽ mình phải ra chơi với Chị Hai vài ba hôm chứ.

- Nhưng còn phải ôn bài vở mà.

- Xí, ôn cái gì! Nhai đi nhai lại ba cái bài cũ rích chứ gì mà ôn! Tối nhà Chị Hai chơi rồi có siêng thì coi lại cũng được, còn chắc ăn hơn ở lớp nhiều.

Lý Tố Tố đang phân vân thì Hạ Vi bỗng sừng sộ.

- Bộ còn đợi năn nỉ hả? mọi người đều coi thường Chị Hai rồi khinh miệt luôn tôi nữa! được Tố Tố cứ ở đây học đi, tôi đi một mình, đậu rớt cũng chẳng ăn nhằm gì ai!

Lý Tố Tố vốn nể bạn, lại hay chiều Hạ Vi nên thấy Hạ Vi giận dữ, Tố Tố mất tự chủ ngay. Nghe chuyện Tề Minh và Ngụy Thu Vân cản ngăn.

Hạ Vi bĩu môi:

- Vụ này là do Tố Tố đề nghị chớ đâu phải lỗi của tôi mà mấy người trách cứ.

Lý Tố Tố vội lên tiếng:

- Phải đó, tự em muốn đi thăm Chị Hai...

Hạ Vi đắc thế:

- Bộ cấm đi thăm Chị Hai nữa sao? Chị Hai không phải là chị em trong nhóm hả?

Tề Minh tức giận dậm chân:

- Cô biến thành con vẹt nhái tiếng người rồi.

Ngụy Thu Vân kéo Tố Tố ra xa rồi từ tốn:

- Muốn đi thăm Chị Hai thì chờ dịp khác. Lúc này phải ôn bài thi.

Nhìn hai tròng kiếng cận lấp loáng của Ngụy Thu Vân, Lý Tố Tố không còn nói dối thêm được nữa:

- Chị Bảy rủ em đi... Nếu chị Sáu thấy không nên thì em ở lại...

Trầm ngâm một lát, Thu Vân có biện pháp:

- Cứ để Hạ Vi đi một mình, ngăn nó không được đâu. Đi một mình, không có ai để rong chơi thì nó mau chán. Lúc đó, cô ta

chẳng còn biết làm gì khác hơn là về ôn bài.

Tố Tố trở lại chỗ Hạ Vi, thấy cô nàng mắt đỏ hoe, Hạ Vi tra gan:

- Chuyện gì vậy? chị Sáu nói gì với em?
- Không có gì đâu, chị Sáu bằng lòng cho chị em mình đi rồi.
- Giấu hủ không có gì sao em khóc? chị Sáu rầy, phải không?
- Đâu có! chị Sáu sợ tui mình...
- Sợ tui mình học theo thói hư tật xấu của Chị Hai chứ gì!
- Em không nghĩ vậy, nếu mình quyết tâm học thì việc Chị Hai sẽ chẳng có hại gì cho mình cả?
- Có hại?

Hạ Vi quắc mắt, gay gắt tiếp:

- Nói giọng đó, thì Chị Hai là rắn độc, là thú dữ chắc?
- Chị Bảy em đâu dám nói vậy, em chỉ muốn nói là khi mình tới chơi với Chị Hai mình phải biết cố học là được rồi.

Hạ Vi hất tay chặn lời Tố Tố, giọng hậm hực:

- Thôi, đủ rồi, khỏi nói nữa, chị đi một mình có chết đâu!

Tố Tố hấp tấp:

- Chị Bảy cho em theo với, em muốn đi mà!

Hạ Vi nhún vai, bữu môi:

- Cần gì phải đóng trò gượng gạo!

Lý Tố Tố phải năn nỉ mãi Hạ Vi mới bằng lòng cho theo với điều kiện có gì xảy ra thì Tố Tố phải chịu lấy.

Trước khi đi, Tố Tố định kiếm “ni sư” xin phép, nhưng Hạ Vi ngăn lại:

- Bảy, tám năm chỉ có xin phép bộ cũng chưa đủ sao?

Lần đầu tiên phá kỷ luật nhà trường, Lý Tố Tố cảm thấy vô cùng bối rối và lo sợ.

Trên đường, Hạ Vi luôn miệng kể cho Tố Tố nghe về cuộc sống của Hà Ý Hoa. Thật ra, Hạ Vi cũng chỉ mới biết có một phần về đời sống của người chị đó thôi, nhưng đầu sao thì cũng vẫn hơn Lý Tố Tố chẳng biết một chút gì.

Xuống xe, Hạ Vi đi trước dẫn đường. Hà Ý Hoa ở trên lầu hai của một cao ốc, đây đủ tiện nghi Cửa phòng không khóa. Hạ Vi kéo Tố Tố vào tận giường, Hà Ý Hoa đang say ngủ, Hạ Vi lay Ý Hoa gọi khẽ:

- Chị Hai! chị Hai.

Hà Ý Hoa trở mình giọng ngái ngủ.

- Một muốn chết nè, để yên cho người ta ngủ một chút mà.

Hạ Vi nhẫn mặt nhìn Tố Tố, cười khúc khích:

- Chỉ nằm mơ!

Tố Tố kéo tay Hạ Vi, ái ngại:

- Để Chị Hai ngủ. Coi bộ chỉ một đui rồi.

- Một cái gì? chỉ nhàn nhã quá nên ngủ trễ là thường, chẳng

bù với tụi mình mới năm giờ sáng đã dựng đầu dậy rồi.

Hạ Vi tiếp tục lắc mạnh vai Ý Hoa:

- Chị Hai có em với Tổ Tổ tới nè!

Hà Ý Hoa dụi mắt, chợt thấy Hạ Vi ngồi bật dậy!

- Ủa! bé Vi!

Hạ Vi cao hứng:

- Có Tổ Tổ nữa nè!

Lý Tổ Tổ rụt rè:

- Chị Hai tụi em tới thăm chi...

- Ủa! Tổ Tổ lâu quá mới gặp em!

Hà Ý Hoa bảo hai cô em gái ngồi ở mép giường nàng thân mật hỏi chuyện nhưng giọng cứ vẫn lè nhè, mặt vẫn còn vẻ mệt.

Tổ Tổ chăm chú nhìn người chị Ý Hoa đã thay đổi khá nhiều. Tóc uốn theo thời trang, má đã không còn bầu bĩnh như lúc trước nữa, màu da hồng hào đã trở thành trắng bệch, nét tinh anh linh hoạt trong đôi mắt không còn nữa... Nàng cảm thấy xót xa mà không biết tại sao, buột miệng:

- Chị Hai có bệnh gì không?

Nghe hỏi, Ý Hoa đưa mấy ngón tay mềm mại lên vuốt tóc, và dụi mắt lần nữa, rồi bật cười:

- Ồ, giờ này thi dậy cũng vừa.

Hạ Vi nói:

- Chớ còn ngủ gì nữa? 11 giờ rồi.

Hà Ý Hoa như sực nhớ điều gì.

- Hai em tới lâu chưa?

Hạ Vi đáp:

- Mới tức thì đây.

- Có gặp ai không?

Hạ Vi và Tố Tố nhìn nhau, không hiểu câu hỏi có ý gì, Hạ Vi lắc đầu:

- Dạ không

Ý Hoa chỉ “ồ” một tiếng. Hạ Vi hỏi:

- Sao chị không khóa cửa? không sợ trộm à?

Hà Ý Hoa ậm ừ vài tiếng rồi thay đổi y phục và trang điểm. Trong lúc chờ người chị sửa soạn, Hạ Vi dẫn Tố Tố quan sát “tiểu thiên đường” chính là gian phòng của Ý Hoa. Vì phòng không mấy rộng nên chỉ nhìn qua một lượt là đã thấy khắp cả. Toàn là những vật dụng xinh đẹp, đắt tiền và hợp thời trang. Đối với Hạ Vi, nhưng thứ đó đều sang cả, có một giá trị tuyệt vời. Nàng vẫn thầm ước ao cũng làm chủ được những thứ đồ vật quý giá đó. Ngồi xuống một chiếc ghế thấp, Hạ Vi thưởng thức trước giấc mơ sang cả của mình.

Trang điểm xong, Hà Ý Hoa đã thành con người mới, mọi vẻ uể oải đều biến mất. Bây giờ, nàng đã lại là một thiếu nữ đẹp lộng lẫy với y phục rực rỡ, thơm nồng.

Hạ Vi reo lên:

- A! Chị Hai đẹp quá!

Ý Hoa nâng cằm Hạ Vi âu yếm:

- Dầu sao chị cũng không thể nào sánh bằng bé Vi được.

Vừa e thẹn vừa sung sướng, Hạ Vi ửng hồng đôi má.

- Nói giỡn hoài! Bộ không thấy em đang mặc bộ đồ nhà quê này sao?

Ý Hoa gật gù:

- Kể ra bộ đồng phục này cũng làm giảm bớt sắc đẹp của bé đi một ít. Đã là cô Tú, sao không bỏ phức bộ y phục này đi?

Hạ Vi nắm ngay cơ hội:

- Chị Hai phải cho quần áo mới, em mới bỏ được chứ!

- Được rồi, chị sẽ trang điểm luôn cho nữa.

Hà Ý Hoa phe phẩy chiếc ví tay:

- Đói bụng chưa? đi ăn sáng với chị nghen!

Lý Tố Tố cười khúc khích:

- Đi ăn sáng lúc một giờ trưa!

Hạ Vi hăng hái xông ra cửa:

- Tố Tố, mau đi! coi chừng bữa sáng lại biến thành cơm chiều luôn bây giờ.

Đi cạnh người chị xinh đẹp. Hạ Vi rất hãnh diện, liếng thoắng

luôn:

- Chị Hai ăn cơm xong, chị đưa em đi uốn tóc nghe!

- Đồng ý!

Hạ Vi sung sướng:

- Hoan hô Chị Hai! cho Tổ Tổ uốn tóc luôn?

Lý Tổ Tổ vội che đầu, hoảng hốt:

- Không! em không uốn đâu!

Hạ Vi cười chế diễu:

- Sợ hả?

Chẳng những không chịu, Tổ Tổ còn nhắc Hạ Vi.

- Chị Bảy cũng đừng uốn tóc, nhà trường...

Hạ Vi gay gắt:

- Cái gì cũng nhà trường! uốn tóc chó trộm cắp gì sao?

- Nhưng tại mình vẫn còn là nữ sinh mà? rồi còn lên đại học nữa...

- Rồi sao? thử đếm coi có mấy nữ sinh viên không uốn tóc?

Hạ Vi vẫn nhất quyết uốn tóc cho kỳ được trong khi Tổ Tổ vẫn nhất quyết không...

Hà Ý Hoa mở tủ áo, nhìn Hạ Vi.

- Bé thích cái nào, cứ lấy mà mặc.

Đứng trước tủ áo, Hạ Vi phân vân không biết nên chọn bộ nào, nhiều lần rồi, Hạ Vi đã mượn y phục của Ý Hoa để mặc trong những buổi dạo chơi bộ nào cũng thật vừa vặn và hoàn toàn xứng hợp cùng Hạ Vi Chỉ có loại giày cao gót và kiểu “kỳ bào” (áo dài bó sát người) là Hạ Vi chưa mặc vì chưa thích hợp với tuổi. Nhưng đó lại là thứ y trang mà Hạ Vi ưa thích nhất. Hiểu rõ ý của cô em, Ý Hoa lấy chiếc áo dài màu hồng phấn điểm hoa trắng ra:

- Cái này nghe Từ lúc may về tới giờ chị chưa mặc lần nào cả?

Hạ Vi nhờ Tổ Tổ giúp một tay để thử áo đoạn nhún nhún, nhắm nhìn trong gương, thầm hãnh diện. Từ bao lâu rồi, Hạ Vi vẫn phải mặc luôn bộ đồng phục quê mùa, giản dị làm nàng như bị che khuất hẳn đi, bây giờ nhờ bộ y phục mới mẻ này mà sắc đẹp bỗng rực rỡ thêm lên.

Hạ Vi đắc ý, quay sang Tổ Tổ.

- Đẹp không?

- Đẹp nhưng hơi ốm.

- Mặc loại này thì người phải thon mới đẹp chứ.

- Bó sát quá, em có cảm tưởng chị đang khó thở. Chị có thấy khó chịu không?

Lời lẽ thật thà của Tổ Tổ quả không sai, đầu vậy Hạ Vi vẫn cố làm ra vẻ tự nhiên thoải mái trong khi thịt da cứ như căng ra, muốn cười cũng sợ chỉ đứt bung.

Hạ Vi lấy thêm đôi giày cao gót của Ý Hoa xỏ vào, và đến lượt những đầu ngón chân đau nhức. Nhưng nàng tự an ủi “ai mới mặc lần đầu cũng vậy rồi thì quen chứ gì! phải cố

chịu, chớ nếu không Tổ Tổ nó cười".

Bắt chước một dáng điệu quý phái, Hạ Vi hỏi Ý Hoa:

- Sao chị?

- Đẹp ời là đẹp!

Hà Ý Hoa cao giọng ngợi khen và nửa đùa nửa thật.

- Bé Vi nè, nếu gặp em chắc chắn ông Toàn sẽ kéo em đi quay thử một đoạn phim ngay!

Hạ Vi vội hỏi:

- Ông Toàn là ai chị?

Ý Hoa trả lời như đọc thuộc bài:

- Ông hả? là một ông thần tài là một tay đại ma đầu! có đủ nghề hốt bạc.

Tổ Tổ hỏi:

- Phải cái người đã bàn chuyện đóng phim với chị đó không?

- Chính thị.

- Chừng nào chị mới vào nghề?

- Em để ý tới việc đó còn hơn cả chị.

- Tại em mong sớm được thấy chị xuất hiện trên màn ảnh.

Hạ Vi bỗng lộ vẻ thích thú:

- Chị ký hợp đồng rồi mà?

Hà Ý Hoa chột thở dài, cười gượng gạo. Nàng coi đồng hồ tay, giựt mình kêu:

- Quên, chút xíu nữa trễ rồi. Chị phải đi một chút.

Vừa nói xong, nàng vớ chiếc xách tay, hấp tấp xuống cầu thang.

Hạ Vi vội chạy theo:

- Chị Hai! chị đi làm hả?

Ý Hoa không ngừng bước nói vọng lên:

- Chị có hẹn.

Xuống tới đường nàng sực nhớ ngoảnh lại dặn:

- Bé Vi, Tố Tố! có đói thì mua món gì ăn tạm đi, chị phải đi làm luôn tới 12 giờ khuya mới về...

Hạ Vi lẩm bẩm căn nhắc:

- Hẹn hò gì mà như bị ma đuổi!

Rồi thấy Tố Tố đang cười, Hạ Vi hỏi cộc lốc:

- Cười gì vậy?

Lý Tố Tố vẫn cười:

- Chị Hai vẫn còn cái tánh gấp rút như hồi đó, chị còn nhớ tụi con trai đặt cho biệt hiệu gì không?

Hà Ý Hoa bị gán cho cái biệt danh “Phi cơ trực thăng” vì tánh tình mau mắn, muốn làm gì là làm ngay, không chờ đợi. Nghe Tố Tố nhắc chuyện cũ, Hạ Vi không khỏi bật cười:

- Phải rồi, Chị Hai vẫn là “trực thăng” như hồi đó, có điều là không còn gấp rút một cách vô ích như trước nữa.

- Chị nói gì em chưa hiểu?

- Hồi đó Chị Hai tuy vội vã việc kia, việc nọ nhưng không có gì là quan trọng, còn bây giờ thì là bận rộn thực sự...

Hạ Vi tự thấy không đủ lời để diễn đạt ý nghĩ của mình, nàng vừa thầm phục mà cũng vừa ganh tỵ với Ý Hoa, tự nhủ khi đã vào đời, nàng sẽ không thua kém gì người chị đó về phương diện nào... Lúc này, vô tình nhìn bóng mình và Ý Hoa trong gương nàng tự biết mình còn đẹp hơn Ý Hoa nhiều, tất nhiên nàng sẽ khỏi sợ phải thua sút Ý Hoa.

Một tia sáng vụt lóe lên: “A! nếu ông Toàn gặp mình... ” đồng thời nàng bỗng nghe cô độc và ao ước “Phải chi mình có một người bạn trai để hẳn thưởng thức sắc dáng của mình... ” Nàng nghĩ tới một người, lẩm bẫm:

- Không biết anh chàng Vương ra sao. Lúc này mình quên hỏi chị Hai.

Lý Tố Tố đang soạn sách vở, giựt mình ngẩng lên:

- Chị Bảy nói gì?

Hạ Vi không giấu chuyện:

- Bữa đó anh chàng Vương bị gã Ngô đánh một trận chẳng hiểu ra sao. Theo Tố Tố thì chị có nên đi thăm anh chàng đó không?

Tố Tố vừa lấy bài vừa mỉm cười đáp lấy lệ:

- Tùy ý chị tiện thì đi.

- Có gì bất tiện đâu. ề Tổ Tổ! tội mình đi!

Lý Tổ Tổ hốt hoảng:

- Đi liền sao? gấp quá vậy? em chưa kịp học chữ nào mà!

- Chờ gì nữa? học gấp làm gì mai học cũng được mà, sẵn đi rồi tội mình đi ăn cơm chiều luôn.

Không chờ Tổ Tổ trả lời, Hạ Vi giở nệm giường Ý Hoa lên, quả nhiên có sẵn một món tiền ở đó. Hạ Vi hết bỏ vào xách tay trao Tổ Tổ:

- Đem theo hết cho vững bụng.

Tổ Tổ cầm lấy nhưng chẳng muốn đi:

- Cần gì phải đi bây giờ chị? nhân lúc chị Hai không có nhà mình nên ở lại xem bài, khi nào đói sẽ đi ăn.

Hạ Vi quàng vai Tổ Tổ:

- Còn chị thì thấy không vội gì học bữa nay. Học cả năm rồi, bộ chưa đủ sao?

Tổ Tổ thở dài!

Hạ Vi quắc mắt:

- Thở dài hả làm như chị bắt Tổ Tổ nhảy vô lửa vậy đó, năm giờ rồi, chưa đói sao?

Sợ Hạ Vi giận, Tổ Tổ gượng mỉm cười.

Ra tới phố, Hạ Vi thấy bao nhiêu cặp mắt đều đổ dồn về phía mình, phái nam thèm thường, còn phái nữ thì ganh tị nằng thềm nghĩ “Lúc này mà gặp anh chàng Vương thì hay biết

mấy"

Đến trước ngõ hẻm Hạ Vi dừng lại nói với Tổ Tổ.

- Nhà của hần là căn thứ nhì, dãy trái, có mái hiên nhỏ đó.

Tổ Tổ gật đầu, bước luôn vào hẻm. Hạ Vi vội gọi lại:

- Tổ Tổ đi đâu vậy?

- Bộ không đi kiếm anh Vương sao?

Hạ Vi lắc đầu bước đi, Lý Tổ Tổ chẳng hiểu gì.

- Sao chị nói đi tìm anh mà lại không vào?

- Tự nhiên dẫn xác tới nhà người ta à? rồi nó coi mình ra cái gì?

- Ăn nhằm gì? cần thì vào tận nhà kiếm chó, sao mà sợ.

- Nói cách gì em cũng không hiểu được đâu.

- Vậy là không cần tìm anh Vương nữa à?

Hạ Vi chớp mắt, nảy ra một ý nhưng không nói rõ mà chỉ bảo:

- Chị tính gọi điện thoại?

- Gọi làm gì! làm vậy có khác gì tìm tới tận cửa nhà của người ta đâu?

- Vậy thì làm cách nào?

- Có chó! để thùng thỉnh sẽ tỉnh, bây giờ kiếm cái gì ăn trước đã.

Lý Tổ Tổ chẳng hỏi gì thêm, đang ăn Hạ Vi bỗng ngẩng đầu lên:

- Tổ Tổ ăn xong đi xi -nê nghe, chịu không?

Tổ Tổ đồng ý ngay vì chẳng biết phải làm gì cho hết giờ, Hạ Vi chọn một phim cao bồi.

Tổ Tổ phản đối:

- Em không thích loại đó đâu.

Hạ Vi cười bí mật:

- Em không thích mà có người khác thích thì sao?

Chợt hiểu dụng ý của Hạ Vi, Tổ Tổ không phản đối nữa.

Mua vé xong, Tổ Tổ nói nhỏ.

- Nếu chị tìm Vương thì nên vào rạp lúc sáng đèn, dễ nhìn ra nhau hơn.

Hạ Vi gật đầu và lại cười bí hiểm.

Trong các rạp chiếu bóng hầu hết gần như đều có mục nhắn tin tìm người trên màn ảnh, chỉ phải tốn một số tiền nho nhỏ thôi. Hạ Vi để Tổ Tổ chờ một lúc mới trở lại.

Hai chị em vào chỗ ngồi, đèn trong rạp vừa tắt và trên rạp hiện ra mục nhắn tin. một hàng chữ to đập vào mắt khán giả "Cần gặp Hạ Vi trước rạp".

Tổ Tổ sững sốt:

- Ủa! chị đang tìm người thì có người tìm chị kìa! Ly kỳ quá! chắc Chị Hai muốn kiếm tui mình đó!

- Em đi với chị ra trước rạp đi.

Lý Tố Tố và Hạ Vi ra đường, nhìn hết chỗ này sang chỗ khác nhưng không thấy một bóng người.

Bỗng Hạ Vi quay phắt lại nói to:

- Tố Tố một tìm chị chi vậy? sao biết chị Ở đây mà kiếm? có chuyện gì bất thường hả?

Tố Tố ngơ ngác, chẳng biết phải trả lời ra sao, lại tưởng Hạ Vi nổi cơn điên, mãi một lúc cô bé mới lắp bắp.

- Hà... Em tìm chị?

Hạ Vi vội nháy mắt làm hiệu, xem chừng Tố Tố vẫn chưa hiểu vội bước tới nắm lấy tay Tố Tố như mừng gặp gỡ.

Cùng lúc đó từ gốc cây phía sau, một thanh niên thập thò xuất hiện, nét mặt hân hoan. Tố Tố nhận ra ngay là Vương.

Hạ Vi vờ không hay biết, cứ vờn vĩa trò chuyện:

- Chị Hai kêu Tố Tố tìm chị chớ gì! Nhưng mình phải coi phim cái đã...

Nàng nắm tay Tố Tố toan kéo đi. Vương vội vàng lên tiếng gọi Hạ Vi giả vờ giật mình hốt hoảng ôm ngực thở gấp, giọng trách móc:

- Ủa! Vương! làm người ta giật mình! sao biết Hạ Vi ở đây?

Wương cười thay cho lời xin lỗi, và cũng để thăm nói “Wương mà không biết Hạ Vi có ở đây thì còn ai biết được”.

Trọn buổi tối, Hạ Vi cùng Tố Tố dạo chơi khắp mọi nơi với

Vương - thật ra, Tổ Tổ chỉ muốn trở về, nhưng khi nghĩ tới sự lẻ loi của mình trong căn phòng lạ đợi chờ Ý Hoa, Tổ Tổ lại miễn cưỡng theo Hạ Vi và Vương.

Hạ Vi cũng không muốn Tổ Tổ về trước vì dù sao có Tổ Tổ, Hạ Vi cũng dễ bày trò nọ kia với Vương hơn.

Phần Tổ Tổ vì chưa từng giao thiệp với bạn trai nên thái độ của Hạ Vi đối với Vương, nàng thầm phục cô chị quá đỗi. Tuy vậy, nàng cũng không nghĩ là sẽ bắt chước Hạ Vi vì bản tính vốn nhút nhát và e ngại về việc tình yêu vô cùng.

11 giờ đêm, Tổ Tổ thúc giục Hạ Vi về. Vương lại theo tiền chân hai người tới thang lầu, Tổ Tổ mau mắn lên thang. Hạ Vi còn đứng lại ngỏ lời cảm ơn Vương.

Một tay cho vào túi, một tay gỡ đầu, Vương ập úng.

- Hạ Vi... Hạ Vi đẹp quá!

Chờ đợi câu nói đó đã lâu mà mãi bây giờ mới được nghe, Hạ Vi vừa thích thú khó chịu nàng nổi cộc:

- Thôi đi! nói gì đâu không...

- Thiệt mà! tôi nói thiệt đó!

- Ai mà tin nổi!

Vương nói không kịp thở:

- Sao Hạ Vi không tin, tôi muốn nói điều đó từ lâu rồi, bữa nay Hạ Vi lại trang điểm mới lạ như vậy, càng đẹp gấp mấy, thật giống Elizabeth Taylor.

Chợt nhận ra mình đã so sánh không xác đáng Vương vội

tiếp:

- Giống Elizabeth Taylor khi Liz cũng mặc kỳ bào như Hạ Vi...

Hạ Vi chẳng để ý gì, chỉ thầm hãnh diện có người tán dương nhan sắc của mình, lẽ ra nàng còn tìm cách trò chuyện một lát nữa để được nghe Vương ca ngợi song đêm đã quá khuya hơn nữa sự khó chịu do bộ y phục và đôi giày cao gót gây ra, đã quá mức chịu đựng rồi, nàng đành miễn cưỡng chào Vương.

- Khuya quá, tạm biệt!

Vương siết chặt bàn tay Hạ Vi đưa ra, tha thiết.

- Hạ Vi! Hạ Vi!...

Hạ Vi rút tay lại và lách mình vào cửa. Cánh cửa đóng lại, bỏ mặc Vương thờ thần bên ngoài.

CHƯƠNG 5

Chưa đến phòng, Hạ Vi đã cởi bỏ đôi giày như cởi bỏ gông cùm. Ôi! mới thoải mái làm sao!

Vào đến phòng rồi, còn đến lượt thay chiếc kỳ bào bó sát trong người. Nàng phải nhờ Tổ Tổ giúp một tay mới cởi xong chiếc áo, nhưng hết sức khó khăn. Cả hai phải mết nhồi chỉ vì chiếc áo quá vừa vặn đó!

Hà Ý Hoa cũng vừa về tới và cũng có người đưa tiễn. Tuy không nhìn rõ được kẻ đã theo chân chị mình, Hạ Vi và Tổ Tổ cũng thừa biết đó là một người to béo. Tiếng chân nặng nề và hơi thở mệt nhọc của y đã chứng tỏ điều đó, không sai.

- Đã nói đừng theo mà cũng rán lên, rồi còn trở xuống nữa, thang lầu mà không sập thì cái bụng của anh cũng bể.

Giọng Ý Hoa tuy đùa cợt nhưng thân mật.

Người đàn ông nói đứt quãng qua hơi thở:

- Thì tại em nói... là có... hai cô em gái... tới...

Ý Hoa gắt:

- Thì em gái chó sao? bộ nói gạt anh à?

- Con chim én yêu quý ơi! ai nói em gạt anh hồi nào! nếu đúng là em gái thì càng phải cho anh gặp mặt chứ...

Nghe người đàn ông nói vậy, Hạ Vi và Tố Tố đều giật mình, lo sợ chẳng một người đàn ông nào lại nói năng trơ trẽn với một thiếu nữ như thế.

Bỗng có tiếng Ý Hoa gắt khề:

- Đàng hoàng một chút đi!

- Đánh hả hà... hà... Em cần còn chưa sao mà! thôi mình vô phòng đi cưng!

Giọng gã càng trơ trẽn hơn.

Ý Hoa lo ngại thật sự, dịu giọng:

- Thôi, đừng giận nữa. Khuya rồi, anh về nghỉ đi, Mai chúng ta gặp lại!

- Về chi gấp cho anh gặp mặt hai cô em đó, một chút... có sao đâu!

- Tụi nó ngủ hết rồi, anh vô sao tiện!

- Sao lại không? anh dư thừa đứng đắn để giữ đúng tư cách một thằng anh rể mà! Em không cho anh vô là anh nhất định không về!

Không còn cách nào hơn, Ý Hoa hậm hực mở khóa:

- Được rồi, nhưng xin ông Toàn của tôi nhớ là nếu nói năng bậy bạ thì đừng trách đó nghe!

Hạ Vi và Tố Tố càng lo ngại. Ngay lúc đó, cửa bật mở, cả hai chỉ còn biết trở mắt nhìn. Một người đàn ông dềnh dàng bước cạnh Ý Hoa, tựa hồ che khuất cả người nàng. Ý phục sang trọng không làm cho ông ta bớt thô kệch được chút nào, trông

cứ như một tay đô vật nặng ký hơn là một thương gia.

Thấy thái độ cuống quýt của hai em, Ý Hoa không khỏi ngượng nằng hiểu là Hạ Vi và Tố Tố đã nghe rõ cuộc đối thoại vừa vừa rồi, nằng cố tự nhiên, thân mật hỏi:

- Hai em chưa ngủ sao?

Không đợi trả lời, nằng nói khéo với ông khách:

- Ông Toàn cảm ơn ông đã đưa tôi về. Ông có nhã ý muốn gặp hai cô em tôi, bây giờ đã gặp ông có thể ra về được rồi.

Người đàn ông mập phệ gương đôi mắt ti hí nhìn dán vào Hạ Vi, nói với Ý Hoa:

- ít ra, cũng phải giới thiệu vài lời chứ!

- Thì ông biết rồi, đây là hai em gái của tôi.

- Rất hân hạnh được quen biết hai cô, tôi là Vũ Vạn Toàn. Vốn là...

Hà Ý Hoa vội xen vào:

- Để tôi nói xong cái đã, đây là Hạ Vi còn đây là Tố Tố. Có sợ quên thì tối nay về nói thư ký ghi sổ cho!

Người đàn ông vỗ trán như vừa ra hiểu ra điều gì:

- à ba cô là chị em nuôi mà! thật là một hình ảnh đẹp! xin hoan hô và cảm phục!

Ý dứt câu bằng chuỗi cười hềnh hếch như đã tự tán thưởng tài ăn nói của mình.

Ý Hoa không mời y ngồi, cũng chẳng nói gì thêm, Hạ Vi và

Tố Tố cũng im tiếng.

Chợt nhận ra sự lạc lõng trơ trẽn của mình người đàn ông lại tự giới thiệu thêm lần nữa:

- Tôi họ Vũ tên Toàn. Vũ Vạn Toàn...

Vừa nói y vừa lấy danh thiếp trao cho Hạ Vi và Tố Tố cười khan:

- Tôi và Ý Hoa là bạn thân nhau cho nên đầu mới gặp hai cô cũng xin được coi nhau như người nhà...

Ý Hoa trừng mắt:

- Khuya quá rồi, ông nên về nghỉ...

Y nói với Hà Ý Hoa nhưng không rời mắt khỏi Hạ Vi:

- Ngày mai, xin mời hai cô tới dùng cơm trưa tại Tân Đào viên...

Cám ơn ông giám đốc, nhưng chẳng nên bày vẽ làm gì.

- Xin chớ phụ lòng thành của tôi...

Tố Tố lắc đầu, Hạ Vi không trả lời. Hà Ý Hoa đang sốt ruột, liền gượng gạo:

- Mai rồi sẽ tính. Bây giờ ông về được chưa!

- Được! được! tôi về đây.

Y lễ độ chào Hạ Vi và Tố Tố, thân mật vẫy chào Ý Hoa, bước ra. Đột nhiên y dừng lại, quay nhìn Ý Hoa:

- Em không tiễn chân anh sao?

Mấy phút sau, Ý Hoa mới trở lại. Hạ Vi và Tố Tố đứng đợi ở cửa phòng, gọi khẽ:

- Chị Hai.

Tiếng gọi chan chứa thâm tình, nhưng không khỏi có một chút gì buồn bã.

Hà Ý Hoa nghe lòng đau nhói, hơi thở như nghẹn lại, nàng cố nén để khỏi khóc, cố gượng nhoén môi dí ngón tay vào mũi hai cô em, giọng vui giả tạo.

- Gì vậy? coi mặt hai đứa làm như chị đang mắc cạ không bằng...

Tố Tố vành mắt đỏ hoe, run giọng:

- Chị Hai ông giám đốc đó là ai vậy?

Ý Hoa vừa thay áo vừa ngáp dài:

- Có đưa danh thiếp cho hai em mà?

Hai cô gái bấy giờ nhìn vào danh thiếp một loạt chức vụ được kê khai trên đó, những chức vụ để người nhìn thấy phải ước ao.

Hạ Vi hiểu ra:

- Ông là người mời chị đóng phim đó hả sao coi bộ suồng sã quá...

- Sao? người ta chẳng bật thiệp lễ độ đó sao? Mới gặp hai em mà ông ta chẳng ngại tốn kém gì...

- Em cũng biết vậy, nhưng các lối nói năng của ông sao khó nghe quá!

Ý Hoa thản nhiên:

- Bản tính tự nhiên của ông ta là vậy chứ đâu có phải là mất tư cách. Bộ ai cũng phải giữ bộ điệu mô phạm hoài sao?

Hạ Vi bất bình:

- Nhưng cũng phải có chừng mực một chút chứ! không biết nhờ đâu mà ông làm được tới chức giám đốc.

Vừa nói Hạ Vi vừa nhìn Tổ Tổ như muốn cô bé góp ý vào, quả nhiên Tổ Tổ lên tiếng ngay:

- Đúng rồi! sao mà ông lỗ mãng ghê vậy đó! Nếu là em chắc chẳng đòi nào em dám quen với ông ta đâu. Thiệt Chị Hai can đảm ghê!

Hạ Vi chưa chịu thôi:

- Nghề nghiệp của ông lẽ ra phải có một dáng vẻ thanh nhã, lịch sự mới phải... đằng này, nghe ông nói chuyện với chị mà phát ghét, đàn ông gì mà ăn nói nham nhở với đàn bà con gái không chấp nhận được đâu.

Tổ Tổ tán đồng:

- Dạ, đúng vậy! không ai đòi hỏi phải giữ giọng thánh hiền nhưng ít ra cũng đừng thô lỗ quá. Dù đàn ông, con trai nói chuyện với nhau không ai bất nhã như vậy!

Ý Hoa cảm cúi xếp lại mừng mền, làm như không nghe lời chỉ trích của hai em.

Hạ Vi tức tối:

- Chị Hai sao chị lại...

Ý Hoa nổi giận:

- Cái gì cũng cứ “sao vậy” “tại sao” không à?

Nhưng khi nhìn vẻ bối rối của Hạ Vi và Tố Tố, tự nhiên nàng đâm ra thương hại, không nói nữa. Tuy thế, nàng vẫn còn ấm ức vì cuộc sống quá nhiều rắc rối của mình:

- Nhà trường chỉ biết dạy cho các cô hỏi “tại sao” thôi, mà chẳng bao giờ biết hướng dẫn cho các cô phải “làm thế nào?” cho thích ứng với đời sống...

Nàng ngừng lại, thở dài, rồi dịu giọng:

- Hai em đừng để ý tới sinh hoạt hằng ngày của chị, ít nhìn, ít hỏi một chút đi cho chị nhờ...

Ba chị em cùng nằm ngủ bên nhau trên một giường.

Sau câu chuyện vừa qua, không khí chung không khỏi kém đôi phần hồn nhiên. Cả ba đều ít nói, ít cười hân hỉ. Cũng may là đêm đã quá khuya ai nấy đều buồn ngủ, nên sự ngột ngạt không đến nỗi kéo dài.

Ba chị em đi dần vào giấc ngủ. Nhất là Hạ Vi vốn vô tư lự, Ý Hoa dường như đã thấm mệt nhiều, nên ngủ khá mau, ngủ thật say sưa.

Riêng Tố Tố mới chợp mắt được vài mươi phút đã tỉnh giấc, vì nằm mơ thấy Vũ Vạn Toàn xuất hiện trên giường, tro trên và khả ố.

Tỉnh giấc rồi, Tố Tố không tài nào ngủ lại được nữa.

Mãi đến ba giờ sáng, nàng vẫn còn thao thức.

Ý Hoa trở giấc, thấy hai mắt Tổ Tổ mở to nhìn lên trần nhà, ngạc nhiên:

- Tổ Tổ, sao em chưa ngủ sao?

Tổ Tổ giật mình quay sang:

- Chị Hai, về vụ Ông giám đốc Toàn mời đi ăn cơm vào trưa mai, tụi em phải đi mới được sao?

- Chuyện ngày mai, hãy để ngày mai sẽ tính, bây giờ Tổ Tổ ngủ đi thôi!

Nói xong, Ý Hoa ghì chặt chiếc gối ôm, lại tiếp tục ngủ một giấc dễ dàng.

Tổ Tổ cố nằm yên rồi thiếp đi lúc nào không hay biết, và trong giấc ngủ lại có gã đàn ông to lớn mập phì trông dễ sợ xuất hiện, rồi nàng lại choàng tỉnh, và lại thiếp đi, và lại thấy cái bộ mặt đầy thịt nhe răng cười gian ác...

Cho đến lần tỉnh sau cùng, nàng nhận ra chỉ còn có một mình nằm trên giường và một tai lại nghe có tiếng nói cười của người đàn ông mập ú kia. Nàng hoảng hốt ngồi bật dậy. Chẳng có người đàn ông nào cả, mà chỉ có Hạ Vi đang ngồi trang điểm trước gương, gian phòng hoàn toàn yên tĩnh, cửa phòng đóng chặt...

- Chị Bảy, mấy giờ rồi? Chị Hai đâu?

- Mau đi Tổ Tổ, ông Toàn đến đón bây giờ. Hơn 11 giờ rồi.

Hạ Vi vừa đáp vừa bước mau tới vắt mùng lên, hối thúc thêm.

- Dậy mau, đi rửa mặt đi, đừng tiếp tôi một tay thay đổi y

phục coi! ông giám đốc đang chờ đó!

Quả nhiên ngoài hành lang vọng vào tiếng chuyện trò của ông Vũ Vạn Toàn và Ý Hoa, khiến Tổ Tổ nom nớp sợ:

- Chị Bảy bộ cái ông giám đốc Toàn gì đó cố mời mình đi ăn cơm thật sao? bộ chị tính đi thật à?

Hạ Vi cười:

- Có người mời, đại gì không đi ăn? Nếu ngại thì cứ coi như mình đi ăn với Chị Hai...

- Không! em không đi!

- Không đi là ngu! Tân Đào Viên là nhà hàng sang trọng nổi tiếng. Đâu phải bất cứ lúc nào cũng đặt chân tới được? ông ta đã dám chịu tốn kém, khẩn khoản mời tại sao mình không đi?

- Em... Em sợ lắm!

- Mốc xì! sợ lão mập ú đó à? cứ coi hấn như một con heo, tội gì phải sợ? chừng tới nhà hàng, mình cứ việc lo ăn, còn hấn nói gì, đùa cợt gì mặc hấn, cứ cầm bằng như không có hấn là xong.

Tổ Tổ vẫn lắc đầu, Hạ Vi còn đang cố khuyên thì cửa phòng bỗng mở, Ý Hoa từ ngoài bước vào:

- Ủa! Tổ Tổ đã dậy rồi đó à? Chị định vô đánh thức em đây! nào mau chân nhanh tay một chút, có xe đợi sẵn dưới đường, giờ này cũng đúng giờ cơm trưa, đi là vừa.

Tổ Tổ năn nỉ.

- Chị Hai cho em ở nhà được không?

- Sao lại ở nhà, dù sao chúng ta cũng phải đi ăn cơm, đây chẳng qua là ông Toàn có nhã ý đãi một bữa, mình không nỡ từ chối quyết liệt... Đừng ngại, các em cứ coi như chị mời...

Hạ Vi nói thêm vào:

- Tổ Tổ, Chị Hai đã nói vậy còn ngại gì nữa. Đi với Chị Hai có gì phải lỏ bộ em sợ “ông mập” đó ăn thịt hả?

Ý Hoa khích lệ:

- Dạn dĩ lên chó! đừng nhút nhát quá như vậy, Đường đường là một cô Tú rồi, đâu còn nhỏ nhút gì. Mai một lên đại học thế nào cũng gặp những dịp giao tiếp, thù tạc rộng rãi hơn. Ngay bây giờ em nên đi với chị tập cho quen lần đi, kéo chừng đó, em đi dự tiệc với ban bè đến nhà hàng lớn đến tên món ăn cũng không biết gọi thì coi kỳ lắm.

Tổ Tổ đỏ bừng mặt ngồi yên, không dám từ chối, cũng chẳng dám nhận lời.

Ý Hoa vui vẻ hỏi:

- Tổ Tổ, em có thích mặc kỳ bào không?

Tổ Tổ lắc đầu sợ hãi:

- Không! Mặc áo đó vào em không làm sao đi đứng được đâu.

Hạ Vi bấu môi:

- Người ta là nữ sinh gương mẫu mà. Sắp ròi mái trường Trung học nay mai mà vẫn nghiêm chỉnh giữ gìn nội qui như thường! Ai mà bảo Tổ Tổ trút bỏ bộ đồng phục nữ sinh là lột

da cũng không bằng.

Ỗ Hoa cười thân thiết:

- Thôi được, tóc Tổ Tổ không uốn ngắn, mặc kỳ bào cũng không hay mấy.

Lâu nay, với bộ đồng phục nữ sinh, Tổ Tổ không bao giờ thoáng chút mặc cảm nào, bây giờ nghe hai chị nói thế, bỗng dưng nàng cúi xuống nhìn lại mình, cảm thấy quả nhiên lối ăn mặc của mình nghèo nàn thật. Nàng định nói “Bởi vậy em mới không muốn đi” Nhưng lại không dám, sợ Ỗ Hoa giận và Hạ Vi lại châm chọc nữa.

Tránh né, chột từ mãi chẳng được cuối cùng Tổ Tổ đành lẻo đẹo theo sau hai chị xuống lầu.

Thật là bất ngờ “ông mập” hôm nay tỏ ra rất lễ độ và đứng đắn từ cử chỉ đến lời nói “văn minh” hơn hẳn đêm qua, chắc là Ỗ Hoa đã dặn riêng. Tuy nhiên, vì phải cố làm ra vẻ văn nhã, lịch sự, thành thử ông ta mất hết tự nhiên gần như bị trói hai tay, khóa đầu lưỡi, khiến cách đi đứng nói năng lúng ta lúng túng đến buồn cười.

Tới nhà hàng “ông mập” gọi đủ thứ thức ăn đầy cả một bàn lớn. Ỗ Hoa biết ông ta thêm uống rượu nhưng ái ngại vô lễ nên gọi bia ra.

Bia rót đầy ly lớn, ông ta uống ừng ực trông còn dễ dàng hơn người ta uống nước mía, chỉ trong chốc lát đã cạn hết bốn ly liền, và sắc mặt bắt đầu hồng hào, sáng khoái, có rượu vào máu rồi “ông mập” bỗng để rơi mặt nạ nguyên hình. Hai con mắt đầy tà ý, lại cứ như hai con ruồi xanh, lòn quá gọng kiếng vàng, nhìn xoáy vào Hạ Vi đang ngồi đối diện, thỉnh

thoảng nhìn sang Tổ Tổ khiến cô bé không dám ngược mặt lên. Trái lại Hạ Vi coi chẳng có gì, cứ ăn uống tự nhiên, lâu lâu lại chuyện trò vui vẻ với Ý Hoa.

"ông mập" lấy một cái ly mới rót đầy rượu nâng lên:

- Nghe Ý Hoa cho biết, thì hai cô sắp lên đại học, hay lắm, cả hai cô thật là hoàn toàn, trẻ đẹp học giỏi... Nghĩa là chẳng thiếu một ưu điểm nào, và như vậy là muốn gì cũng nhất định thành công, toại ý kể ra sao trên đời, cũng có người sẵn sàng hái dâm chọ Hì hì... tôi nói vậy mà có đúng không nào? Mời xin mời... thành thật chúc mừng hai cô một ly.

Dứt lời, ông ta đặt ly rượu trước mặt Hạ Vi và Tổ Tổ.

Bằng một dáng điệu vô cùng uyển chuyển đẹp mắt, Hạ Vi bưng ly lên, nhấp một chút, đoạn dụi dằm:

- Đa tạ xin đa tạ Ông Giám đốc.

Tổ Tổ đành phải làm theo Hạ Vi, nhưng đầu nàng cứ cúi thấp và lười lười lại đến nỗi chính mình nói gì cũng chẳng nghe ra.

"ông mập" the thé:

- Như vậy là không được! không được đâu! Uống rượu gì mà chẳng ướt môi! bây giờ xin đề nghị đổi ly khác, hai cô dùng nước ngọt tôi uống rượu, cứ cụng ly hai cô uống mấy ly thì tôi mấy ly!...

Giữa lúc đang oang oang cao hứng đột nhiên ông ta "úi da" dường như bị một bàn tay nào dưới gầm bàn véo mạnh khiến ông ta vội ngậm cầm ngay.

Ý Hoa khẽ gất:

- Bớt nói nhảm giùm cái!

"ông mập" nhăn nhó:

- Ý Hoa, em làm vậy không ổn rồi! Em đứng về phe hai cô em, thành ra tôi lâm vào tình thế một chống ba kệt quá! May đây là ăn cơm uống rượu chớ nếu đánh trận thì... hì hì... hì hì... thì thành ra "Tam anh chiến Lữ Bồ"! Tôi chỉ còn có nước đại bại cuốn cờ lui binh...

Ý Hoa giận đến tái mặt nghiêm giọng:

- Ông Toàn mập, nếu còn mồm mép ba hoa nữa tôi sẽ đi lập tức.

Vừa nói, bàn tay dưới bàn của nàng lại véo mạnh vào đùi ông ta, khiến ông ta cắn răng mím môi, nhìn Hạ Vi phân trần:

- Đó cô thấy chưa? chị của cô đáng sợ không! Ăn hiếp tôi quá chừng! Nhờ hai cô nữ sinh viên lấy công tâm phê phán dùm một câu, tự nãy giờ tôi có nói cái gì bậy bạ không?

Ý Hoa trừng mắt:

- Đừng léo mép! hai em của tôi còn là học sinh không thể như tôi được, nên chẳng hiểu cái lối nói trót nhả úp mở đó, nhưng tôi thì còn lạ gì cái giọng điệu nhảm nhí của ông. Hãy vừa phải thôi, nếu không hai em tôi sẽ khinh luôn.

- Ồ! vậy là em cho rằng tôi không xứng đáng nói chuyện với các cô nữ sinh viên phải không? được rồi, được rồi.. không nói thì không nói...

ông ta như muốn nổi quạu, nhưng tự dằn bằng cách cầm lấy dao, nĩa cắt một mẫu đùi gà bỏ vô miệng nhai, nhưng vẫn nói:

- Không cho nói thì mình ăn, như vậy là hợp pháp chứ?

Ý Hoa chẳng để ý gì tới ông ta nữa hướng sang hai em:

- Chị mừng cho hai em sắp vào đại học! cả đời chị đã lỡ dịp đó rồi, từ nay chỉ còn tự an ủi là chính mắt nhìn theo bước tiến ngày càng cao của các em.. à, quên, hai em đã quyết định chọn ban nào chưa?

Hạ Vi đáp:

- Vấn đề đó thì phải do Tổ Tổ trả lời, chớ em thì không đủ tư cách.

Ý Hoa hỏi gằn:

- Hà? Sao? em không tính học tiếp nữa à?

- Thật tình thì em không muốn, nên đã không chuẩn bị thi cử gì hết, nhưng tất cả mọi người từ chị Cả đến Tiểu Bình đều mắng em lười, thiếu ý chí cầu tiến và bắt em phải ôn bài vở để thi... Ai nấy làm như không lên đại học là phạm trọng tội hoặc sẽ trở thành một người vô dụng vậy đó, trong xã hội này biết bao nhiêu người không vào đại học, chẳng lẽ đều là đồ bỏ hết?...

Hạ Vi nói thật thẳng băng, yên trí là Ý Hoa sẽ vừa lòng lắm, không ngờ nghe chưa hết Ý Hoa đã cau mày.

Trong khi ấy vừa lọt vào tai mấy câu lý luận đó, ông Mập vỗ tay đánh “bốp” một cái tán thành ngay, lại thao thao bất tuyệt tuôn một tràng dài:

- Chí lý đúng 100 phần 100, lời lẽ như thế mới là thực tế, hoàn toàn phù hợp với tôi, cứ lấy trường hợp tôi mà nói, chẳng sợ

hai cô cười, tôi thú thật, tôi có học đại học hồi nào đâu? đừng nói đại học mà cả cánh cửa Trung học rộng hẹp ra sao tôi cũng chẳng biết. Hai cô có tin không? tôi hả! tôi chỉ học đến tiểu học, rồi ra học đánh máy, học làm sổ sách rồi vào tiệm buôn học mua bán. Vừa học vừa làm, lần lần tôi trở nên phó thủ quỹ. Sau đó gặp thời vận, tôi nghiễm nhiên thành ông chủ, rồi cứ phát đạt thêm hoài cho tới bây giờ, là “đại xì thầu” có tiền trong tay, muốn làm gì cũng dễ. Không dùng đến tiền dùng hồng qua lọt các cửa ải cuộc đời, cũng đừng mong nói miệng tài hay đem bằng cấp cao ra mà sai khiến ai được. Nói vậy có đúng không? Tôi chỉ học tới tiểu học thôi, nhưng hiện tại dưới tay tôi có hàng mấy chục, mấy trăm người gồm đủ hạng đại học cao học phải tuân hành. Ngay như ông Lưu, từng làm bí thư sáu năm nay cho tôi, là một tay trí thức hẳn hoi, từng học... mòn ghế đại học đó cả bằng cao học kinh tế chính trị gì nữa đó, thời Nhật còn quyền, ông ta từng ngồi ghế quận trưởng rất ngon lành. Nhưng hiện nay thì cái chính trị kinh tế của ông ta gặp phải cái “bất chánh kinh” của tôi, hề tôi bảo làm gì là phải làm theo! 6 năm nay rồi... tôi vẫn cứ là ông chủ lớn, và cái ông cao học vẫn... như vậy. Mỗi tháng tôi trả cho ông ta 45 000, và dù có bị la bị mắng, ông ta cũng chẳng buồn tôi. Đó sự đời là vậy, sao cho khôn ngoan, lanh lợi, tay chân tháo vát, còn đàn bà con gái thì mặt mày xinh đẹp duyên dáng, thân hình mỹ miều hấp dẫn là... ăn chắc, là nhất định phát tài, có địa vị xã hội cao, có đủ thứ sung sướng.

Trong lúc cao đàm hùng biện ông ta dương dương tự đắc, khoa tay múa chân phùng mang trộn mắt trông rất hách.

Tố Tố đang thực sự đói, nên lợi dụng lúc ai nấy mãi lo nói, thì ăn ít miếng. Nhưng khi gặp một miếng thịt thỏ nấu rượu chát định đưa lên miệng thì một giọt nước mặn từ đầu mũi bỗng rớt xuống môi. Tự dừng lòng nằng se thắt lại, chỉ muốn nôn

mưa những gì đã ăn vào.

Ỗ Hoa bình tĩnh đợi cho “Ngài giám đốc” dứt lời, mới lạnh lùng:

- "Xô" hết chưa?

- Xô? - Cái gì mà Xô?

- Nếu xô hết rồi thì xin mời ông lại ăn vào uống vào cho đầy người nữa đi, kéo biến thành cái bao bố xẹp bây giờ.

Ngừng một lúc, Ỗ Hoa lại nghiêm trang tiếp:

- Chị em chúng tôi đang nói chuyện đứng đắn. Ông đừng xen vào có được không?

- Được! được! xin tuân lệnh!

ông ta ngoan ngoãn lo... ăn uống thật, ăn uống một cách rất ư là “dũng mãnh”.

Hạ Vi ngó Ỗ Hoa bằng ánh mắt đầy tín nhiệm.

- Chị Hai, em không muốn thi lên đại học, chị thấy...

- Không lên đại học, vậy em tính làm gì?

Hạ Vi nhún vai:

- Kiếm việc làm.

- Theo em, thì có thể kiếm được việc gì?

- Vụ đó tất nhiên là phải nhờ chị lo cho Em nghĩ kỹ rồi sẽ ở chung với chị Hai, học hỏi theo chị, hể chị Hai làm gì thì em làm cái đó...

Ý Hoa lắc đầu:

- Không được! chị không tán thành.

"ông mập" bỗng nhiên quên lệnh cấm, chỏ miệng vào:

- Tôi tán thành. Em theo chị, chị chăm sóc cho đó là chuyện đương nhiên...

Ý Hoa chẳng lý gì tới ông ta, cứ nói tiếp với Hạ Vi:

- Không được, như vậy không được đâu em ạ. Em phải dự thi vào Đại học. Đó là một quyền lợi cao quý tuyệt đối đừng hời hợt nông nổi.

Hạ Vi hết sức ngạc nhiên trong nhất thời, nàng không hiểu rõ Ý Hoa nói thật hay nói đùa.

- Chị Hai chị nói vậy nghĩa là sao?

- Nghĩa là chị cũng giống như chị Cả, thấy rằng con đường đúng nhất của các em, là thi vào đại học chứ không nên làm theo chị, sẽ chẳng ra gì hết. Đừng nói là được người khác tôn trọng, mà ngay cả bản thân mình cũng chẳng trọng được mình.

Giọng Ý Hoa thương tâm vô hạn.

Hạ Vi lại cho là người chị muốn nói ngược ý nghĩ cho vui chơi, nên bật cười:

- Trời đất! Chị Hai đừng đùa dai mà! Ai không biết chị đang là một ca sĩ gạo cội và sắp là một đại minh tinh điện ảnh, em không lo gì hết, nhất định cứ ỷ lại vào chị và chị nhất định phải kiếm việc cho em.

- Sợ rằng chị sẽ không kiếm được và em sẽ ân hận nhiều.

- Sao không được? tôi bảo đảm chắc chắn với em là sẽ được!

“ông mập” lại ngửa miệng xen lời. Ông ta uốn ngực ra, vỗ bình bịch tiếp:

- Người khác thì quả thật không dễ gì kiếm ra, nhưng với Ý Hoa chỉ cần một tiếng nhỏ thôi, lập tức việc gì cũng có chuyện gì cũng xong. Hợp tác xã phân phối phim ảnh của tôi đang cần một cô thư ký kế toán, nếu muốn thì ngay sáng mai có thể bắt đầu làm việc liền, lương tháng 14 000 được không?

Hạ Vi nhìn ông ta bằng ánh mắt biết ơn, reo mừng:

- Thấy chưa! Chị Hai, chị cho ý kiến coi!

- ý kiến của chị là em phải thi vào đại học cái đã, còn bất cứ vấn đề nào khác, trong lúc này đều tạm gác lại sẽ bàn sau.

- Nếu em thi không đậu, mà chắc không đậu nổi đâu, thì sao? Chùng đó em cứ việc tới ở với chị nghe?

- Đợi chùng đó sẽ biết! sẽ tính...

Dùng bữa xong, ra khỏi nhà hàng. Hạ Vi đi trước với Tổ Tổ “ông mập” đi sau kéo áo Ý Hoa hỏi:

- Hai cô em đó, cô nào Tổ Tổ, cô nào là Hạ Vi?

- Mới có một bữa cơm, không cần phải khai tên họ. Ông hỏi làm gì?

- Để dễ bề xưng hô vậy mà.

- Khỏi lo!

Ý Hoa nhìn phía hai em, tiếp:

- Chúng nó sắp về ngay, chớ chẳng còn ăn thêm bữa ăn thứ hai của ông đâu!

Ngày thứ ba, Ý Hoa chuẩn bị đưa hai cô em trở vào trường. Luôn mấy hôm Hạ Vi tha hồ rong chơi, chùng diện cho bằng thích. Vương hết đưa nàng đi xi nê, lại mời nàng đến các quán kem, phòng trà ca nhạc. Rồi Ý Hoa dẫn nàng đi chụp ảnh, ăn com tây, đi xem các gian hàng bách hóa loại sang.

Tố Tố đâu có muốn xem sách, học bài, cũng chẳng yên. Ý Hoa đối với các cô em quá tốt vô cùng chu đáo, tiêu tiền chẳng tiếc tay, dành nhiều thì giờ để kề cận hai em, mua tặng khá nhiều quà, lại tặng những món quà cần thiết khi lên đại học, với dụng tâm khích lệ. Nàng quàng vai hai em âu yếm:

- Thế là coi như tạm được rồi, phải không? Đi chơi rồi, mua sắm rồi, chị em tâm sự cũng khá đủ rồi... Bây giờ thì trở về trường, cố gắng học để tháng sau nhất định thi cho đậu, nhất định lên đại học nghe chưa! Chừng đó hai em có thể lại ra đây chơi với chị lâu hơn và chúng mình sẽ càng vui hơn, chớ bây giờ thì nên vừa phải thôi, dành thì giờ và tâm trí vào việc học sửa soạn thi Để chị đưa hai em trở về trường.

Hạ Vi ban đầu không chịu, nhưng Ý Hoa khuyên mãi, vừa thân thiết, vừa nghiêm khắc, cuối cùng Hạ Vi dùng kế hoãn binh.

- Được rồi! được rồi! em hiểu mà! chị cũng giống hệt như chị Cả, đều là bà cụ non hết, nhưng... đợi mai tụi em sẽ về, nghe chị!

Hạ Vi tính thầm, cứ hẹn lần khất lựa, ngày mai, rồi lại ngày

mai nữa, chẳng lẽ chị Hai kêu cảnh sát tới... bắt giải về trường sao mà sợ?

Ý Hoa cũng đoán hiểu như vậy, nhưng vẫn nhân nhượng đôi chút:

- Được! nhưng sáng mai phải đi sớm nghe không!

Hạ Vi thích chí, tự cho mình là thành công được bước đầu.

Tuy nhiên, ngay xế trưa hôm đó, giữa nàng với họ Vương bỗng xảy ra một vụ cãi vã. Từ một duyên cớ rất nhỏ, họ đã gấu ó nhau nghiêng trời lở đất. Bởi thế, không cần Ý Hoa thôi thúc, Hạ Vi cũng vội vàng kéo Tố Tố ra xe, nhất định trở về trường lập tức.

Tố Tố chẳng hiểu gì, cứ ngỡ là Hạ Vi giận lấy chị Hai nên nhỏ to khuyên giải, nhưng Hạ Vi cứ nghiêng đầu nhìn ra cửa xe, chẳng buồn nghe.

CHƯƠNG 6

Xe rời xa dần khu chợ. Hạ Vi vẫn phóng mắt qua cửa thần thờ nhìn lại những nhà to, cửa rộng lầu cao... rưng rưng nước mắt rồi hậm hực:

- Xí, bộ bánh lăm? Ai thềm mà làm bộ!

Tố Tố lại vội vàng, khuyên giải:

- Chị Bảy đừng hiểu lầm chị Hai. Một ngày nay chị đối với tụi mình như thế, còn... còn có gì đáng trách đâu? đến như việc chị Hai bảo mình về trường cũng là vì lo cho mình, chứ có ý xấu gì đâu.

Hạ Vi lắc đầu:

- Không, chị có động gì tới chị Hai đâu

- Vậy chứ chị nói ai?

Bị hỏi khó, Hạ Vi bỗng quay phắt lại, húng hắng:

- Nói mi đó! chịu chưa!

Tố Tố hoảng hốt, tim đập loạn cổ moi óc nhớ xem mình đã có lỗi gì.

Nhưng ngay đó, nàng lại nghe Hạ Vi tức tối đay nghiến:

- Bộ bánh gì à? ai mà thềm! đồ gì mà gan bằng con tép, ốm nhom như bộ xương, đánh đấm thì chẳng dám đánh đấm, mà

văn nhã cũng chả ra văn nhã, đúng là chẳng ra cái quái gì. Cho mi biết chỉ có con trai mới kiếm không ra bạn gái, chớ con gái thì chỉ cần búng tay một cái là hạng như mi chạy theo rầm rộ. Mi là cái thá gì? ta chỉ khẽ gật đầu, tức khắc sẽ có ngay một người gấp mười mi về mọi phương diện...

Bấy giờ, Tổ Tổ mới sực hiểu đối tượng đang bị Hạ Vi mắng không phải là mình mà chính là anh chàng Vương. Mừng quá nàng thu can đảm.

- Chuyện gì vậy chị? bộ chị với anh Vương gây nhau hả?

- Cái gì mà gây với không gây? Hấn đáng gì mà tôi phải gây với hắn?

- Vậy thì... thì gã Ngô đáng hơn sao?

- Gã Ngô! Hạ Vi gần như quên mất cái tên đó. Ngô hả? Ngô nào?

- Là số 13 của đội bóng rổ đó! Bữa nọ không phải là gã Ngô đã đập anh chàng Vương một trận đó sao?

- Ồ, hấn! à thì ra...

Hạ Vi bỗng nhoén miệng cười thật xinh, gật gù tiếp:

- à, phải rồi, Ngô có cho biết là sẽ dự thi vô trường sĩ quan không quân.

Tổ Tổ cười tinh nghịch, ghé vào tai Hạ Vi:

- "Phi tướng quân" so với đấu thủ bóng rổ càng là lướt, oai phong hơn nhiều!

Hạ Vi làm ra vẻ hững hờ:

- Chưa chắc thi đậu đâu. Mà đâu có thi đậu đi nữa cũng đậu hay được liền. Học sĩ quan không quân phải bốn hay năm năm gì đó, mới tốt nghiệp chớ bỏ...

Gã Ngô có bay được hay không, chẳng phải là điều Tố Tố quan tâm, mà chuyện nàng đang để ý là sắc diện vui buồn của Hạ Vi, thấy từ chỗ đờng đờng sát khí, Hạ Vi đã tươi cười là Tố Tố vững bụng rồi.

Hai người vừa tới khu túc xá nhà trường, liền gặp Tiểu Bình đang từ câu lạc bộ bước ra, hai tay ôm xách tùm lum những gói to nhỏ.

Thấy Hạ Vi và Tố Tố, Tiểu Bình vội gọi:

- Kìa! hai chị tự động hồi cung à? chị Cả đang định thân hành đi tóm về đây

Tố Tố hoảng kinh:

- Chị Cả sao chị Cả biết?

- Hi... hì. chị Cả thần thông quảng đại thiên lý nhãn, thuần phong nhĩ có việc gì mà giấu được.

Hạ Vi khẽ xì một tiếng:

- Khỏi cần hỏi, nhất định là "Người bốn mắt" đi méc rồi.

- Chẳng có ai méc hết, chính chị Cả tự tìm biết. Hai chị đi được một hôm, thì chị Cả tới thăm, không thấy hai chị là chị Cả đoán ngay hai chị ra nhà chị Hai chơi, bỏ học thị Chị Cả giận, đã định lôi hai chị về ngay bữa đó rồi. Hôm nay hai chị về vừa hay, chị Cả lại tới thanh tra nữa, hiện có mặt trong túc xá, nói là sẽ ngủ luôn tại đây đêm nay, để sáng sớm đi tóm hai chị về.

Tiểu Bình vừa nói, vừa muốn ra dấu phụ họa nhưng hai tay còn kẹt ôm xách các gói phải ngoẹo đầu, nhướn mày trợn mắt thay đến nỗi gói rớt xuống đất hồi nào, cũng không hay, Hạ Vi khom xuống lượm lên.

Tố Tố sợ tái mặt chớp mắt lia lịa:

- Chị Cả đang có mặt tại đây thật không?

- Ai nói gạt chị làm chi Chị Cả còn bảo sáng mai em phải theo, đáng tiếc là hai chị đã về, nếu không thì em có dịp đi kiểm chị Hai xin một mớ bánh kẹo tha hồ ăn... à, mà chị Hai có gởi hai chị đem về cho em gói kẹo nào không?

Hạ Vi bĩu môi:

- Mang kẹo về? mang cho cô một chương thì có! nãy giờ nghe cô nói toàn là chị Cả đi tóm đi lôi tụi này mà phát chán! nè, bộ chị Cả nghỉ dạy hay sao? mà cả chiều nay lẫn sáng mai có thì giờ..

- Eo ơi! chị Bảy yêu quý của em bộ đi chơi mấy bữa đâm lú lẫn quên hết ngày tháng rồi sao? Chiều nay là thứ bảy, mai là chủ nhật.. hì.. hì...

Nghe nhắc tới chủ nhật Hạ Vi đâm tiếc. Vừa rồi ngồi trên xe bus, cứ mỗi lúc thấy đường xa dần khu phố phường náo nhiệt và gần về phía nhà trường là nàng lại nghe nao nao, vừa lưu luyến vừa ngán ngẫm. Luyến lưu chốn đô hội ăn chơi và ngán ngẫm việc học hành cũng như nếp sống sinh hoạt câu thúc buồn tẻ trong túc xá, khốn nỗi chẳng lẽ quay trở lại nhà Ý Hoa vì chính nàng đã vội kéo Tố Tố ra xe, tiếc ơi là tiếc, nếu nhớ ra ngày mai là chủ nhật, thì có giận Vương tới chín xe mười vàng, Hạ Vi cũng quyết ở lại chưa về trường

vội. Ở lại sẽ thích thú hơn về tức xá, là cái chắc. Hơn nữa, biết đâu chừng Vương chẳng mò đến tìm để cúi đầu xin lỗi và nói mấy lời êm như ru, rồi hai người lại vui vẻ đưa nhau đi chơi nữa, thích thú biết bao! Hạ Vi chợt nghĩ “à, phải! cái gì chớ về ngày tháng thì Tổ Tổ không nhắc mình ngày mai là chủ nhật...”

Nghĩ đến đây Hạ Vi nổi sùng, trút hết tiếc rẻ tức tối vào Tổ Tổ.

Cũng vừa lúc Tổ Tổ ngây thơ lo sợ nhìn Hạ Vi hỏi nhỏ:

- Về vụ chị Cả mình tính sao đây?

Hạ Vi quát:

- Tính! tính cái gì nữa? cái gì cũng tại cô hết! cô hại người ta!

Tổ Tổ chẳng hiểu gì cả, gần bật khóc:

- Em hại... hại ai? tại chị muốn tới nhà chị Hai chớ đâu phải em.

Thoáng cảm nhận mình đã buộc tội hơi vô lý, nhưng chưa kịp hối hận thì đã nổi hung lên vì nghe Tổ Tổ nói như có vẻ đổ thừa hết cho mình, Hạ Vi quắc mắt nói như hét:

- Đúng! tại tôi muốn đi, tôi thừa nhận rồi sao? cô mau vô gặp chị Cả quy chánh cứ đổ hết cho tôi mà lập công. Không chừng còn được chị Cả thưởng cho.

Con người chân phương nhút nhát như Tổ Tổ, lúc nào cũng sợ người khác hiểu lầm hay hơn giận. Vừa rồi đã sắp khóc bây giờ nhểc máng thêm loạt nữa, Tổ Tổ khóc thật:

- Chị Bảy! chị thật không tin nhiệm em như vậy sao?

Hạ Vi bất nhân, con tức tiêu tan cười khúc khích được ngay:

- Trời đất! mới giỡn có một chút mà đã khóc rồi! mít ướt quá vậy bồ!

Giọng Hạ Vi vừa dịu vừa ngọt ngào:

- Tổ Tổ! đừng buồn! em tốt với chị lắm, bộ điên sao mà chị không biết, chị cố ý nói giỡn như thế để cho em bớt sợ vậy mà. Đừng khóc! Tổ Tổ của chị đừng khóc! mình là chị em sinh tử với nhau có vui cùng vui gặp khổ đồng khổ chị Cả nếu có mắng có phạt tự mình thì chị chịu phân nửa, em chịu phân nửa, đây trong bọc này có một gói kẹo hột điều, tụi mình cũng chia đôi...

Tiểu Bình đang đứng đàng xa xa trước con thịnh nộ bất thần của Hạ Vi bây giờ bỗng thấy sóng lặng gió yên, lại nghe đến "kẹo hột điều" liền giật mình lo đếm vội mấy gói trên tay la hoảng.

- O! chị Bảy... chị lấy lên gói kẹo hột điều của em!

- Lấy lên? muốn nói ăn cắp thì nói phức ăn cắp cho dễ hiểu. Nhưng coi chừng không được vu oan giá họa ầu nghe!

Hạ Vi cố ý cắn miếng kẹo nhai dòn rụm vừa buông lửng:

- Có lộc thì được hưởng, lộc vào tay, ai cũng có quyền hưởng, không hưởng là dại, mà hưởng cũng chẳng mắc tội vạ gì! Ai hông chịu thì cứ đi thưa, kẻ này đi hầu.

- Em méc chị Cả cho coi! kẹo bánh này là em mua để mời chị Cả, hai tội chồng chất! bỏ học đi chơi, lấy lên kẹo! để rồi biết chị Cả sẽ mắng cho một trận nên thân!

Hạ Vi bấu môi:

- Bộ là tử tội à? đi tố cáo lẹ lên, con bé... đồ qui? ai sợ nhà người...

Vừa nói ba người vừa đi, Tiểu Bình phía trước cứ lải nhải hăm he, Hạ Vi và Tố Tố đằng sau, Hạ Vi không ngót nói ngang chọc tức Tiểu Bình.

Cả ba vào đến túc xá, chân Tố Tố như muốn rũ ra vì sợ, nằng đi thụt lại sau cùng, vừa ráng lau thật khô nước mắt, vì sợ chị Cả lại tung ra cái vụ Hạ Vi nạt nộ mắng nhiếc vừa rồi.

Tới ngoài cửa dãy buồng ngủ Tiểu Bình vừa chạy vừa kêu rầm lên:

- Chị cả! chị cả ơi! hai chị Hạ Vi và Tố Tố về rồi nè!

Hạ Vi theo vào, đầu tiên không thấy chị Cả mà Hạ Vi lại gặp ngay cặp mắt đầy chống báng của Tề Minh, rồi tới cặp kiếng lấp lánh của Thu Vân, tự dưng một luồng ý thức phản kháng bùng lên, và Hạ Vi nghĩ ngay một câu: "bộ không phải cùng là chị em với nhau sao? " nếu chị Cả bắt tội, Hạ Vi dự định sẽ đem câu đó ra hỏi. Nếu cùng là chị em với nhau, thì tại sao không cho đến thăm Ý Hoa? nghĩ xong như thế, Hạ Vi cảm thấy mình quang minh chính đại, trở nên can đảm hẳn lên, đừng nói chị Cả chi là... chị Cả cho đầu là chủ tịch tối cao pháp viện nằng cũng dám tới gặp như thường.

Cho nên chẳng đợi Tố Tố theo kịp, Hạ Vi đã uốn ngực ngẩng đầu tiến vào luôn.

Đã chuẩn bị cả một ngàn lý do, nhưng khi gặp chị Cả, Hạ Vi lại không còn cách nào để tuôn ra, vì thái độ Ngọc Phấn đó tiếp Hạ Vi không phải với gương mặt giận dữ mà lại cả một

sự thân thiết nhiệt thành một sắc diện mừng rỡ, tươi cười.

Chương Ngọc Phấn chào hỏi thật cởi mở hồn nhiên:

- Hạ Vi mới về đó hả? Chị đoán thế nào bữa nay hai em cũng về tới... Ý Hoa vẫn vui khoẻ chứ?

Trước tình thương yêu hiền dịu và độ lượng của chị Cả, Hạ Vi mất hẳn đối tượng trả đũa và cảm thấy hổ thẹn nên cúi đầu khẽ đáp:

- Chị Hai vẫn bình an. Chị Hai gọi lời thăm chị Cả và tất cả chị em mình.

Thu Vân hoảng hốt:

- Ủa! còn Tố Tố đâu?

Tiểu Bình nói hốt:

- Lý tiểu thư còn tà tà đằng sau, chó đâu. Vừa rồi chỉ khóc đó...

Ngọc Phấn lo lắng:

- Sao lại khóc?

Tề Minh trừng mắt nhìn Hạ Vi:

- Khỏi cần hỏi, nhật định là chị ăn hiếp Tố Tố phải không?

Đúng vào lúc đó, Tố Tố cũng vừa vào tới ngưỡng cửa, chợt nghe như thế vội sửa nét mặt thật tươi, đi mau vào cố lấy điệu bộ hồn nhiên chào hỏi lần lượt mọi người.

Ngọc Phấn kéo tay Tố Tố dịu dàng:

- Tổ Tổ vừa khóc phải không? sao vậy? Sợ chị mắng phải không?

Tổ Tổ lắc đầu phủ nhận, má ửng hồng cười thật xinh:

- Chị Cả thương em, không đòi nào mắng em hết.

Ngọc Phấn cười:

- Cái đó chưa chắc! Nếu đúng là em làm điều không phải chị cũng rầy la chớ, nhưng đồng thời cũng nghe đau trong lòng, vì... ai bảo chị là chị cả.

Thu Vân xen lời phê phán:

- Một người phạm tội mà còn biết lo sợ ăn năn như Tổ Tổ thì chẳng sao, cứ như Hạ Vi lúc nào cũng dương dương tự đắc thì khó mà nhận biết lỗi, rồi lại sẽ rước lấy tai hại lớn.

Hạ Vi toan phản kháng, nhưng Ngọc Phấn đã xua tay:

- Xong rồi! đừng nói chuyện đó nữa, Hạ Vi với Tổ Tổ đến chơi nhà Ý Hoa vài ngày, chẳng có gì là không phải. Do hoàn cảnh sinh hoạt không giống nhau nên chúng ta với Ý Hoa dường như quá xa cách đó là điều đáng tiếc. Chúng ta tới thăm, chắc hẳn Ý Hoa sẽ vui thích lắm, có điều đi chơi, nên chừng mực, nhất là nhằm lúc các em đang chuẩn bị thi đại học thời khắc càng quý báu cần phải lợi dụng triệt để mới được. Hạ Vi và Tổ Tổ đã về rồi, hãy bình tâm tĩnh trí cố gắng học hành, đừng để thua sút ai. Chị mong tất cả các em đều ráng lên, không một ai thi rớt, kéo lúc người ta tiến vào đại học mà mình bị gạt ra ngoài thì bấy giờ dù khóc than cũng muộn màng.

Nghe lời giáo huấn của chị Cả toàn thân Tổ Tổ bắt run lên,

Hạ Vi cũng làm ra vẻ thành khẩn lắng nghe và lãnh hội nhưng kỳ thực chẳng quan tâm gì cả, vì loại lập luận như thế khó lọt được vào tai nàng.

Ngọc Phấn lại nói:

- à! chị báo cho các em hay một tin mừng. Lộc Hậu vừa gửi thư cho chị biết là đã kiếm được chỗ trọ cho các em rồi. Lộc Hậu đã có một ông bác ở Đài Bắc nhà rất rộng, dù cả mười chị em mình, cũng đủ chỗ.

Hạ Vi tỉnh bơ.

- Người ông của chị Năm họ Sở, em có gặp qua rồi. Nhà đó chỉ có hai ông bà già với một người cháu đang học đại học đó là em trai cô cậu với chị Năm tên là Mộc tượng...

Tiểu Bình vọt miệng:

- Úi chà! chị Bảy đang kể chuyện thần thoại.

Hạ Vi chẳng lý gì đến Tiểu Bình, cứ tiếp.

- Còn cái ông sinh viên đó, vừa ngớ ngẩn vừa... ngu, hễ gặp người nào là y như cúi đầu xuống, tròn mắt đứng yên, cả ngày chẳng nói xong ba câu... Bà con thử nghĩ như vậy có giống Mộc Tượng chó là gì?

Thu Vân tuy biết là Hạ Vi nói đúng sự thực về người em học của Lộc Hậu nhưng không khỏi nghe nhột nhột, vì cảm thấy như Hạ Vi có dụng ý ám chỉ luôn mình. Nàng bắt buộc phải lên tiếng:

- Thế nhưng năm ngoái người ta đã thi đậu hạng nhất vào đại học Đài Bắc kia mà.

- Ồi! Hạng nhất Mộc Tượng thì vẫn là Mộc Tượng. Nếu nói cho đúng hơn nữa thì là tượng gỗ quý vì nhờ đậu hạng nhất.

Cho tới lúc này rõ ràng là Hạ Vi đã cố tình móc ngoéo Thu Vân thật rồi, vì Vân vừa thi đậu nhất, tuy nhiên Thu Vân không thích cãi vã nên làm thinh. Trái lại, Tề Minh nổi nóng, nếu không có mặt chị Cả thì Hạ Vi khó trách khỏi một trận quạu toi bời.

Ngọc Phấn lại cắt đứt câu chuyện Mộc Tượng và dặn dò các em thêm một lúc nữa, đoạn ra đón chuyển xe chót, trở về ngôi trường ngoại ô vì ngày mai là chủ nhật, nhưng nơi đó đang có một người mỗi mắt ngóng trông nàng...

Còn một tuần nữa là tới ngày thi Mai Lộc Hậu gởi thêm một lá thư cho chị Cả, xác định vấn đề nhà trọ và mong muốn chính chị đích thân dẫn các em “lai kinh ứng thí” Nàng khuyên nên đến Đài Bắc trước kỳ thi vài hôm để mọi người làm quen với cảnh sống mới. Lộc Hậu còn muốn nhân dịp đó mời chị em họp mặt đông đủ cho vui.

Ngọc Phấn hứa sẽ cùng đi với các em.

Nàng nói với Hạ Vi:

- Em tin cho Ý Hoa biết. nếu Ý Hoa đi được thì tới Sở gia gặp chúng ta.

Đường như vẫn còn ức về vụ Ý Hoa thúc giục về trường sớm, Hạ Vi né tránh.

- Theo em thì khỏi cho chị Hai hay, chỉ không đi được đâu! Ngày nào chỉ cũng ngủ tới đứng bóng mới dậy, mấy hôm tụi em ra chơi chỉ ráng lắm cũng 9 giờ mới mở mắt nổi. Chắc vì vậy mà chỉ đâm bực, kiểm có bắt tụi em về sớm.

Hạ Vi chợt ngừng nói, biết mình đã hở chuyện. Nhưng bên kia, Tề Minh đã nghe được, cao giọng ngay:

- Ừa! hai người bị chị Hai đuổi về đó hả? vậy mà tôi cứ tưởng là chị Hai mời mà không ai chịu ở lại chứ!

Hạ Vi mắc cỡ đỏ mặt, không trả lời được gì.

Rất dũng cảm Tổ Tổ lên tiếng đỡ lời:

- Chị Hai thật lòng muốn tụi này ở lại nhưng cũng tại chỉ bận rộn quá đi ở mãi nhà chị cũng không tiện.

Tổ Tổ lại liên tưởng tới bộ mặt phì mỡ của người đàn ông đêm đó, nàng chợt rung mình. Không hiểu vì sao Tổ Tổ lại càng giữ một ấn tượng quá sâu đậm về người đàn ông thô kệch đó, và càng nghĩ tới hân nàng càng bồn chồn lo ngại Ý Hoa.

Ngừng một chút, Tổ Tổ lại tiếp:

- Nếu muốn chị Hai cùng đi Đài Bắc thì phải cho chị hay, em tin là chị cũng muốn đi lắm, chỉ sợ vì quá nhiều công việc nên không rảnh đó thôi.

Ngọc Phấn buồn buồn:

- Thôi đừng cho Ý Hoa biết hay hơn, nếu muốn đi mà không đi được nó sẽ buồn.

Nàng bỗng thở dài, giọng bùi ngùi:

- Ý Hoa ngày càng xa cách với chúng ta vì nghề nghiệp bận rộn. Rồi các em cũng vậy lên đại học hay đi làm, có đứa lấy chồng... lúc đó chị em cũng đâu còn thân mật bằng như cũ nữa.

Tề Minh cãi:

- Đâu phải vậy! trừ chị Hai với chị Tư còn thì tụi mình vẫn sum họp cả chục năm rồi, có ai lạc bầy đâu?

Ngọc Phấn cười khở sở:

- Là vì chưa tới lúc đó thôi! Như Tiểu Bình nhỏ tuổi nhất trong bọn mà rồi tới lúc thì cũng bay nhanh như ai!

Tiểu Bình chưng hửng:

- Chị cả! không đâu! em nhất định không bay!

Hạ Vi đùa:

- Tốt! vậy thì em theo chị Cả suốt đời nghe!

- Có gì mà không được

Tề Minh vừa nói vừa vung tay, rủi trúng phải cặp kiếng của Thu Vân rơi xuống đất.

Hạ Vi nhướn mày cười hóm hỉnh:

- Được hay không thì phải hỏi chị cả! có khi chị Cả muốn đi mà e rằng có người không chịu.

Tiểu Bình sùng sộ.

- Ai? ai dám không chịu? nếu có ai không chịu cho em theo chị Cả, em sẽ...

Hạ Vi cười khúc khích:

- Hay dữ! em làm gì người ta?

Tiểu Bình hậm trợn:

- Em sẽ hận người đó thấu trời xanh!
- Vậy thì ăn nhằm gì? tưởng là cô định bỏ tù người ta chứ?

Hạ Vi cười nghiêng ngửa. Thu Vân nghe chẳng lọt tai, trách Ngọc Phấn:

- Chị Cả cúp tụi nó cho rồi!

Đang thờ thần Ngọc Phấn chợt lưu tâm lại, cười gượng:

- Bây giờ các em lo sửa soạn đi, cãi nhau hoài có được gì đâu? khi nào cần bay sẽ hay...

CHƯƠNG 7

Hôm mấy chị em lên đường, Vương Phục Bình ra tận ga đưa tiễn.

Đứng chờ xe lửa, Hạ Vi nháy mắt với Tiểu Bình:

- Người đó đó! Tiểu Bình!

- Anh Phục Bình hả?

Tiểu Bình lắc đầu không tin nhưng rồi lại tin ngay, Phục Bình cứ quẩn quít mãi bên Ngọc Phấn không giữ nổi nét buồn. Tuy gần 19 tuổi nhưng Tiểu Bình vẫn ngây thơ, mấy lượt nàng định đến gần chị Cả đều bị Phục Bình ngăn lại bằng cách chen lấn vô tình. Dầu sao Tiểu Bình cũng đâm bực.

Trong khi đó Phục Bình vẫn nhớ tới ngày nào cô em nhỏ nhất bọn đã thân mật gọi chàng là “Anh Phục Bình” chàng định tâm sẽ tạo cơ hội để bày tỏ cảm tình, không ngờ vô tâm làm Tiểu Bình tức giận.

Xe vào nhà ga, chị em Ngọc Phấn bước lên. Phục Bình sẵn sàng máy ảnh, chợt thấy Tiểu Bình đang đặt chân lên bậc cửa toa, chàng thân mật gọi:

- Tiểu Bình, em đứng yên vậy đi, anh chụp một kiểu.

Chàng nhìn vào ống kính, bỗng thấy hình ảnh một Tiểu Bình đang quắc mắt mím môi, chàng giật mình buông máy ảnh xuống để trông cho rõ. Tiểu Bình đã hậm hực bỏ đi.

Phục Bình chơi với ngân ngo.

Chẳng phải Phục Bình đã từng nghe Ngọc Phấn không tiếc lời ca ngợi tài khéo chụp ảnh của mình sao? và chính Ngọc Phấn đã nói rằng mấy cô em nàng còn định nhờ chàng chụp giùm mấy kiểu hình nữa. Vậy mà vừa mới bắt tay chụp bức hình đầu tiên lại gặp tình cảnh như thế rồi! Mọi hân hoan nô nức của Phục Bình đã hoàn toàn tan biến.

Chàng thắc mắc hỏi Ngọc Phấn.

- Cô em út Tiểu Bình... sao lạ vậy?

Hạ Vi đứng gần vọt miệng:

- Nó hả? Nó hận anh thấu trời xanh!

Phục Bình hoảng vía:

- Trời ơi! sao vậy?

Cả bọn cười rộ lên. Một trận cười đầy bí ẩn. Chen lẫn tiếng cười chàng nghe cả những tiếng: "Xin anh đừng hỏi tại sao?"

Chàng đứng ngẩn ngơ trong khi các cô đã lên xe hết rồi. Phục Bình hoang mang không hiểu nổi.

Những khuôn mặt đẹp nhô ra chào tạm biệt Phục Bình, nhưng không có Tiểu Bình và Ngọc Phấn.

Trong toa xe, chị Cả rầy cô em út:

- Sao em lại thiếu lễ độ với anh Phục Bình như vậy?

Tiểu Bình bỗng giận luôn chị Cả, mím môi:

- Anh Phục Bình? ông đó là anh của ai?

Ngọc Phấn vừa thẹn vừa giận.

- Em không từng xưng hô với người ta như vậy sao?

Tiểu Bình ương ngạnh:

- Hôm trước thì có gọi thật, nhưng bây giờ không gọi nữa.

Chị Cả chỉ còn cách nhường em đỡ dành:

- Bữa nay em sao vậy? không được khỏe hả?

Tiểu Bình quay mặt ra cửa sổ, không chịu làm lành. Nhìn da mặt cô em út hơi ửng đỏ, Ngọc Phấn càng tin chắc em bị sốt nên cau có, bực dọc. Nàng vội đặt tay lên trán Tiểu Bình:

- Em nóng rồi! Bình phải không?

Tiểu Bình gắt gỏng:

- Em chết chị cũng đâu có màng! Chỉ có “anh Phục Bình” là chị cần thôi!

Ngọc Phấn không khỏi buồn phiền, sa sầm nét mặt:

- Tiểu Bình lạ vậy? ông Phục Bình có lỗi gì với em.

- Không ai có lỗi gì hết!

- Vậy tại sao em khó tính?

Rồi Tiểu Bình không dần được thốt ra những lời nặng nề trách chị mình:

- Chẳng trách gì chị cứ nói bay với không bay! chính chị muốn bay trước hết, cần gì chị phải giả vờ nọ kia!

- Em nói gì chị không hiểu?

- Em thì hiểu hết! chị định kết hôn với ông Phục Bình đó rồi bỏ mặc tụi em chớ có gì mà không hiểu!

Tuy ngoài miệng Tiểu Bình đay nghiến mà trong lòng thì khổ sở vô cùng, hai giọt lên đang chực chờ trào ra khóe mắt.

Ngọc Phấn chẳng biết phải làm sao đành im lặng.

Sáu chị em chiếm cứ một góc toa, tiếng máy nổ che át những lời quá tiếng lại giữa hai chị em Ngọc Phấn, nhưng hầu như các hành khách trong toa đều dồn mắt về phía sáu người. Cả sáu nàng đều xinh đẹp lại ngồi chung một chỗ, tránh sao khỏi sự chú ý của người chung quanh nhất là các thanh niên.

Ngọc Phấn nhắc nhở.

- Tiểu Bình đừng có kỳ vậy, người ta đang nhìn mình kìa.

Tiểu Bình không buồn để ý chuyện đó, nhưng lại bị tiếng hô hoán của Tề Minh lôi cuốn.

- Ui trời! coi kìa!

Tề Minh ngồi ngang mặt Tiểu Bình hướng ra cửa sổ. Cả năm chị em cùng một số hành khách đều nhìn ra cửa sổ. nhưng ngược với sự tưởng của mọi người chẳng ai nhìn thấy sự kinh dị nào hai bên đồng cỏ cả.

Tố Tố giật chéo áo Tề Minh:

- Chị Tám cái gì vậy?

- Ủa! không ai thấy hết sao? thiệt là uổng... trời oi đẹp vậy mà không thấy!

Tiểu Bình nghe nói càng sốt ruột buộc miệng hỏi:

- Mà cái gì mới được?

- Ai biểu không nhìn cho lệ? không lẽ kêu xe ngừng lại cho em nhìn à?

Hạ Vi bấu môi:

- Thôi! đừng thèm nghe “hắn” nữa “hắn” đang nói chuyện hoang đường đó.

Tiểu Bình nài nỉ Tề Minh:

- Chị Tám thật là cái gì vậy? Nói mau lên đi mà.

Tề Minh bật cười:

- Có một người hình thù kỳ dị lắm! hắn đi trên bờ ruộng, chân đạp đất, đầu đội trời, có hai tay, hai mắt, tay có ngón, có móng, mắt có lông mày, lông mi Nghĩa là... đó, vậy mà không thấy?

Tiểu Bình nghe một hồi biết mình bị gạt cản năn:

- Hồi nào tới giờ mới nghe chị nói dối một lần! không ngờ chị cũng có nghề nói dối!

- Chị định lừa nước mắt em đó chứ. Nếu không làm vậy sợ rằng cả toa xe này phải chịu cảnh lụt lội.

Tiểu Bình cười thành tiếng, Mọi buồn phiền vài phút trước đều tan theo tiếng cười vui.

Xe đã ngừng mấy trạm mà mãi vẫn chưa tới Đài Bắc. Mấy chị em đều trông ngóng mau tới trạm cuối cùng. Không phải họ

nô nức vì mới được đi Đài Bắc lâu đầu, mỗi người trong bọn đều đã có tới thủ đô này đôi ba phen rồi. Tuy nhiên lần đi này có ảnh hưởng quan trọng đến cả cuộc đời của họ nên mọi người đều chú tâm mong ngóng không ai có thể dừng dưng.

Bảy tám năm giam mình trong ký túc xá chỉ biết chăm lo học tập, bây giờ sắp phải chạm mặt thực sự với cuộc đời, đám con gái tình nhỏ sao khỏi bồn khoăn hồi hộp...

Xe vào Đài Bắc.

Mỹ Hương và Lộc Hậu cùng ra sân ga chờ đón.

Hỏi han nhau xong, các cô mới nhận ra Trần đang đứng cạnh Mỹ Hương. Hạ Vi gọi lớn.

- Anh Trần! anh cũng đi đón chị Cả nữa à?

Mỹ Hương trả lời thay:

- Trần được nghỉ phép mấy ngày, mới từ Kim Môn về hôm qua nên muốn cùng ra đón.

Ngoài Hạ Vi ra, các cô khác cũng từng được nghe nói qua về Trần. Tất cả đều tán thành mối tương giao giữa Trần và Mỹ Hương. Tề Minh ranh mãnh bắt bẻ:

- Ủa, anh Trần chỉ đón chị Cả thôi, không cần ngó ngang gì tới tụi này sao?

Hạ Vi phụ họa.

- Cố nhiên. Đối với anh Trần mình đâu đáng kể.

Tiểu Bình như hầy còn ầm ỨC chuyện Phục Bình nên cũng nồn nóng xen vào.

- Tụi mình đều lành lặn cả, đâu dám phiền ai đón rước.

Trần cười lớn:

- Chỉ mới hai năm mà đã thấy thành người lớn cả rồi! Tiểu Bình cũng chẳng kém! Tiểu Bình có nhớ hồi ở Hà Nam anh đã phải ẵm em xuống xe không?

Tiểu Bình nhớ rất rõ. Lúc đó cô bé chỉ lên mười. Chuyện xảy ra trên xe lửa. Khi xuống xe vì quá nhỏ so với các bậc thang nên để Trần ẵm xuống.

Thật ra thì giữa Trần và các cô đã có một mối tương giao thân thiết từ lâu. Đối với họ chàng gần như là một người anh khá kính. Nhưng ngày nay cô em út Tiểu Bình cũng đã 18 tuổi rồi. Vì đã lớn nên nghe nhắc chuyện ngày mình còn nhỏ dại. Tiểu Bình không khỏi thẹn thùng cô bé im bặt không dám nói thêm.

Ngọc Phấn nhìn quanh:

- Còn Thắng Nam đâu?

Lộc Hậu đáp:

- Chị Tư mới kiếm được chỗ làm nên bận rộn lắm, chỉ nhờ em xin lỗi chị Cả và hẹn tối nay sẽ tới...

- Thắng Nam làm việc gì? Dạy tư gia phải không?

- Không. Chỉ làm nhân viên kế ước cho một công ty ngoại quốc. Lương cao lắm 30000 một tháng.

Hạ Vi reo lớn:

- A! 30 000! vậy là chị Tư phải đãi một chiều mới được.

Mỹ Hương cười:

- Thắng Nam định để dành tiền cho việc xuất dương du học.

Tề Minh kêu lên:

- Chà! mộng lớn quá! Miễn đừng quá mê du học mà bỏ quên chị em là được!

Thấy Tề Minh lớn tiếng, Lộc Hậu vội tìm cách giải quyết tình thế.

- Kìa, sao cứ đứng đây hoài? đón xe bus về nhà chứ. Từ đây về nhà bác Sở cũng khá xa, đi liền mới kịp.

Ngọc Phấn muốn tìm mua vài món quà ra mắt ông bà Sở. Đến trọ nơi nhà một bậc trưởng bối đã là quấy rầy nếu không có lẽ vậy thì lại càng trái phép.

Nhưng Lộc Hậu đã ngăn lại, cho biết bác mình rất ghét các chuyện biếu xén.

Sở gia nằm trong khu phụ cận Đài Bắc, tuy thưa dân nhưng lại tiện đường xe bus. Đó là một khoảng đất rộng, có tường cao vây quanh. Quanh biệt thự là một vườn cây xanh mát. Đúng là một chốn thần tiên thanh tĩnh.

Lộc Hậu vừa bấm chuông vừa hỏi:

- Sao ở đây được chớ?

Tổ Tổ đáp:

- Hết sẩy luôn! vừa yên tĩnh vừa tươi mát. Đây chắc là cõi tiên. Đang bực dọc mà được tới đây ở là lập tức thoải mái ngay, êm ả quá!

Tiểu Bình phụ họa:

- Theo cổ tích thì đây đúng là “thế ngoại đào viên”.

Nhưng Hạ Vi lại không thấy thú vị bao nhiêu.

- Cõi tiên gì đâu? Sao mà giống y tu viện buồn muốn chết. Có muốn đi xi nê cũng thấy ngại vì xa quá! Ở lâu chắc là tóc tôi bạc hết.

Cánh cổng lớn mở ra.

Vừa bước vào, Tiểu Bình thấy thiếu một người, liền hỏi Mỹ Hương.

- Anh Trần đâu, chị Ba?

- Đi rồi. có việc cần phải tới văn phòng bộ chỉ huy đơn vị.

Hạ Vi cũng vừa phát hiện ra:

- Ờ, “thượng sĩ” Trần lặn mất rồi! Mới đây mà mau vậy? chị Ba sao để ảnh rút lui êm vậy?

- Anh ấy có chào đó chứ, nhưng chẳng ai thấy cả vì còn mãi lo ngắm nhà mới. Nãy giờ chị cứ sợ tại các cô không ưa anh ấy. Nay, không ưa anh Trần hay là có chuyện gì rắc rối?

Hạ Vi mau miệng:

- Rắc rối chứ. Em rắc rối không hiểu sao anh Trần lại không đưa mình đi xi nê một bữa. Ở rạp chiếu bóng có lẽ anh ấy thích hợp hơn là ở đây.

Tê Minh cộc lốc:

- Bộ tưởng người ta sẵn lòng với mình lắm sao?

- Đương nhiên là sẵn lòng. Chị Ba tốt với anh quá thì bốn phần của anh là phải tốt lại với mình. Đi xi nê là còn nhẹ đáng lẽ ra phải đi ăn tiệm nữa kìa.

Mỹ Hương vội đáp:

- Được chứ, chắc chắn là Trần phải mời các cô đi dạo mà. Bữa nay chắc là phải đi công tác. Khi thi xong đại học, thế nào các cô cũng được đi xi nê đi ăn tiệm mà lại còn được đi Bích Đàm nữa, được chưa?

Hạ Vi toan mỉm cười nhưng lại sầm mặt.

- Thi xong đại học! cái gì cũng "thi xong đại học" nếu tôi thi rớt thì sao? chắc là chẳng còn gì đáng kể nữa hết! tại sao cứ buộc tôi phải thi đậu? chẳng lẽ thi rớt là phải tự tử sao?

Mỹ Hương chung hưởng. Tất cả đều ngạc nhiên không hiểu tại sao Hạ Vi lại đột nhiên nổi nóng.

Vừa lúc đó, một ông lão bước ra:

- Đủ mặt cả phải không? Hoan nghênh lắm! Hoan nghênh lắm!

Đó là người bác của Lộc Hậu.

Cụ Sở đã ngoài 70 nhưng còn quắc thước, vẫn thấy mình chưa vô dụng. Cụ uyên bác cả tâm lẫn cự học, từng làm công chức cao cấp và khi về hưu lại mở cơ sở kinh doanh. năm người con đều đã thành đạt, cùng khuyên cụ nên về nghỉ ngơi. Cụ về đây đã gần mười năm nhưng ít khi ở yên, nếu không làm việc từ thiện thì ngâm vịnh trồng hoa, nếu không luyện võ thì uống rượu đánh cờ với bạn hữu đến thăm...

Cả ngôi biệt thự lớn chỉ có hai vợ chồng già, vài người giúp việc và người cháu trai đã trưởng thành mà Hạ Vi gọi là Tượng Gỗ... con cháu đều ở xa nên cụ Sở rất tán đồng việc tạm ngụ của các cô tại nhà mình.

Sau khi giới thiệu và trò chuyện xà giao, tất cả được đưa đi xem hai gian phòng lớn. Phòng đủ cả mọi tiện nghi, được dành riêng cho các cô đến kỳ thi cuối cùng vào đại học.

Thắng Nam vội vàng tới rồi cũng vội vã ra đi, về bận rộn lộ rõ ra. Thấy thái độ xa cách đó, chẳng còn ai thiết tha tới nàng cho lắm. Hạ Vi và Tề Minh còn cố cay đắng mấy câu rồi mới chịu để Thắng Nam rút lui.

Mỹ Hương và Lộc Hậu ở lại qua đêm với các em. Mỗi phòng lớn được chia cho bốn cô Ngọc Phấn định giao trách nhiệm phòng kia cho Mỹ Hương nhưng Mỹ Hương vội kè tai nói trước:

- Đêm nay chị em mình ngủ chung. Em có chuyện muốn bàn với chị.

Thế là Lộc Hậu phải thay Mỹ Hương coi sóc phòng bên cạnh.

Đêm đã dần sâu... chờ Tề Minh, Tiểu Bình ngủ say, Mỹ Hương mới bắt đầu câu chuyện.

Nghe xong, Ngọc Phấn cười:

- Đúng là chỉ có chuyện của Trần. Chị rất tán thành Trần với em, nhưng có cần đính hôn gấp như vậy không? một năm nữa em tốt nghiệp rồi hãy đính hôn. Em với Trần thì chờ nhau một năm đâu có gì đáng ngại...

Mỹ Hương hiểu ngay ngụ ý của Ngọc Phấn:

- Chị sợ em hối hận phải không? không có chuyện đó đâu. Bảy tám năm chờ đợi đã quá đủ để kiểm chứng tình cảm rồi, chị đừng lo.

Tám năm trước, hai người gặp nhau trong một con hoạn lạc. Lúc đó, cả hai đều đang là học sinh Trung học, khi hai người bắt đầu yêu nhau thì Trần nhập ngũ. Mỹ Hương tiếp tục học hành. Luôn mấy năm, họ không liên lạc được với nhau, một hôm Mỹ Hương theo tổ chức đại học đi ủy lạo binh sĩ ở một tiền đồn thì gặp lại Trần. Quá tự ti nên Trần lánh mặt hẳn sau lần gặp gỡ đó. Nhưng sau cùng mối nhiệt tình của Mỹ Hương cũng đã phá tan được bức tường giai cấp giữa hai người. Từ đó, một mối tình đẹp nhất thành hình.

Với mọi người tình đầu thường là một mối tình vụng dại lỗ lã, Nhưng với cá tính kiên quyết của Mỹ Hương thì trái hẳn. Trong Mỹ Hương lý trí và tình cảm hoàn toàn đối lập với nhau, không bao giờ Mỹ Hương lẫn lộn tình yêu với lòng thương hại. Và nhất định là không một tạo lực nào ngăn cách nổi hai người nữa.

Vì biết rõ tính của Mỹ Hương, nên ít khi Ngọc Phấn ngại em làm việc không hay. Tuy vậy, nàng vẫn thành thật khuyên:

- Nếu em nhất định là sẽ không có gì thay đổi thì lại càng hoãn việc đính hôn để được thoải mái học hành hơn.

Mỹ Hương ngập ngừng:

- Nhưng em sợ...

- Sợ gì?

- Sợ mất Trần. Thật sự từ trước tới nay, nếu em không làm chủ tình thế thì Trần đã lẩn tránh luôn rồi...

- Càng hay! đó là điểm tốt của Trần, em biết không? Lương lính đâu có được bao nhiêu, Trần không muốn vì yêu em mà làm em đau khổ...

- Nhưng với em thì đó lại là chỗ đáng ghét của Trần. Nếu cứ tin là mình thấp kém mãi thì làm sao vươn lên được? Sướng khổ với em chỉ là được chung sống bên Trần hay không mà thôi. Lương giáo sư đại học của em tuy cũng có giới hạn nhưng vẫn đủ chi tiêu. Em muốn đính hôn sớm để tạo trách nhiệm cho Trần. Trần phải vì em mà vươn lên mới mong quân bình tâm lý được. ý chị thế nào?

- Rất hợp lý. Nhưng đã suy tính kỹ rồi mà em còn mất công hỏi chị làm gì nữa?

- Người khác thì không cần hỏi. Nhưng chị là chị của em mà.

Trong khi đó, phòng bên cạnh. Hạ Vi cũng đang trò chuyện cùng Lộc Hậu.

- Chị Năm sao không thấy Mộc Tượng.

Lộc Hậu ngạc nhiên:

- Mộc Tượng là ai?

- Là em bà con của chị đó!

Lộc Hậu bật cười:

- Đừng trêu chọc y, y sẽ không thèm nghe đâu!

Hạ Vi đáp với giọng bắt đầu ngái ngủ:

- Chớ có khi nào y thèm nghe em đâu? Tượng gỗ thì làm gì nghe được tiếng người...

Sáng hôm sau, Lộc Hậu đưa mấy chị em ra vườn thật sớm, vừa ngắm cảnh vừa thưởng thức không khí ban mai. Cả bọn tụ tập cười đùa huyền ảo, vài bất đồng ý kiến nhỏ cùng gây thành những cuộc cãi vã khiến chị Cả phải đích thân can thiệp.

Người nhà ra mời vào ăn sáng. tám chị em lần lượt ngồi vào bàn cùng ông bà cụ chủ nhà.

Còn thừa một chiếc ghế, bà cụ gọi lớn:

- Bé Tư ơi! bé Tư!

Theo sau tiếng gọi là một chàng trai tuổi khoảng 20, cao gầy, tóc ngắn, y phục giản dị bước ra.

Hoi nghiêng đầu qua Tố Tố, Hạ Vi nói nhỏ:

- Đó!

Tố Tố cố suy nghĩ nhưng chưa hiểu:

- Ai?

Hạ Vi ngằm đưa mắt xuống mặt bàn gỗ, liền sang chỗ chàng trai. Tố Tố chợt nhớ ra câu chuyện “Mộc Tượng” mà có lần Hạ Vi và Thu Vân đã đôi co với nhau.

Tố Tố thầm phục tài so sánh của Hạ Vi, thật giống như một pho tượng gỗ! anh chàng đi đứng cử động cứng ngắc, đầu cúi gằm im lặng

Bà cụ nói:

- Bé Tư, đây là bạn học cũ của chị Lộc Hậu con, chút nữa chị con sẽ giới thiệu cho các con biết nhau.

"Mộc Tượng" dạ khẽ một tiếng, nhồm người lên, hơi nghiêng chào đón các cô gái rồi lại ngồi xuống. Hạ Vi cứ dò xét từng cử chỉ của chàng trai như giữa hai người đã có mối thù truyền kiếp. Dưới mắt nàng dường như chàng thanh niên nọ chẳng phải là người.

Hạ Vi và Tố Tố ngồi đối diện Mộc Tượng nên từng cử chỉ của người con trai đó đều không thoát nổi mắt Hạ Vi. Nàng nhìn gã như nhìn một con lạc đà đang gặm cỏ. Hạ Vi còn nháy mắt ngầm bảo Tố Tố cũng hãy làm như mình. Tố Tố động tính hiếu kỳ, ngó chàng trai chăm chú. Bỗng nàng cảm thấy khuôn mặt gã có vẻ như quen thuộc. Cố lục lại trí nhớ, Tố Tố mới nhận ra gã, có khuôn mặt trầm tĩnh của một diễn viên nổi tiếng trên màn bạc quốc tế...

Sau bữa ăn, Lộc Hậu hỏi ý Ngọc Phấn.

- Chị Cả tội mình dạo phố một vòng đi! Gần hai năm rồi chị chưa tới Đài Bắc thành phố bây giờ khác trước nhiều lắm.

Ngọc Phấn hỏi lại các em:

- Quý tiểu thơ nghĩ sao? Bài vở đã ôn tập xong cả rồi, nên đi ra ngoài cho thoải mái, chịu không?

Hạ Vi và Tiểu Bình tán thành mau lẹ trong khi Thu Vân lắc đầu.

- Em không đi.

- Lại mô phạm! làm mất hết hứng thú!

Tuy Hạ Vi nói thật nhỏ nhưng Thu Vân cũng nghe lọt, nàng lạnh lùng:

- Chị đâu có cản Hạ Vi mà lại bảo chị làm mất hứng? ai thích gì cứ đi, chị xin ở nhà.

Tề Minh vẫn có thói lớn tiếng, vừa trách móc vừa thương hại.

- Lại nằm nhà đọc sách, chị đúng là một sách thật rồi. Phải có lúc giải trí chớ cứ học hành hoài thì chỉ tự làm khổ thân thôi.

Thu Vân cười gượng:

- Chắc tại chuyển đi hôm qua nên nhức đầu, vả lại, chị Tư có hẹn trưa nay tới không gặp ai chỉ buồn...

Tề Minh xua tay:

- Hơi đâu để ý chuyện đó! Người ta hẹn cho có vậy thôi, chị nhức đầu thì càng nên ra ngoài cho sáng khoái chớ. Chị Tư có coi mình ra cái quái gì đâu!

Tố Tố hóa giải:

- Chị Sáu nên đi một vòng cho khuây khỏa em ở nhà đón chị Tư cho.

Hạ Vi vội cản:

- Coi! Tố Tố sao lại phải...

Ngọc Phấn can thiệp:

- Phải có một đứa ở nhà chờ Thắng Nam, chị thấy thế này...

Tiểu Bình hiểu ý ngay, đưa tay lên như đang ngồi trong lớp.

- Em có ý kiến! cho chị Sáu với chị Chín bắt thăm.

Hạ Vi phụ họa.

- Phải đó! để em làm thăm!

Hai miếng giấy xếp kín được Hạ Vi đưa tới trước mặt Thu Vân bảo:

- Chị Sáu lớn nên có quyền bắt trước.

Thu Vân lắc đầu:

- Tội mình đâu phải là con nít mà bày trò này.

Tố Tố xông tới, bắt lấy một mảnh giấy.

- Thôi để em, chị Sáu khỏi.

Cố ngăn nhưng không kịp, Hạ Vi nháy mắt lia lia kêu lớn:

- ề! Tố Tố!...

Nhưng Tố Tố đã mở giấy ra, có hàng chữ “ờ” rõ ràng, liền đưa tới cho Thu Vân coi.

- Xin lỗi, chị Sáu, em được rồi!

Tề Minh kéo Thu Vân ra cửa. Mọi người lũ lượt kéo theo.

Tiểu Bình quay lại an ủi Tố Tố.

- Có ăn gì em sẽ giữ phần rồi mang về cho chị nghe!

Hạ Vi đi sau cùng ghé tai Tố Tố:

- Đồ ngu! Ai biểu làm lanh! hai miếng giấy đều có chữ “ờ” hết chớ bỏ...

CHƯƠNG 8

Đợi mọi người đi khuất cả, Tổ Tổ tìm một cuốn sách, định tìm chỗ mát vừa ngồi học và chờ Thắng Nam, nàng ngồi xuống một tảng đá gần gốc cây tùng rậm rạp, mở sách ra xem.

Dường như có một anh mắt nào đó đang chăm chú về phía Tổ Tổ, Dầu chưa nhìn lên nàng cũng đã đoán biết được ánh mắt nhìn đó của ai rồi. Nàng ngước lên, chạm ngay vào tia nhìn trước mặt, tự dưng nàng nghe nóng bừng đôi má.

Tổ Tổ muốn làm ra vẻ thật tự nhiên để có thể giữ đúng phép xã giao, nhưng không sao trấn tĩnh được, nàng không như Hạ Vi đứng trước chàng trai lạ nàng thường không biết làm gì cho phải, muốn chào một lời cũng không xong vì không hề biết tên họ là chi.

Tổ Tổ bẽn lẽn đứng lên, đỏ mặt ngượng ngập và điệu bộ cũng cứng ngắc như... tượng gỗ.

Chàng trai cũng đang đứng ở trong tình trạng đó, mãi một lúc sau chàng ta mới liếm môi, khó khăn lên tiếng:

- Bà tôi biểu... (Chàng chỉ vào nhà tiếp) nhờ chị Lộc Hậu giới thiệu cho tôi được biết các cô.

Điệu bộ tuy lúng túng nhưng lời nói đầu như vậy cũng quá đủ nghĩa rồi.

Tổ Tổ nhìn chàng trai với ánh mắt thân thiện và chỉ về phía

cửa sắt:

- Mọi người vừa mới đi cả rồi.

- Ủa!

Chàng trai ngừng một chút, hỏi tiếp cho phải lẽ:

- Chắc đi dạo phố?

- Dạ.

- Chị Lộc Hậu của tôi... cũng đi?

- Dạ.

- Còn cô... sao không đi?

- Tôi ở nhà đón chị Tư tôi.

- à! cô đợi Từ Thắng Nam, phải không?

Chàng trai nói tiếp:

- Thắng Nam học cùng lớp với tôi và có tới đây vài lần.

Nói được mấy câu. Chàng trai chừng như bót rụt rè, còn Tố Tố lại không biết nói gì.

Khoảng cách giữa hai người không xa mà sự tự nhiên vẫn chưa hiện đến. Cả hai vẫn chưa biết tên nhau, lại không tìm được chuyện gì để nói.

Nhưng ý thức được điều đó, chàng trai đánh bạo nói nhanh:

- Tôi biết cô là Lý Tố Tố!

Người thanh niên nói ba tiếng Lý Tố Tố rất chân thành và

suông sã đường như đã học thuộc tên nàng từ lâu lắm.

Tố Tố nghe có phần nào khoan khoái nhưng vẫn không bớt phần ngượng thẹn, mặt càng đỏ hơn lên.

Chàng trai bỗng bối rối. Gọi thẳng tên một cô gái có lẽ vô lễ quá chăng?

- Mong cô miễn chấp! cô... cô cũng cứ tự nhiên gọi thẳng tên tôi.

Tố Tố ráng làm gan:

- Phải anh tên là...

Chút xíu nữa nàng đã nói bật ra hai tiếng Mộc Tượng rồi.

- Tôi tên Sở Gia Triễn...

Ngừng lại, vuốt mũi, chàng trai tiếp lời, tự giải thích ý nghĩa cái tên của mình:

- Gia là nhà, Triễn là tên một loại ngọc xưa. Tên nghe giống tên con gái quá. Mà đúng là tên con gái thiệt. Khi mẹ tôi sanh tôi cả nhà đều mong là gái, vì tôi đã có ba anh rồi. Để làm vững chắc cho niềm hy vọng đó, cái tên được chọn trước là tên con gái. Thế là tôi mang luôn cái tên tiền định đó!

Nghe kể Tố Tố không khỏi nhin cười.

Chàng trai cũng cười theo...

Tố Tố và Sở Gia Triễn đã trò chuyện thật nhiều, đứng rất lâu mà chẳng thấy mỏi chân. Tới 12 giờ, chuông cửa reo vang, Không phải Thăng Nam tới mà là bọn Ngọc Phấn trở về. Chuyện trò gần trọn buổi sáng, nói với nhau chẳng ít, thế mà

Tố Tố không nhớ được gì. Cho đến tối lúc vào giường những lời của Sở Gia Triển bỗng hiện đến và cứ bám chặt vào nàng.

Sở Gia Triển không phải là một thanh niên linh hoạt nói năng hơi vụng về, nhiều khi không biết diễn tả hết ý mình. Gia Triển nói về sinh hoạt đại học những kinh nghiệm bản thân về thi cử. Nói chung chỉ toàn là các chuyện thông thường, nhưng Tố Tố lại chăm chú nghe như nghe một ca khúc tuyệt vời.

Sự thật đó chỉ là cuộc đàm đạo quá tầm thường, nhưng Tố Tố cứ giữ mãi trong lòng, không dám hở môi kể với ai, lại còn sợ Hạ Vi hay được sẽ trêu chọc cười đùa...

Bữa nay, theo lệnh chị Cả, bốn cô em phải làm một cuộc “đối thu” nghĩa là luân phiên hỏi đáp bài học.

Bốn cô chia thành hai nhóm: Thu Vân với Tề Minh, Hạ Vi với Tố Tố.

Ngồi ở vườn, dưới giàn hoa rợp mát, Tố Tố mở tập câu hỏi Sử ra:

- Hãy cho biết tóm lược hình thái xã hội Trung Hoa về đời Tam Đại và đời nhà Tần.

Hạ Vi ngồi nghe mà cứ chăm chú vào việc cắt giữa móng tay.

- Hả ai? Người họ Tần tên Tam Đại.

Nhắc lại câu hỏi lần nữa, Hạ Vi mới nghe rõ, kêu lên:

- A! được rồi, để người ta nhớ coi...

Ngẫm nghĩ hồi lâu, Hạ Vi hỏi lại:

- Tần là Tần Thủy Hoàng, bạo chúa, biết rồi. Còn Tam Đại là cái gì?

- Thì chị trả lời đi, em hỏi mà.

Hạ Vi tỉnh táo lắc đầu:

- Thua rồi! Hỏi câu khác đi!

Tố Tố lật qua phần thế giới sử.

- Nguyên nhân thịnh hành của Cơ Đốc giáo ở La Mã và sự truyền bá sau này.

Hạ Vi nhướn mắt, nghi ngờ.

- Vụ đo cũng có trong sách sách học nữa hả?

- Chớ sao?

- Kỳ vậy! Mình đâu phải là tín đồ Cơ Đốc.

- Vô đề đi, chị Oi? bộ không nhớ gì hết sao?

Chúm môi thôi cho sạch bụi móng tay mới cắt, Hạ Vi yêu điệu gió mười ngón tay búp măng xua xua:

- Ai thèm nhớ chi chuyện đó? Họa may đem hỏi chị Tư chắc hợp thời hơn, chỉ đang theo đạo để dễ được xuất ngoại, chắc phải rành câu hỏi của Tố Tố hơn.

Tố Tố xếp sách lại:

- Chị Bảy muốn tiếp tục hay thôi?

- Hỏi nữa đi chớ.

Tố Tố lại giở sách ra:

- Hãy cho biết Đông La Mã...

- Thôi cho xin! cái gì mà Đông với Tây La Mã. Toàn là gì không đâu! thôi chị chịu thua Tổ Tổ đổi môn khác đi.

- Hỏi Địa lý nghe?

- Ờ, được đó, hỏi đi?

Tổ Tổ thuận tay lật đại trang sách, chẳng thèm lựa chọn hỏi:

- Sự cấu tạo sa mạc gồm những đặc điểm gì?

- Nữa, lại hoang đường! Sao Tổ Tổ cứ lựa mấy câu học búa không vậy? Làm sao chị trả lời nổi.

- Chớ chị muốn em hỏi cái gì?

- Hỏi cái gì dễ dễ đó... Ừa, Tổ Tổ coi kìa, Mộc Tượng đang nhìn tụi mình kìa!

Tổ Tổ giật mình đánh thót, liếc mắt. Sở Gia Triển đứng trên thềm cửa ngang đằng xa, nhìn nàng với ánh mắt thâm trầm, sâu xa, như đang nhìn xoáy hồn nàng!

Tổ Tổ vội trấn tĩnh, cúi nhìn trang sách. Hạ Vi bỗng đứng lên:

- Đợi chút nghe, chị vô kiểm chị Cả hỏi một chuyện.

Sở Gia Triển đứng trên thềm thấy Hạ Vi xông vào vội lách người cho nàng đi, ánh mắt vẫn nhìn đắm đắm về phía Tổ Tổ, không để ý gì tới Hạ Vi.

Qua khỏi Gia Triển rồi, Hạ Vi còn quay lại giờ nắm tay đánh gió về phía chàng trai một cú, trông thật ngổ ngáo rồi mới chịu vào nhà.

Sở Gia Triển rời thềm đến bên Tổ Tổ, hỏi giọng thân mật, dịu dàng:

- Đối thư hả?
- Dạ.
- Sao Hạ Vi đi vô?
- Chỉ đi kiếm chị cả.

Không chút khách sáo, Gia Triển ngồi xuống ngay chỗ Hạ Vi lúc này định đối đáp những bài học với Tổ Tổ, cầm cuốn sách của Tổ Tổ xem qua một lượt.

- Lịch sử là một môn học rất thú vị.
- Dạ.
- Tổ Tổ cũng thấy vậy hả?
- Dạ.

Sở Gia Triển vẫn tự nhiên:

- Tổ Tổ có muốn tôi đóng một vai “đối thư” không?

Muốn nhận song không đủ can đảm gật đầu, muốn từ chối mà lại chẳng biết nói gì, Tổ Tổ ấp úng:

- Cảm ơn Gia Triển.. tôi không mấy thuộc bài.

Câu nói tuy khách sáo nhưng lại linh động chẳng mang một xác định nào.

- Không thuộc mới đối thư chứ.

Gia Triển nói giọng đầy khích lệ.

- Nếu chịu khó hệ thống hóa, ta sẽ thấy lịch sử là một môn học thú vị dễ nhớ, chỉ cần cố ghi nhớ những niên biểu thôi...

Tố Tố phấn khởi vì sự nhiệt thành của chàng trai, liền chấp thuận đối thư.

Thật ra Tố Tố rất xuất sắc về môn lịch sử mà không hiểu sao Gia Triển hỏi câu nào nàng cũng vấp vấp lúng túng hoài..

Rất may là Hạ Vi trở ra.

Tố Tố bảo Gia Triển.

- Chị Bảy tôi tới kìa.

Chẳng nói gì, Gia Triển đưa trả sách đứng dậy đi ngay.

Hạ Vi nhìn theo Gia Triển vỗ tay:

- Ái chà! ly kỳ rùng rợn quá! ê! Tố Tố! Rễ cây si của Mộc Tượng đã bén chưa?

Gia Triển không lảng tai chắc chắn là chàng đã nghe rõ câu nói đó. Vẫn không ngừng bước chàng trai kéo mấy thùng nước giếng tưới vài luống hoa dọc theo chân tường rồi vào nhà.

Hạ Vi hậm hực.

- Hừ! đang nói chuyện với em, thấy chị ra bỏ đi! bộ sợ chị đốt à?

Tố Tố làm như đang mãi xem quyển vở.

- ê! Tố Tố! sao nín thinh vậy?

- Chị có nói gì với em đâu mà em trả lời?

Hạ Vi nổi giận.

- Có mấy người ở đây? không nói với em thì nói với ai? Tổ Tổ nói thiệt coi, em làm sao rủ được Mộc Tượng ra đây?

Tổ Tổ then đỏ mặt:

- Em đâu có rủ.

Hạ Vi thầm khoái trá, cố hỏi cho ra:

- Không lẽ tự nhiên Mộc Tượng bay ra?

- Người ta muốn ra em làm sao cản được.

- Đúng là ly kỳ rùng rợn! Hắc mà biết đường mò ra đây à? Hắc kiếm cô làm chỉ Nói chuyện hả? Ai chẳng biết là nói chuyện, mà chuyện gì mới được chớ.

Tổ Tổ lắc đầu miệng lí nhí.

- Đâu có... đâu có gì...

Hạ Vi uy hiếp:

- Tổ Tổ...

- Thiệt mà! đâu có gì! Người ta chỉ...

Nhìn vẻ mặt hằm hằm của Hạ Vi, Tổ Tổ gần phát khóc!

- Người ta ra đây chỉ để đối thư...

- Trời! đối thư thiệt đối thư không?

- Thì cũng như em hỏi chị vậy đó.

- Hỏi cái gì? khai mau?
- Hỏi “Đông La Mã đối với âu Châu...”...
- Thôi đi! lại Đông La Mã...

Hạ Vi thất vọng dậm ức thật sự.

- Xí đối thư, chị không tin! sao đối thư mà mặt em đỏ bừng?

Tố Tố không biết trả lời sao, chỉ còn biết năn nỉ.

- Thiệt mà chị Bảy! có giấu gì chị đâu!
- Chị có nói Tố Tố giấu gì đâu!

Hạ Vi bỗng đổi giọng thân thiết, ngọt ngào:

- Chị biết Tố Tố không rành việc giao tiếp với bạn trai, có gì Tố Tố nên cho chị rõ, để chi... Sao? hần đã nói những gì với Tố Tố?

Không sao im lặng trước người chị quá nhiều mưu mô như vậy, Tố Tố đành thuật lại mọi chuyện.

Nghe qua vài câu, Hạ Vi dậm chán vì thực tế không có gì là “ly kỳ rùng rợn” cả. Hạ Vi chán ngấy chuyện học hành thi cử, nên cắt ngang:

- Không có gì quan trọng. Nhưng còn giấu chị chuyện gì khác nữa thì từ rày về sau có bất trắc là em ráng chịu đó...

Ngọc Phấn đưa các em đi ăn sáng trước khi vào trường thị Hạ Vi, Thu Vân, Tố Tố, Tề Minh được ba cô chị Ngọc Phấn, Mỹ Hương và Lộc Hậu đưa đến tận trường.

Chỉ có Tề Minh là vẫn điềm tĩnh ăn uống ào ào như thường lệ. Thu Vân chỉ uống một ly sữa rồi ngồi trầm tư, Hạ Vi mọi ngày vẫn coi thường chuyện học hành, hôm nay lại rất hoang mang, lỡ tay làm đổ cả ly sữa vào mình Tiểu Bình làm cô nàng cần nhằn mãi không thôi. Phần Tố Tố thì chẳng ăn uống được gì, chỉ cầm khăn tay lau mồ hôi mặt.

Ba cô chị kiểm điểm lần chót các vật dụng cần thiết rồi đưa các em vào phòng thi.

Môn thi đầu tiên là luận Quốc Văn, văn phạm và phiên dịch.

Đề luận tương đối dễ.

Tề Minh và Hạ Vi ra khỏi phòng thi từ sớm, kể đó là Thu Vân chỉ có Tố Tố còn ở lại.

Ngồi trong phòng thi tâm thần Tố Tố vô cùng rối loạn, hình bóng một chàng trai chập chờn trước mắt... Bao nhiêu bài vở đã học đều như chẳng còn chút dấu tích nào, nàng đọc qua đề bài mà không hiểu nổi một dòng.

Hình bóng Gia Triển càng lúc càng rõ rệt.

Đêm qua nàng và Gia Triển lại gặp nhau. Tối đó tiết trời oi bức các chị em đều ngủ sớm chỉ còn Tố Tố vẫn thao thức, ray rứt khó chịu cho là khí trời oi bức nàng định đêm một quyển sách ra ngoài vườn tìm chỗ mát ngồi đọc, lúc tới bên giếng nước, mở sách ra mới biết là quyển kỷ hà học, nàng đành xếp lại, ngồi một lúc khá lâu cho tới khi buồn ngủ nàng định trở vào nhà. Thành linh có tiếng người khê:

- Trời nóng quá!

Tố Tố giật mình quay phắc lại nhưng chẳng thấy ai. Nàng

rùng mình cố làm gan, nàng nhìn kỹ lại, thì ra Gia Triển đang ngồi trên thành giếng bên kia, trong bóng tối dày đặc của tàng cây.

- Ủa! anh đó hả? làm người ta hết hồn!

Gia Triển cười:

- Phải trách cô mới đúng! Đêm nào nóng bức là tôi ra đây ngủ. Mới ngủ được một giấc tỉnh dậy bỗng thấy cô ngồi đó, tôi lại tưởng chiêm bao.

Gia Triển bước sang, bóng chàng ngã dài dưới ánh đèn.

Tố Tố đâm lo, nhớ tới lời cảnh cáo của Hạ Vi, nàng nghĩ không nên ở đây lâu, mà cũng không tiện trở vào liền, đành phải nói cho có nói:

- Đang tính đi vô ngủ đó chứ!

- Bộ không sợ nực hả?

Ngồi xuống đám cỏ dưới chân Tố Tố, Gia Triển nhìn lên:

- Tôi thì dễ sợ trời nóng lắm, người ta nói gầy không sợ nóng, còn tôi thì ngược lại. Nơi nghỉ hè của tôi là khu vườn này, mỗi đêm ra ngắm sao thấy sung sướng vô cùng, Đêm nay tự nhiên cô tới chia mất phân nửa của tôi.

Từ trước Tố Tố không thích con trai nói đùa, không hiểu sao bây giờ nàng lại chẳng thấy Gia Triển đáng ghét chút nào, mà nàng còn cho rằng chàng ăn nói duyên dáng lắm.

Phần Gia Triển cũng vậy, chẳng bao giờ chàng có thể nói chuyện một cách lưu loát bất cứ với một cô gái nào, dầu rằng số bạn gái của chàng cố ý gợi chuyện, Chính Hạ Vi đã gặp

phải trường hợp đó nên đã tức tối gán cho chàng biệt danh “Mộc Tượng”. Thế mà, trước mặt Tổ Tổ chàng lại thích trò chuyện và kể cho Tổ Tổ nghe biết bao chuyện, kể lại cả gia quyến, chuyện ấu thơ.

Tổ Tổ thích nghe đến độ ngồi im, quên cả nói.

Mãi tới khi nhớ ra đêm đã quá khuya hai người mới chia tay.

Tổ Tổ đi rồi, Gia Triển mới sực nhớ, tự trách “Sao mình ham nói quá! không để người ta có dịp kịp nói gì. Vậy mà người ta không chán sao cho được”.

Quá áy náy, chàng tự trách hơi to tiếng, Tổ Tổ chưa đi xa nên vẫn còn nghe. Nàng cũng tự trách mình “Sao mình cứ làm thịnh hoàì, thật là không phải”.

Khi đã lên giường, Tổ Tổ còn nghĩ mãi tới câu của Gia Triển lúc chia tay:

- Sáng mai tôi cũng tới trường để xem Tổ Tổ thi ra sao, có được không?

Lúc đó, nàng chẳng nói gì, nhưng sáng nay, ngồi trong phòng thi rồi nàng vẫn còn thắc mắc, loay hoay mãi với câu hỏi là không hiểu Gia Triển có tới hay không? và nàng lại mong chàng đừng tới, chỉ làm mình thêm bấn loạn mà thôi.

Mãi nghĩ, Tổ Tổ vẫn chưa viết được một dòng nào. Sực nhớ ra nàng cầm cúi làm bài ngay vào giấy thi, viết thật nhanh. Kịp lúc mãn giờ nàng cũng vừa làm xong phần kết, Tổ Tổ chỉ mong mau được gặp cô chị hay em nào của mình để òa khóc một hồi cho hả?

Thấy nàng ra, các chị em đều đổ xô tới đón và dồn dập hỏi

thăm:

- Sao? Tổ Tổ làm khá không?

Bống Hạ Vi ghé tai nàng:

- Coi ai kia?

Tổ Tổ ngẩng đầu lên, qua màn lệ mỏng, một khuôn mặt nổi bật giữa đám đông, nước mắt nàng bỗng tan nhanh.

Mai Lộc Hậu nhìn Tổ Tổ:

- Cậu em của chị cũng tới nữa kìa! Gia Triển có biệt hiệu là “ông cụ non” dư một câu không nói thừa một bước không đi, vậy mà bữa nay lại quá bộ tới đây thật là vinh hạnh cho tụi mình.

Hạ Vi lên tiếng:

- Chị Năm, chị dùng tiếng “tụi mình” là sai rồi! người ta chỉ tới vì một người thôi!

Tê Minh trừng mắt:

- Người nào?

- Đừng có trợn mắt! Bữa nay tụi mình chỉ là diễn viên phụ. Vai chánh đứng bên cạnh đây nè!

Tuy đã nghe qua, nhưng Gia Triển làm như không hiểu, cứ trầm tĩnh tới bên Tổ Tổ bằng những bước thật vững vàng đầy tự tin.

Tổ Tổ cúi mặt tim nhảy loạn trong lồng ngực. Gia Triển chỉ lưu tâm tới một mình nàng.

- Làm bài được không?

Tố Tố nghe tâm thần rối loạn vừa mừng then, vừa hờn mát nàng định trách Gia Triển, nhưng khi mấp máy được thì lại khác hẳn đi.

- Tệ lắm.

Gia Triển lại cho nàng chỉ đùa, bật cười.

- Tố Tố cừ Quốc văn lắm mà, chị Lộc Hậu nói chỉ trừ chị Mỹ Hương còn ngoài ra Tố Tố làm luận hay nhất. Nếu tệ chắc kỳ này ai cũng tuột dù...

Tố Tố cười khở sở:

- Nói thật đó, chắc ăn "hột vịt" rồi!

- Nếu vậy để tôi ăn thế cho!

Gia Triển vừa nói đùa, chợt thấy mặt Tố Tố buồn rũ ra, liền nghiêm giọng:

- Dầu sao, Luật văn chỉ cần trung bình là được, Anh văn với toám dư sức bù điểm mà.

Tố Tố rùn mình, run giọng.

- Tôi chắc là rớt rồi, Đề luận không khó, nhưng lúc thi tự nhiên tôi quên hết bài học.

Gia Triển nhìn sâu vào mắt nàng ái ngại.

- Chắc là Tố Tố khóp vì không quen cảnh trường thi chó gì! tự tin và bình tĩnh là xong ngay...

Tố Tố càng khở tâm hơn, ngắt ngang:

- Biết vậy rồi, nhưng làm sao? bây giờ anh có nói cũng xong rồi.

Gia Triển vẫn nhiệt thành.

- Tin tôi đi, Tố Tố nhất định đậu mà, lại đậu cao là khác.

Những buổi thi lần lượt trôi quá, Tố Tố vẫn ở trong trạng thái hoang mang bất định, làm bài thi mà chẳng nhớ mình đã viết gì! Gia Triển vẫn luôn sẵn đón, thăm hỏi với tất cả lòng thân ái, nhiệt thành.

Các chị em của nàng dường như ngầm đồng ý cứ để yên cho Gia Triển và Tố Tố được tự do gặp gỡ nhau.

Phải đợi tới một tuần mới có kết quả thi.

Trước khi rời Đài Bắc mọi người đều tán đồng việc tổ chức những cuộc du ngoạn để bù lại những tuần lễ miệt mài vì thi cử. Cả bọn đều đã viếng thăm những danh lam thắng cảnh phụ cận Đài Bắc nhưng: Dương Minh Sơn, Đạm Thủy, ô Lai, Bích Đàm...

Lộc Hậu ngầm tạo cơ hội cho cậu em họ.

- Lúc này em không bận việc gì, nên đi chơi cho vui.

Vì một người mà Gia Triển ưng thuận ngay:

Một hôm cả bọn tới Nam Cung Sơn, một ngôi đền được xây trên núi với lối kiến trúc hỗn hợp Đông Tây. Nơi đây luôn luôn tấp nập rộn ràng vì số người tin vào sự hiển linh của vị thần ở núi nên tới xin xăm, cầu khẩn Tề Minh đề nghị.

- Tội mình xin xăm thử coi, phần tôi thì sẽ nhờ thần linh cho biết coi có được vào đại học không?

Xin được thẻ xăm, Tề Minh liền nheo mắt đọc lời bàn, nhưng không tài nào hiểu nổi. Nàng thẻ luôi.

- Lời lẽ của thần, bí hiểm quá! Điều này chắc phải tốn tiền cho các vị "thông ngôn" của thần mới xong.

Các cô khác cũng bắt chước Tề Minh, xin mỗi người một thẻ, kéo nhau đi tìm thầy giải. Còn lại một mình, Gia Triển cũng lén xin một thẻ xăm, đọc thấy những lời tốt đẹp chàng chạy theo kiếm Tổ Tổ để khoe Thẻ của Tổ Tổ cũng hết như của mình. Gia Triển thấy thế reo lên.

- Ủa! kỳ cục quá! điềm lành chẳng?

Vừa thẹn vừa sợ Tổ Tổ nhìn dáo dác sợ Hạ Vi nghe được, nàng gắt khế.

- Nói gì vậy? số thẻ chỉ có mấy cái, xin trùng là thường mà.

Gia Triển cười gượng:

- Tổ Tổ nói cũng đúng nhưng đâu phải bất cứ lúc nào cũng trùng dễ dàng như vậy được! Phải có điềm gì chứ...

Tổ Tổ ngắt ngang:

- Tôi không tin. Anh thích gì cứ giữ lấy đi, Còn tôi thì...

Thình lình nàng tung lá xăm lên, gió núi cuốn tờ giấy bay chập chòn như cánh bướm.

Gia Triển lao người chạy theo cố chụp lấy miếng giấy cho kỳ được, suýt nữa nhào xuống dốc.

Chàng vừa thở vừa cắn nhai:

- May ghê.

- Lượm làm chi vậy? bỏ đi!

Gia Triển lắc đầu; giọng đầy tin tưởng:

- Bỏ sao được, đổi mạng tôi đó, chớ bỏ sao! Tôi giữ kỹ hai lá xăm này coi có linh ứng gì không?

CHƯƠNG 9

Bảy chị em quây quần bên nhau, tất cả đều tận tình lo giúp Mỹ Hương.

Hôm nay là ngày vui chỉ còn vài giờ nữa Mỹ Hương sẽ cùng Trần làm lễ đính hôn. Địa điểm tại nhà cụ Sở.

Kể từ khi hiểu rõ tình nghĩa khăng khít của nhóm mười chị em kết nghĩa, cụ Sở càng quý mến họ nhiều hơn, rồi biết hoàn cảnh họ đều là những cô gái thiếu thốn tình gia tộc - người thì mồ côi, kẻ thì cha mẹ còn kẹt bên Đại Lục - Cụ càng sẵn sàng giúp đỡ. Hai hôm trước Ngọc Phấn và Lộc Hậu đã thay mặt chị em, thưa chuyện với cụ về cuộc hứa hôn này, Vừa nghe qua, cụ sốt sắng bảo, cứ tự tiện sử dụng nhà cụ tổ chức buổi lễ nếu cần, cụ sẽ đứng ra chứng kiến luôn cho.

Thấy Mỹ Hương chỉ có toàn y phục cũ, chỉnh tề, tinh khiết nhưng Hạ Vi cũng buộc miệng.

- O! chị Ba như vậy coi không được! Dầu sao cũng sắp sửa làm dâu rồi, cần phải có áo mới, phải trang điểm cho lộng lẫy lên mới được.

Lầu đầu tiên Tề Minh mau lẹ tán thành Hạ Vi.

- Đúng! ý kiến hay!

Tố Tố, Tiểu Bình cũng phụ họa.

- Phải đó! Mình phải trang điểm cho chị Ba thật đẹp, mới

đúng điệu.

Thế là mỗi người một tay, lăn xăn rộn rịp sửa soạn cho Mỹ Hương.

Ngọc Phấn cười trêu mếu, nhìn các em và đưa thêm sáng kiến cụ thể.

- Tới lúc làm đám cưới, thì mặc áo cưới, cái đó đã đành mình sẽ tính sau. Nhưng bây giờ, làm đám hỏi, cũng nên có áo... đám hỏi...

Thu Vân bao giờ cũng coi ý kiến của chị Cả là xác đáng, nhưng trong trường hợp này không khỏi băn khoăn.

- Chị cả! Mình làm gì có sẵn áo đám hỏi, cho chị Ba?

- Đừng lo, miễn áo mới là được, đã có đây.

Ngọc Phấn vừa đáp vừa mau mắn đi mở vali lấy ra một chiếc áo dài. Đây là chiếc áo bằng loại hàng thường của nàng mới may, định để mặc đi dạy học, nhưng chưa dùng tới lần nào.

Mỹ Hương mặc chiếc áo dài của chị Cả vào, tuy không vừa vặn khít khao, và đầu cho có hơi dài hay ngắn hoặc rộng hẹp thế nào cũng chẳng sao.

Hạ Vi có đôi giày cao gót, cũng vội đem ra, đôi giày do Ý Hoa cho hôm trước. Hạ Vi coi như bảo vật luôn cất kỹ, nên không ai ngờ nàng có, bây giờ thấy nàng đưa ra, mọi người ngạc nhiên thích thú reo lên:

- Hay quá! mặc kỳ bào mang giày cao gót là đúng kiểu lắm rồi, ít ra phải vậy mới đúng là chuẩn cô dâu chớ. Mang vào ngay coi nào!

Bình nhật, Mỹ Hương vốn “sợ” cả hai loại áo dài chần và giày cao gót, nhưng lúc này chẳng từ chối được đâu rằng lúc đã mang mặc vào xong nàng thấy khó chịu làm sao ấy.

Tuy nhiên, sau khi được điểm chuốt xong, trông nàng đẹp hẳn ra. Mọi người lùi dạt về một phía để Mỹ Hương đứng một mình ở giữa phòng rồi đổ dồn ánh mắt vào, ngắm nghía, bình phẩm, trầm trồ...

Thật sự. Mỹ Hương là một thiếu nữ vừa đẹp vừa duyên dáng. Có điều, trong sinh hoạt hằng ngày nàng rất giản dị không bao giờ chịu quan tâm đến việc điểm trang, miễn quần áo lành lặn, đoan chính là xong. Bây giờ được trang điểm thêm đôi chút, nàng sáng rực hẳn lên.

Mấy chị em đứng lối nhỏ thành hình cánh cung trước mặt Mỹ Hương tiếp tục ngắm nghía, tựa như một... ủy ban tuyển chọn sắc đẹp.

Hạ Vi buộc miệng khen:

- A! chị Ba yêu quý của em! vậy là “số dzách” rồi. Đẹp thật! chỉ sửa soạn sơ sơ mà đã lộng lẫy bắt mắt, qua mặt luôn cả chị Hai, vậy mà thường ngày cứ ăn mặc như một nhà tu, có uống không? A, nói tới đây lại bắt nhớ tới cái ông Thượng sĩ Trần. Không biết thuở trước cái ông Thượng sĩ... cù lần đó đã khéo tu hành thế nào mà kiếp này lại vớ được cả một kho tàng hạnh phúc.

Mỹ Hương then hờn đôi má, trông càng xinh. Nàng nhìn các em và liếc sang chị cả.

- Nhớ nghe, bữa nay các người đừng dùng người ta làm đề tài giễu cợt đó nghe.

Ngọc Phấn can thiệp.

- Bé Vi, được rồi! Đợi lát nữa gặp Trần, sẽ mặc sức mà nói.

Chợt nhớ tới chuyện cũ, Hạ Vi cười hóm hỉnh.

- Chà! chà.. em biết rồi chị Cả chắc đang nhớ anh Phục Bình, phải không? Hôm đó đi chơi trên núi Mõ Két, chị Ba đã giải vây giùm cho, bữa nay lại tới phiên chị đứng ra bình vực chị Bạ. Cái kiểu “phủ binh phủ, huyện binh huyện” này làm cho bọn dân đen chúng em hết đường ăn nói.

Mọi người cùng cười ồ khiến Ngọc Phấn cũng đỏ mặt không kém gì Mỹ Hương.

Tiểu Bình bỗng hỏi:

- Chị cả! bữa nay chị Ba đính hôn, chắc chị Tư cũng đến tham dự chứ.

Lộc Hậu đáp thay:

- Có lẽ chị Tư bận việc chứ không quên chị em đâu...

Mỹ Hương chống chế cho qua chuyện.

- Thắng Nam muốn tới lắm, hôm kia chị có tìm gặp Thắng Nam để báo tin, Thắng Nam rất tán thành vụ này...

Tề Minh xen ngang:

- Chớ không lẽ phản đối? mà đâu có tán thành hay phản đối gì cũng vậy, khó mà trông mong chỉ đóng góp một cái gì. Ai dám đánh cá với tôi ngàn đồng ăn cục kẹo không? tôi quả quyết là chị Tư sẽ không đến, nhất định không, tôi không đoán mò đâu, đó là sự thật hiển nhiên, chị Tư đâu có thèm

chú ý gì tới chị em mình.

Lộc Hâu biện hộ cho Thắng Nam:

- Không nên nói vậy, oan cho chị Tự Mấy hôm các em đi thi, chị Tư đã chẳng đến đây hai lần đó sao?

Tề Minh cười lạt, bĩu môi, toan nói thêm gì nữa nhưng Tổ Tổ đã kịp thời lái câu chuyện qua hướng khác.

- à! còn chị Hai nữa, chị Cả với chị Ba có báo tin cho chị Hai biết chưa?

Ngọc Phấn đáp:

- Cho tới bây giờ thì chưa, thời gian cận kề quá, đâu có biên thơ cho Ý Hoa, cũng không kịp mà thực tế, Ý Hoa đâu có thể rút bỏ công việc đang làm ăn để đến ngay, chỉ còn cách là mai mốt sẽ báo sau, chắc Ý Hoa không trách.

Tiểu Bình giành phần:

- Để em biên thơ cho Em sẽ viết thật dài, kể rõ mọi chi tiết, để chị Hai đọc thỏa thích một phen, cho đỡ nhớ chị em mình. Khá lâu rồi không được gặp nhau.

Tề Minh tán thành ngay:

- Đúng! nên cho chị Hai biết, bất luận ra sao, chị Hai vẫn một lòng tha thiết với chị em mình, Mà này, Tiểu Bình nhân tiện cô đừng quên một chuyện quan trọng cho cô là nhớ đòi chị Hai mua cho một gói kẹo nghe chưa!

Thái độ và lời lẽ thẳng tuột của Tề Minh khiến người chị Cả ngấm ngấm thấm thía và cảm động. Dường như nàng định nói gì, nhưng Hạ Vi lại cất giọng vô tư, như đặt một vấn đề

trọng đại.

- Ồ. suýt quên! chẳng biết “Thượng sĩ Trần” bữa nay sẽ ăn mặc ra sao đây?

Thu Vân nghe chường tai, hỏi vặn:

- Tại sao lại hỏi tới chuyện đó?

- Kìa! Cũng cần phải biết chứ! Em còn đoán trước là anh ấy sẽ “lèng xèng” lắm, chẳng xứng nét “chuẩn” chú rể chút nào. Không chừng ông thượng sĩ nhà ta sẽ mang luôn cả bộ Ka ki cho mà xem?

- Như vậy thì có gì không được?

- Không được là cái chắc, chị Ba trang phục lộng lẫy thế này, đứng kế bên một ông thượng sĩ chẳng sửa soạn gì hết, coi sao xứng.

- Chỉ cần tâm hồn xứng là đủ rồi, bề ngoài chẳng đáng quan tâm.

Hạ Vi nhất định cãi.

- Chị cứ giở giọng triết lý khó nghe quá, bề ngoài mới càng đáng quan tâm! Chứ tâm hồn? tâm hồn là cái gì? làm sao thấu hiểu tâm hồn người ta như thế nào? muốn đánh giá một con người mà không căn cứ bề ngoài thì căn cứ vào cái gì đây?

Thu Vân không ngờ Hạ Vi lại cãi quá hăng, đâm ngại, vì bản tính nàng không thích việc biện luận dài dòng, nên đành im lặng.

Mỹ Hương cười xòa! khóa lấp câu chuyện và nhắc nhở chung.

- Bây giờ cần phải lo ngay một việc thiết thực..

Nàng bước lại bàn mở ví tay lấy tiền trao cho Ngọc Phấn và hạ thấp giọng:

- Nhờ chị Cả đi chợ chuẩn bị cho bữa tiệc. Đây là tiền của chị cho và một phần của em và Trần dành dụm. Hôm qua cụ Sở có gọi em vào, cho một số tiền, bảo dùng vào việc chuẩn bị cho buổi lễ... nhưng em không dám nhận. Cụ cũng không ép, mà chỉ căn dặn chúng ta nên tổ chức càng đơn giản càng ít tốn kém càng tốt. Theo ý cụ thì ý muốn tự lực là một tinh thần rất hay, nhưng nên ráng tiếp kiệm vì thực tế chỉ một mình chị Cả đi làm, còn chúng em chưa kiếm được tiền, cụ khuyên chúng ta nên tổ chức tiệc trà cũng được, miễn tinh thần, nghiêm chỉnh không khí đứng đắn là được.

Ngọc Phấn gật đầu, đoạn dẫn Tề Minh và Tiểu Bình đi ra. Hạ Vi chạy theo:

- Sao không cho em đi chợ với? Chị Cả thiên vị rồi, em phải cùng đi mới được.

Tề Minh gạt phăng.

- Ủa! chị làm gì vậy? ở nhà có phải hơn không! trời nắng rồi chị nên nghỉ ở nhà cho khỏe.

Hạ Vi trề môi:

- Lúc này mà bắt ở nhà là chết ngột mất.

- Giốn hoài! nắng lắm chị vô đi!

- Thiệt mà, trở vô chết ngột luôn. Vừa rồi nghe chị Ba kể một hơi những lời giáo huấn của ông cụ, đáng lẽ đã... mất thờ

rồi...

Mỹ Hương trừng mắt:

- Đó là ý tốt của bậc trưởng thượng. Lòng dạ Ông cụ phúc hậu nhân từ đối với chúng ta như người cha, ông cụ đã cặn kẽ hỏi chuyện hứa hôn và tán thành, còn sẵn sàng đứng ra chứng kiến như vậy là một đặc ân...

Hạ Vi lè lưỡi.

- May mắn là em không có người cha như vậy.

Ngọc Phấn gắt:

- Bé Vi! Ăn nói gì lạ vậy? Đâu phải lúc nào cũng như thế.

Hạ Vi tiu nghỉu.

Mỹ Hương không muốn chị em gọi một chút buồn nào trong ngày vui của mình, nên gượng cười hết ngó người này tới người khác và thân thiết khoác vai Hạ Vi.

- Bé Vi, nên ở nhà, chị có việc nhờ em. Chị Cả với Tề Minh, Tiểu Bình đi chợ là đủ rồi.

Thình lình Gia Triển từ cửa hông bước ra. Không biết anh chàng có nghe qua câu chuyện hay không nhưng chị em Ngọc Phấn không khỏi sững sờ. Riêng Hạ Vi thì hết sức ngượng ngùng.

Gia Triển nhìn Tổ Tổ rồi hồn nhiên nói với mọi người:

- Chị Ngọc Phấn cùng hai cô đi chợ phải không? nếu chẳng có gì trở ngại tôi xin được phép đóng góp vào một chút, gọi là mừng ngày vui trọng đại của chị Mỹ Hương và Anh Trần...

Chàng ngừng lại, chưa ai hiểu là chàng định đóng góp gì. Tổ Tổ chau mày

- Anh nói gì mà người ta chẳng hiểu gì cả.

- Xin lỗi... xin lỗi... ý của tôi là đã đề nghị được đóng vai trò tài xế, để tôi lái chiếc xe con cóc của tôi đưa chị Ngọc Phấn với hai cô Tề Minh, Tiểu Bình đi. Mua sắm hơi nhiều mà đi xe bus bất tiện còn đi taxi thì tốn tiền.

Không ai phản đối vì nhận thấy Gia Triển có lý và cũng hiểu chàng rất chân thành.

Lộc Hậu vỗ vai Gia Triển giục.

- Phải rồi! đem xe ra ngay đi!

- Dạ, có liền.

Khi Gia Triển lái chiếc xe hai ngựa chở ba chị em Ngọc Phấn ra khỏi cổng, Hạ Vi kề miệng sát tai Tổ Tổ.

- Coi vậy mà chị có đưa em rẽ cũng được việc lắm.

Tuy Hạ Vi nói không to nhưng ai nấy đều nghe. Chỉ riêng Thu Vân nhắm mắt, còn Mỹ Hương, Lộc Hậu đều bật cười, trong khi Tổ Tổ đỏ mặt tía tai...

Đúng giờ hẹn, Trần đưa phái đoàn đàn ông đến, ngoài Trần còn có thêm hai ông bạn quân nhân đều còn trẻ, và người anh họ của chàng, Họ đến bằng chiếc xe nhà binh khá cồng kềnh, còn bám đầy bụi đất, chở theo một số những gói quà giấy hồng chỉ đỏ.

Tiểu Bình ngây thơ và Hạ Vi liếc thoáng dạn dĩ nhất bọn, chạy ủa ra đón:

- Anh Trần! Anh Trần tới!

Hạ Vi đã đoán chẳng sai, Trần quả nhiên vận quân phục kaki sẫm màu chẳng chải chuốt đồ Tây đồ Tàu gì cả, có điều bộ quần áo lính hôm nay được ủi kỹ, thật thẳng nếp, với phù hiệu Thượng sĩ nhất nổi bật và đôi giày nhà binh bóng loáng.

Bạn của chàng cũng vậy, cả hai đều mặc quân phục một người có vẻ lớn hơn chàng vài tuổi cũng cấp bậc Thượng sĩ, một người trẻ hơn nhưng đeo lon Đại úy.

Hạ Vi nhìn sững ông Đại úy trẻ, không phải vì ba đóa hoa mai, mà do một lý lẽ gì đó, nàng cũng không biết ra sao...

ông anh họ của Trần, mặc quốc phục thật đạo mạo, Khi mọi người ra đón tận thềm, Trần giới thiệu ông anh và tiếp tục:

- Đây là Ngọc Phấn chị cả của Mỹ Hương, còn đây là các em của Mỹ Hương cô Lộc Hậu, em thứ năm: cô Thu Vân, em thứ sáu: cô Hạ Vi, em thứ bảy: Tề Minh, em thứ tám: Tố Tố, thứ chín; và đây là "búp bê" Tiểu Bình, nàng út! Và đây là hai bạn tôi: Đại úy Du và thượng sĩ Phàn.

Đại úy Du dường như rất ít có dịp giao tế cùng bạn gái nên lúng túng ra mặt trước một đám đông sáu bảy cô gái mới gặp lần đầu. Chàng đứng nghiêm cất tay chào kiểu nhà binh và "báo cáo".

- Tôi, Long Thiên Du!

Cũng may, chàng khỏi "báo cáo" tiếp theo vì Tiểu Bình đang thắc mắc Trần:

- Sao? anh kêu tôi là cái gì? tôi giống con búp bê chỗ nào đâu, anh phải nói cho ra?

Trần tự biết đã rước họa vào thân, vội phân trần:

- Thì... thì búp bê có nghĩa là em bé, là thứ út vậy mà.

Tiểu Bình ức quá:

- Hả? có nghĩa là con nít, là nhãi ranh, là đồ hỉ mũi chưa sạch, phải không?

Thấy cô em út, hàm hừ, chẳng lơ mơ như cái thuở còn mình ẵm từ trên xe xuống nữa, Trần đâm hoảng, chối phăng:

- Đâu có! Ai nói vậy hồi nào!

Ngọc Phấn cười:

- Vụ này hãy tạm gác lại sau, mai mốt cứ đem tới một gói kẹo, cho Tiểu Bình là xong... Bây giờ xin mời, xin mời tất cả cùng vào...

Mỹ Hương và Trần làm lễ đính hôn.

Buổi lễ được tổ chức đơn giản, nhưng được một vị trưởng bối cao niên như cụ Sở chứng kiến nên không kém phần long trọng. Cuộc hôn nhân của Mỹ Hương và Trần nhất định sẽ diễn ra trong vô vàn hạnh phúc.

Cụ Sở tặng quà đính hôn luôn cho hai người:

- Một năm nữa Mỹ Hương tốt nghiệp, hai cháu sẽ làm lễ thành hôn, lúc đó bác sẽ gởi hai cháu một món quà mà bác tin rằng cả hai sẽ rất ưa thích, Bác cũng mong chị em các cháu về tề tựu đông đủ...

Trần có mời vài bạn thân và vị chỉ huy trưởng đơn vị của mình đến chung vui, người anh họ của Trần, một tiểu thương

gia ở Đài Bắc cũng có mặt trong lễ đính hôn.

Sau buổi lễ người anh họ Trần mời chàng và các bạn về nhà thết đãi, cố nhiên Mỹ Hương cũng phải theo về.

Chiều tối hôm đó các chị em đang vui vẻ chuyện trò trong phòng, thì ngoài cửa có người gọi:

- Tổ Tổ! Tổ Tổ.

Tổ Tổ bước ra thấy Gia Triễn đang ôm ba chiếc hộp giấy khá lớn.

- Gì vậy, Gia Triễn?

- Bánh đậu xanh, hôm qua người ta cho mấy hộp, ông bà nội bảo đem qua cho mấy cô dùng.

Tổ Tổ cầm hai hộp, Gia Triễn giữ lại một hộp, định nói gì nhưng lại thôi.

Tổ Tổ hỏi:

- Còn gì nữa không anh?

- Hộp bánh này để riêng tụi mình ăn... Nếu Tổ Tổ chưa ngủ sớm, tụi mình ra bờ giếng ngồi chơi được không?

Hoi ngập ngừng, nhưng Tổ Tổ gật đầu, rồi vào phòng.

Cô em út chẳng đợi mở hộp reo lên:

- A! bánh đậu xanh!

Các chị em tranh nhau ăn, cười đùa vui vẻ.

Hạ Vi nheo mắt ngó Tổ Tổ, tỏ ý cảm ơn và nuốt vội miếng

bánh để kịp nói:

- Ngọt ghê! chưa kịp ăn quà của chị Ba thì đã có bánh của Tổ Tổ rồi! đa tạ Tổ Tổ nghe!

Ừng hòng đôi má, Tổ Tổ chống chế:

- Sao lại cảm ơn em? Của cụ Sở cho mà!

- Ủa! cụ Sở đích thân mang bánh tới cho hả? Hay là “Mộc Tượng” cứ nhìn cái mặt đỏ ửng của Tổ Tổ là biết đúng rồi. Vậy cảm ơn em cũng như cảm ơn người ta chớ gì!

Tổ Tổ không dám cãi nhây với Hạ Vi, nín thinh rồi từ từ lùi lại phía cửa, lách ra ngoài.

Tiểu Bình kêu:

-Ủa, sao chị Tổ Tổ không ăn bánh?

- Hoi đâu mà hỏi có người đang chờ ngoài kia rồi.

Hạ Vi nói như đùa bỡn, nhưng nửa như chua chát.

Tổ Tổ ra vườn, Gia Triển đã mở hộp nhưng chưa ăn.

- Sao không ăn đi?

- Chờ Tổ Tổ. Sao ra chậm vậy?

Tổ Tổ nhìn về phía cửa phòng:

- Tôi phải vô... Mấy chị em đang chờ...

Sợ Tổ Tổ trở vô thật, Gia Triển ăn bánh ngay, ăn luôn năm sáu miếng, chàng mới hỏi:

- Mấy cô có chuyện gì vui quá vậy?

- Bàn chuyện của chị Ba với anh Trần.

Cảm thấy phần nào hứng thú, Tổ Tổ hỏi luôn:

- Theo ý anh thì chị Ba có nên đính hôn với anh Trần không?

- Sao lại không nên?

Gia Triển đã từng nghe Lộc Hậu kể lại câu chuyện giữa Mỹ Hương và Trần, nên trả lời mau lẹ và mạnh dạn, lại còn góp ý kiến:

- Chị Mỹ Hương là một cô gái đáng quý, anh Trần cũng xứng đáng mỗi tình đó lắm. Yêu nhau là phải biết hy sinh cho nhau.

Nghe chàng hăm hở trình bày, Tổ Tổ bật cười:

- Nghe nói vậy, chắc chị Ba sẽ cảm ơn nhiều.

Như sực nhớ chuyện gì, Gia Triển hỏi:

- Có chị Lộc Hậu trong phòng không?

- Có.

- Tôi muốn hỏi là trong lúc các cô bàn luận có chỉ không?

- Có chị Năm cũng tán thành anh tưởng chỉ phản đối hả?

- Không. Tôi biết chắc là chỉ sẽ tán thành, Có điều... nếu tối này ngủ riêng thì chỉ sẽ khóc.

- Anh nói sao? Ai khóc? chị Năm hả? Anh nói gì lại vậy? tôi chưa thấy chị Năm khóc lần nào. Huống chi chỉ lại tán thành cuộc hôn nhân của chị Ba đang rất vui, tại sao lại khóc.

Gia Triển nghiêm trang:

- Không, chỉ sẽ khóc cho coi, tại chỉ cố nhin trước mặt chị em đó thôi. Tổ Tổ là em nhưng vẫn chưa hiểu rõ chị Lộc Hậu đâu.

Tuy biết Gia Triển không nói đùa, nhưng Tổ Tổ vẫn ngạc nhiên:

-Anh muốn nói...

Gia Triển không giấu diếm:

- Tôi nói cho Tổ Tổ nghe chuyện này trong gia đình, chuyện mà chị Lộc Hậu giấu kín, Tổ Tổ có biết vì sao chị Lộc Hậu học cán sự điều dưỡng không?

- Tại chỉ thích.

- Phải có một động cơ nào thúc đẩy người ta làm theo ý thích, đúng không? Trường hợp chị Lộc Hậu là do người anh bà con bên ngoại của tôi.

Tổ Tổ nóng nảy hỏi thúc:

- Nói mau lên, được không? cứ giải thích quanh co hoài.

Mặc cho Tổ Tổ thúc giục, Gia Triển vẫn ngồi im như ôm lại các diễn tiến của câu chuyện đoạn trầm ngâm thuật lại:]

- Người anh bà con đó là Khiết Minh đã được cha mẹ hai bên đính ước hôn nhân khi còn nhỏ. Anh ấy và chị Lộc Hậu học chung nhau suốt bậc tiểu học, rất thân ái với nhau. Lớn lên anh Khiết Minh bỗng trở thành một người có lòng từ thiện, hiếm thấy ở những người trẻ tuổi, ưa thích làm việc xã hội. Lên Đại học anh lại chọn y khoa, thường tới các trại cùi,

những bệnh nhân nghèo để chữa trị, chăm sóc. Hai năm trước đây anh bệnh nặng và qua đời! đó là nguyên nhân khiến chị Lộc Hậu học ngành điều dưỡng.

Nghe câu chuyện mà Lộc Hậu không hề hé lộ, Tổ Tổ xúc động khóc ràn rụa:

- Trời ơi, chuyện đau buồn như vậy mà chị Năm không nói ra để cùng nhau chia xẻ! Sao chỉ vẫn không lộ vẻ buồn rầu gì hết. Nếu gặp trường hợp đó, chắc tôi sống không nổi quá.

- Lúc vắng người chị Lộc Hậu cũng khóc hoài. Nhưng chỉ không muốn đem nỗi buồn của mình làm phiền người khác.

Giọng Gia Triển vẫn trầm tĩnh; nhưng trong mắt lệ đã long lanh ngấn lệ.

- Tôi nghĩ chắc chắn chị Năm không bao giờ quên được nỗi đau sâu đó.

- Chớ sao! Mãi tới giờ, chỉ không có thêm một người bạn trai nào. Trong tương lai chắc cũng vậy thôi, anh Khiết Minh đã chiếm giữ vĩnh viễn trái tim chị Lộc Hậu rồi!

Tổ Tổ mũi lòng:

- Anh muốn nói là không bao giờ chị Năm lấy chồng hả?

- Tôi không dám chắc, nhưng liệu có còn ai xứng đáng với chị Lộc Hậu không?

Im lặng một lúc, Tổ Tổ thở dài:

- Ôi, đáng sợ.

Đưa tay lau nước mắt, Gia Triển ngập ngừng:

- Lẽ ra tôi không nên kể chuyện làm Tố Tố buồn.

- Có gì đâu, Tôi thắc mắc là không hiểu sao chị Năm lại giấu chuyện đau buồn đó, không thổ lộ với chị em thân thiết...

Gia Triển vội cản dạn:

- Tố Tố đừng nói với ai hết nghe. Chị Lộc Hậu không muốn cho người nào biết chuyện đâu.

Tố Tố gượng cười:

- Vậy sao anh còn nói với tôi?

Ráng cười vài tiếng để khóa lấp, Gia Triển lúng túng giải thích:

- Bất cứ chuyện gì tôi cũng muốn nói cho Tố Tố nghe.

Tố Tố cắn môi định nói gì nhưng lại thôi.

Nàng đứng lên.

- Tôi vô nghe.

- Khoan đã. Hộp bánh còn nguyên đây mà!

Ngay lúc đó, từ cửa phòng có hai bóng người bước ra. Người đi trước gầy gầy, đúng là Lộc Hậu.

- Tố Tố ơi, vô ngủ đi!

Lộc Hậu đứng trên thềm, vừa gọi vừa cười dòn dã.

- Không biết hai người nói với nhau chuyện gì mà nói hoài không hết. Đừng có nói lén người ta đó nghe!

Bóng thấp phía sau là Tiểu Bình. Cô út vừa chạy về phía Tố

Tố và Gia Triển, vừa chỉ chó.

- A! biết rồi nghe! hai người bắt bồ nhau đem bánh ra đây ăn lên phải không?

Nói xong, Tiểu Bình không khỏi mắc cỡ vì chữ “Bắt bồ nhau” mà nàng đã nói trong lúc vô tình chẳng biết làm sao cho khỏi ngượng, Tiểu Bình nhảy tới chụp lấy hộp bánh chạy nhanh trở về phòng.

CHƯƠNG 10

Nhân ngày vui của đứa em “Lính nghèo”. Ông anh họ của Trần tuy chẳng giàu gì, cũng nhất định tổ chức tại nhà một bữa tiệc khá thịnh soạn khấn khoản mời tất cả chị em Ngọc Phấn đến dự, đồng thời cũng khao luôn một số bạn bè của Trần, cùng chung đơn vị.

Không khí buổi tiệc càng lúc càng trở nên vui vẻ thân mật, nên kéo dài mãi đến ba giờ chiều mới kết thúc.

Dường như đã bàn tính trước với nhau từ trước về một tiết mục gì đó, nên sau bữa tiệc, Mỹ Hương và Trần mời tất cả bạn bè với chị em “hai họ” - trừ ông anh của Trần không chịu đi - Cùng ra phố, Săn có chiếc xe vận tải nhà binh mọi người cũng đổ dồn lên đi chung một chuyến.

Hạ Vi hỏi Mỹ Hương:

- Đi đâu đây chị Ba.

Mỹ Hương cười như hoa nở:

- Đi trả món nợ cho em.

Hạ Vi ngơ ngác. Nhưng ngay lúc đó, ngẫu nhiên thấy tấm bảng quảng cáo xinê ở góc đường nàng chợt nghĩ ra, vỗ tay reo:

- A ha! Đi xinê! Đi xinê bà con ơi!

Vừa reo mừng vừa khoa chân múa tay, Hạ Vi biểu lộ cả bản chất trong trắng thơ ngây. Chớ không kiểu cách học dòn như những ngày qua, giờ phút đột hứng này, con người nữ sinh thuần khiết Hạ Vi vẫn là Hạ Vi.

Vị sĩ quan đơn vị trưởng của Trần- đại úy Long Thiên Du không khỏi nhìn sững Hạ Vi một lúc lâu.

Chạm phải ánh mắt đầy nam tính, Hạ Vi thoát biến đổi, vội khoác lấy lớp vỏ giả tạo của một “tiểu thơ” trí thức đài các ngay.

Họ xuống xe vào rạp. Thấy tấm bảng “hết vé” và số khán giả không vào xem được đang đứng chật cả tiền đình, Hạ Vi cố gắng lên, nhăn nhó hỏi Mỹ Hương:

- Tính sao, chị Ba, làm cách nào bây giờ?

- Biết cách nào bây giờ! Mặc dầu Trần thật tâm mời, không mua được vé đành chịu thôi.

Hạ Vi nhảy dựng lên, bắt kê chỗ đông người, bấu chặt cánh tay Mỹ Hương không nhẽo.

- Hồng chịu đâu, chị Ba bắt đền đi! Thượng sĩ Trần mắc nợ em! chị nói trả nợ, bây giờ đánh lừa em.

Thu Vân chường tai gai mắt:

- Hạ Vi! bộ điên hả? để ông Đại úy với khách khứa người ta nhìn vào, còn ra gì nữa? không coi một xuất xine bộ chết sao?

Quả nhiên Đại úy Long Thiên Du với Trần đang đứng tại cửa rạp, khoảng cách không xa, đang nhìn sang mỉm cười thú vị trước cái trò trẻ nít của Hạ Vi.

Hạ Vi đâm ngượng nhưng chẳng lẽ nổi quạu với người sĩ quan trẻ tuổi mới quen biết lần đầu, nàng trút cả lửa giận vào Thu Vân.

- O! nói dễ nghe dữ! ai mà bì nổi với chị về khoảng đạo đức nhất trường, tội này chỉ là phạm tục không "ăn" sách mà vẫn sống nổi, vẫn thích coi xinê hơn nhai sách, hơn cả ăn cơm nữa thì có sao? Bữa này là ngày chót còn ở lại Đài Bắc, lại có phim hay hiếm có, dịp này nếu không xem được rủi mai một chết đi thì ai ân hận dùm cho tôi chứ?

Thu Vân lò đi, nhưng Tề Minh "đớp chát"

- Thì chết đi, tôi đền mạng cho! coi hổng được chút nào! một xuất xinê mà làm như là... là phỏng nước sôi.

Gặp phải khắc tinh, Hạ Vi giảm hẳn oai phong bớt hung hăng.

Đột nhiên, Tiểu Bình từ phía Trần chạy sang.

- Các chị còn đợi gì chưa vô rạp? Anh Trần đã có vé rồi kìa!

Hạ Vi quắc mắt:

- Tiểu qui! kiếm chuyện mai mĩa xía xâm hả?

Tiểu Bình trở mặt, chum môi:

- Chị tưởng em gạt chị hả? Anh Trần đang đợi thật kìa.

Hạ Vi ầm ức.

- Coi bộ người ta chẳng thực tình chút nào! Nói mời mà hổng chịu mua vé trước, để tôi giờ sắp chiếu phim mới đến thì hết vé chớ sao! bây giờ làm gì kiếm ra...

Mỹ Hương tươi cười chờ cho Hạ Vi nói dứt câu mới lên tiếng:

- Chửi bới xong chưa? Bây giờ xin mời tiểu thư vào đi thôi.

Nàng gọi các chị em cùng tiến lại phía cửa. Hạ Vi vẫn chưa tin cứ đứng ì tại chỗ. Nhưng thấy mọi người lần lượt vào luôn trong rạp một cách suông sẻ nàng giật mình, mừng rỡ chạy ào lại.

Trần ngạc nhiên, hỏi:

- Ủa! sao Hạ Vi chậm chân vậy? Không hăng hái chút nào, bộ không thích cuốn phim này hả?

Hạ Vi nhoen miệng:

- Anh Trần, anh làm trò ảo thuật gì mà tài vậy?

- Ảo thuật gì? ý Hạ Vi muốn nói là... A! Cô lấy làm lạ về vụ vé hát phải không? cái đó thì phải cảm ơn ông Đại úy của tôi, Nếu không nhờ ông nhắc đi mua vé từ trước thì tiết mục xem xinê của chúng ta bữa nay phải hủy bỏ rồi.

Hạ Vi vừa cảm động vì sự nhiệt tâm chu đáo của người khác, vừa hổ thẹn vì thái độ hấp tấp vừa rồi của mình, nàng vội lách người vào cửa.

Cuốn phim quả nhiên đặc sắc về mọi mặt vai chính trong phim là một anh hùng dũng cảm thiện chiến nhưng lại ngoan ngoãn khuất phục trước một người đẹp, chẳng có tắc sất trong tay.

Hạ Vi tuy là một cây xinê nhưng chỉ xem để xem thôi chớ chẳng hề để tâm suy gẫm gì cả về ý nghĩa của phim, lần này tự dưng nàng lưu tâm nghĩ ngợi.

Một người đàn ông tung hoành ngang dọc nổi bật và chiến thắng lẫy lừng... nhưng trước mắt đẹp một phụ nữ có thể chịu đầu hàng, và tuân theo mệnh lệnh...

Nghĩ thế, Hạ Vi bỗng cảm nhận cả một đợt thủy triều kiêu hãnh..

Bất giác nàng nhìn sang vị sĩ quan trẻ Long Thiên Du nhìn bằng ánh mắt gần như thương cảm.

Long Thiên Du đang chăm chú nhìn lên màn bạc chẳng hay biết trong bóng tối đang có hai tia mắt sáng ngời cứ nhìn xoáy vào mình.

Tiểu Bình ngồi giữa Hạ Vi và Thiên Du tưởng là bị Hạ Vi nhìn mình đâm bụng.

- Coi! chị Bảy làm gì ngó em giữ vậy!

Tiếng hỏi tuy nhỏ nhưng cũng đủ làm Thiên Du giật mình quay mặt qua một chút, rồi lại tiếp tục nhìn lên màn bạc.

Hạ Vi túng thế nói liều:

- Ngó cô à? bộ trên mặt cô có hoa lá cành hả? lảm chuyện!

- Vậy chớ chị ngó ai?

Hạ Vi cộc lốc:

- Ngó qui! tôi thích ngó ai mặc tôi, ăn nhằm gì tới cô! đừng có lộn xộn.

Tự dưng bị mắng tới tấp hết sức vô lý, cô em út lâu nay vốn chẳng mấy phục người chị này, đâm ra bướng bỉnh, quay mặt đi, không thèm nhìn Hạ Vi nữa, đồng thời lấy khủy tay tỳ vào

thành ghế, nhóm người cho cao hơn, miệng lẩm bẩm:

- Mắc mớ gì tôi mà lộn xộn? ý làm chi cứ ăn hiếp người ta hoài, ý đẹp chẳng lo học hành gì hết, học chẳng bằng ai! Sao hông đi theo chị Hai đi!

Đúng là câu nói xía xối thấu tim đen đại kỵ đối với Hạ Vi hơn nữa, lại đang có mặt “người ngoài” càng khiến nàng nhức nhối đến choáng váng.

May thay trong rạp giữa giờ chiếu phim, không phải là nơi cãi vã, nên mọi người chung quanh đều tỏ vẻ bất bình nhờ vậy mà cả Hạ Vi lẫn Tiểu Bình đều đang bùng giận cũng buộc lòng phải hạ hỏa ngay.

Cũng ngay lúc đó Tiểu Bình đứng lên, rời chỗ ngồi tìm tới ghế trống khác, bấy giờ giữa Hạ Vi với Thiên Du không còn một sự ngăn cách nào. Càng tốt đối với Hạ Vi.

Từ rạp ra, Hạ Vi như còn tiếc nuối một điều gì, chưa muốn chia tay vội, nàng đòi hỏi thêm.

- Chị ba lần này đến Đài Bắc tuy được đi chơi nhiều nhưng em còn thấy thiếu là chưa được thưởng thức bầu không khí thanh tao ở quán cà phê văn nghệ, một loại quán mới có gần đây mà em chỉ nghe nói chớ chưa hề đặt chân tới lần nào.

Mỹ Hương cảm thấy khó xử. Với cả một đại đội nhân mã thế này mà kéo đến nơi đó, sẽ tốn tiền còn hơn một bữa ăn, vả lại, không khí ở đó cũng chẳng thích hợp với lối đi chung rầm rộ...

Thiên Du lên tiếng:

- Bạn rộn cả ngày nay, chắc các cô cũng thấm mệt rồi, tương

cũng nên tìm một quán cà phê văn nghệ ngồi nghỉ một lúc, xin mời tất cả tôi xin được phép giành lấy vinh hạnh làm chủ tọa một phen.

Ngọc Phấn bàn ra:

- Như vậy... sợ không tiện.

- Ồ, xin đừng ngại. Nếu quý cô từ chối là còn coi tôi như người xa lạ.

Chẳng còn cách nào hơn, các cô đành phải chịu ý vị sĩ quan trẻ. Tuy nhiên phần đông trong nhóm chị em đều không có ai sở thích ngồi quán cà phê như Hạ Vi nên vừa miễn cưỡng đi, vừa nghĩ có rút lui.

Ngọc Phấn cho biết cần nhờ tới Lộc Hậu đưa đi mua mấy món đồ, kéo ngày mai rồi Đài Bắc không còn kịp. Tề Minh, Tiểu Bình và Thu Vân cũng đòi theo chị cả.

Cuối cùng, khi bước vào quán cà phê chỉ còn lại Thiên Du với đôi uyên ương mới đính hôn cùng Hạ Vi và Tố Tố thôi.

Trong khi ngồi chờ cà phê rơi từng giọt qua phin, Tố Tố cứ sốt ruột ngó chiếc đồng hồ điện treo trên tường. và một lúc sau, mới uống chưa được nửa tách cà phê, nàng đã đứng dậy với lý do trời có thể sắp mưa to, cần về nhà lấy quần áo của các chị em phơi ở ngoài vườn.

Hạ Vi bác ngay:

- Sở Gia có người giúp việc họ sẽ giúp mình cần gì Tố Tố phải về.

- Em thấy tốt hơn là mình nên làm lấy, đã ở nhà người ta không mất tiền mà còn phiền rộn thêm không hay.

- Xí cô có dụng ý qui? quái riêng chó đâu phải vì lo việc đó mà đòi về. Có phải cô nóng lòng về để gặp “Mộc Tượng” không? vậy thì cấm, tôi không cho về.

Bị Hạ Vi đoán trúng, Tố Tố đỏ gay mặt mũi, chẳng biết nói gì cho phải.

Mỹ Hương thông cảm, đỡ lời:

- Bé Vi tinh thật! đoán trúng phóc tâm sự người ta Nhưng thôi cũng không nên làm khó Tố Tố kéo đằng nhà Gia Triển mới mắt ngóng trông.

- Mặc kệ! cho đợi chết luôn!

- Bé Vi đừng nói vậy, tội nghiệp người ta! Thử nghĩ nếu đổi lại là bé Vi thì sao?

Mỹ Hương bật cười thành tiếng, tiếp tục mở lối thoát cho Tố Tố.

- Về một mình Tố Tố nhớ đường không? được rồi, Tố Tố về trước đi.

Tố Tố khẽ nghiêng đầu chào Long Thiên Du và Trần, rồi ra khỏi quán.

Hạ Vi gằn giọng:

- Tố Tố! cô dám...

Nếu là mọi khi, trước thái độ như vậy của Hạ Vi chắc chắn Tố Tố riu riu ngồi lại ngay, nhưng ngay lúc này đang có một động cơ khác mạnh hơn gấp trăm lần Tố Tố vẫn cương quyết đi.

Hạ Vi nhìn theo, không khỏi buồn bâng quơ:

- Thay đổi hết rồi! chưa bao giờ Tố Tố dám cãi lại tôi. Vậy mà thân nhiên phớt tỉnh! Thảo nào chị Cả chẳng bảo "bay" với không bay! xem chừng đâu có nhốt trong lồng, Tố Tố vẫn "bay" như thường.

Bốn người còn lại tại bàn mặc nhiên chia hai cặp.

Mỹ Hương và Trần, tuy đã sắp sửa thành chồng vợ, cõi lòng đang ngùn ngụt lửa yêu đương, nhưng bên ngoài không tiện biểu lộ, chỉ trò chuyện một cách bình thường, chẳng dám nói năng thân mật quá.

Trong khi cặp Thiên Du và Hạ Vi lại huyền thuyên chẳng dứt. Đúng là do Hạ Vi làm chủ tình hình cứ hết câu hỏi này lại đặt câu hỏi khác để dồn Thiên Du "ứng chiến" Vì vậy cuộc đàm thoại giữa hai người càng lúc càng sôi động đủ điều đủ chuyện.

Không chút ngượng miệng, Hạ Vi thăm nhiên hỏi:

- So với anh Trần, đại úy lớn hơn nhiều ít?

Long Thiên Du chưa nắm vững ý nên bèn hỏi lại:

- Cô muốn nói về phương diện nào? về tuổi tác hay cấp bậc, hoặc là bề cao sức nặng mỗi người?

- Tôi muốn nói về cấp bậc. Ông là đại úy đơn vị trưởng anh Trần là Thượng sĩ Trung đội trưởng. Hai cấp bậc hai chức vụ như thế, tất nhiên ông lớn hơn rất nhiều và rất nhiều phải không?

Tuy nghe rõ nhưng Thiên Du vẫn chưa hiểu rõ Hạ Vi ngụ ý gì. Dầu vậy, họ Long cũng thăm đoán được là nàng muốn

mình trả lời ra sao rồi. Tuy nhiên, chàng chỉ cười cười, lái câu chuyện sang hướng khác...

Hôm nay chị em Ngọc Phấn già từ Đài Bắc, một cuộc tiễn đưa đầy xúc cảm nhưng không kém phần hoạt náo đã diễn ra tại sân ga.

Trần có mặt và không quên mua gói kẹo bánh, đặc biệt gọi Ý Hoa.

Hạ Vi lần này lệ tay hơn Tiểu Bình nhào tới nhận lấy gói quà và cho biết sẽ trao đến Ý Hoa thật sớm.

Tiểu Bình bĩu môi:

- Chị làm sao đem tới chị Hai mau bằng em được? Đưa cho em giữ là chắc ăn nhất.

- Giao cho cô giữ? còn khuya! cô mà phụ trách vụ này, thì khi gói quà tới tay chị Hai chỉ còn cái bao không.

- Vậy chớ giao cho chị ai dám tin là sẽ không mất một miếng nào.

- Tôi tự tin bộ cô tưởng người ta ai cũng có cái miệng hảo ngọt như cô hết à?

- Ý! nói mà hông chịu nhớ! hôm nọ gói kẹo hộp điều của em...

Tề Minh ngắt lời:

- Kể lể chuyện cũ đặng cố giành cho được gói quà, để chấm mút lai rai phải không?

Hạ Vi lấy đồng minh:

- Đúng Tề Minh nói đúng lắm, nếu không có ý riêng ăn vụng

thì cần gì phải cố tranh công! coi bộ con sâu đường trong bao tử ngộ nguậy rồi đó!

Tiểu bình viện có:

- Em... em muốn đi thăm chị Hai, chứ bỏ...

Lộc Hậu xen vào:

- Thôi, đủ rồi, xin nhị vị tiểu thơ chấm dứt vấn đề giùm cái coi. Giữa sân ga mà cứ cãi vã ỏm tỏi một chuyện như vậy, chẳng sợ người ta cười cho à?

Hạ Vi quay sang Trần:

- Ông đơn vị trưởng của anh sao không đến tiễn chúng tôi?

- Ờ, ông không đến.

Hạ Vi mở to đôi mắt bồ câu:

- Bộ làm cao hả? anh là thuộc cấp của ông chó bộ tụi này đâu có dưới quyền ông vậy mà cũng ra vẻ ông lớn, làm cao. Bất quá chỉ là một ông quan ba, chó đã là... quan mười đâu!

Trần cười bí hiểm.

- Ai dám làm cao với cô, người ta sợ cô gần chết!

-Sợ trời đất! ông ta nói vậy phải không?

- Ủa!

Trần cố ý đáp to và kéo dài tiếng.

Hạ Vi đỏ mặt trong cái thẹn, dường như còn pha trộn mấy phần đắc ý vì "chiến thắng".

Long Thiên Du không ra ga là một bất ngờ đối với Hạ Vi, trái lại, người “bận rộn nhất thế giới” Từ Thăng Nam lại tới, làm ai nấy đều ngạc nhiên.

Nhưng... tác phong nàng vẫn vội vội vàng vàng mới tới một hai phút, nói chưa được ba câu đã bảo “hẹn gặp lại” và thoăn thoắt quay lưng bỏ đi mặc dầu chỉ còn mười phút nữa là xe chạy, cũng chẳng buồn nán lại với chị em bất kể ai cũng bất bình phê phán ra sao cũng mặc.

Lúc lên xe, Thu Vân bỗng nhận ra còn thiếu Tố Tố. Nàng cuống quýt vừa gọi lớn, vừa chạy kiếm khắp nơi nhưng vẫn không thấy đâu cả, lại trở lên xe và bắt gặp Tố Tố đã ở trên toa rồi, bên cạnh lại còn có mặt Gia Triển. Hai người đang lập thế chiến trước mặt một số chỗ “bồ nhà”. Nhờ vậy tuy toa xe chật ních hành khách nhưng nhóm sáu chị em vẫn có đủ chỗ ngồi, lại được gần nhau.

Xe chuyển bánh. Các nàng nhất tề quay nhìn ra cửa sổ, hướng về phía sân ga, vẫy tay giã biệt Mỹ Hương, Lộc Hậu và Trần. Ai nấy đều nhoẻn miệng cười giữa lúc phần đông đều rung lệ.

Xe đã rời ga, cuộc tiễn đưa không còn nữa, vậy mà khi quay mặt vào ngồi yên chỗ các nàng chợt phát hiện Gia Triển vẫn còn trên toa.

Tề Minh buột miệng:

- Ủa! bộ anh xuống xe không kịp hả?

Gia Triển đáp cho xuôi chuyện.

- Không, tôi... Tôi cũng đáp xe đi Bán Kiều...

Tê Minh chưa nghe rõ:

- Anh nói đi đâu?

- Đào Viên.

Tiểu Bình bật cười:

- Đừng hỏi anh nữa! Hỏi thêm một hồi không chừng anh sẽ đi luôn tới Cao Hùng.

Hạ Vi hỏi:

- Nhưng anh có mua vé chưa?

Gia Triển đáp không trôi:

- Tôi định... nhân tiện nhớ đến một việc cần thiết... cần phải đi Đào Viên một chuyến, nên... không xuống xe, ngồi đây luôn... à, vé xe, để tôi đi mua.

Chỉ có bấy nhiêu nhưng Gia Triển đã phải nói hết sức khó khăn đến nỗi toát mồ hôi trán. Các cô càng trêu già, xúm lại nhả mặt nhú mày, lè lưỡi nheo mắt... Gia Triển chỉ còn biết gượng cười trừ.

Gia Triển đi kiểm Trưởng xa lấy vé và Tố Tố trở thành mục tiêu cười cợt của Hạ Vi.

Hạ Vi bước qua đứng vào chỗ của Gia Triển ngồi tĩnh bơ, khiến Tố Tố mắc cở chẳng dám ngẩng lên.

Trưởng xa hỏi:

- Lấy vé tới ga nào?

Gia Triển vét hết tiền trong túi, gồm đủ cả bạc giấy bạc chì,

đếm kỹ một hồi, đáp:

- Tân Trúc.

Hạ Vi ngang nhiên chiếm chỗ của chàng Gia Triển dành đứng. Đây áp trong lòng những lời muốn nói, nhưng làm sao nói được đây? chàng chỉ còn có nước thờ người, nhìn mái tóc Tố Tố.

Qua khỏi Bản Kiều, rồi vượt khỏi Đào Viên.

Tề Minh với Tiểu Bình luân phiên bước tới nhắc chừng và giục Gia Triển xuống xe. chàng giả cầm giả điếc lơ đi, thầm nghĩ đúng là đám con gái hay nhiều chuyện.

Đến Tân Phúc chàng không thể không xuống xe, vì ban nãy có bao nhiêu tiền đã chia đôi, mua vé tới ga này - Chỗ tiền còn lại là dự trữ cho chuyển về.

Gia Triển thiếu não xuống xe, mỗi bước mỗi quay đầu nhìn lại.

Tiểu Bình xúc động, quay qua Ngọc Phấn:

- Chị Cả, chị thấy thế nào, có phải khi con trai bắt đầu yêu là chàng nào cũng như chàng nấy, đều biến thành ngớ ngẩn, si dại như vậy không?

Ngọc Phấn cười mắng yêu:

- Cái gì yêu với không yêu, chính em mới ngớ ngẩn. Ngoài một Gia Triển ra, em còn thấy ai si dại ngớ ngẩn nữa đâu?

Tiểu Bình vọt miệng:

- Còn Vương Phục Bình nữa chi?

Mặt mũi chị Cả nóng bừng, nhưng cũng suýt bật cười. Trong khoảng khắc này, trong đầu nàng lóe hiện hình bóng một người đứng là bóng người con trai “ngớ ngẩn và si dại”.

Mấy lúc sau này, hình bóng đó cứ liên miên xuất hiện trong nàng, mỗi ngày một rõ thêm, rõ từng ánh mắt thiết tha nồng nàn, rõ từng nét ngập ngừng, đắm đuối...

Đột nhiên, nàng thấy hình bóng đó bước thẳng tới bên nàng. Biết đó chỉ là ảo ảnh nàng cố xua đuổi đi, nhưng làm sao được! nàng nhắm mắt lại, để cố xua thêm lần nữa... Bỗng bên tai nàng vang lên tiếng kêu trong trẻo của cô em út:

- Chị Cả! coi kìa! chị nhìn coi, ai kìa!

Mắt chớp mau, Ngọc Phấn định thần: ảo ảnh lúc nãy giờ đây đã biến thành con người thật sự rồi!

Nửa ngờ nửa tin, nàng buột miệng gọi:

- Ồ! Phục Bình!

Vương Phục Bình cười ngượng ngịu dáng điệu rụt rè:

- Ngọc Phấn! nhận được thơ tôi tới đón ngay.

Ngọc Phấn có vẻ bức mình:

- Tôi muốn anh đón ở ga chính chớ sao lại dọc đường xá thế này?

- Tôi cũng định thế, nhưng nhân tiện..., nhớ đến một việc cần thiết... cần phải đi Tân Trú một chuyến nên... tôi đến đây, vừa may lại gặp các cô...

Phục Bình cố gắng giải thích lời lẽ cứ lấp vấp, lúng túng, trông

chẳng khác gì Gia Triền.

Mới bước xuống một người, lại leo lên một người: người thì tiến đưa, người thì đón rước.

Trước thái độ đáng thương của Phục Bình, tự nhiên lớp băng sương giả tạo trên mặt Ngọc Phấn hoàn toàn biến ngay.

Các cô em đang cảm thấy mất mát một nguồn vui nhộn, vì Gia Triền đã đi thì bất ngờ Phục Bình hiện tới trở thành đối tượng cho sự cười cợt giải khuây.

Hạ Vi uốn éo bước tới, giả bộ ngấm kỹ Phục Bình rồi kinh dị kêu lên:

- Trời đất! thì ra Gia Triền biết biến thành...

Phục Bình ngơ ngác:

- Gia Triền... cái gì... ai?

- Là anh đang hóa thân chứ ai?

Phục Bình càng chẳng hiểu gì hơn. Nếu không có Ngọc Phấn nháy mắt ra hiệu thì chàng lại hỏi nữa rồi.

Trước dáng điệu ngơ ngác của chàng, Hạ Vi vô cùng hứng thú, ánh mắt rạng ngời như cặp kính chiếu yêu, “chiếu” lo nguyên hình Phục Bình hết phương biết hóa.

Hạ Vi nhìn sững một lúc lâu, bỗng hỏi cắt ngang:

- Tôi hỏi vậy chứ anh có một người anh hay em gì đang làm đại úy không?

Phục Bình lắc đầu kinh ngạc:

- Không! đâu có ai! nhưng sao cô hỏi vậy? dường như là...
- Dường như là đã gặp qua một người rất giống anh. Người đó tên Long Thiên Du, như là anh em gì với anh.
- Ồ, khác họ tôi mà.

Hạ Vi quay sang hỏi Ngọc Phấn:

- Chị Cả chị thấy hai người đó giống nhau không?

Ngọc Phấn lắc đầu.

Long Thiên Du và Vương Phục Bình về dáng dấp bên ngoài, chẳng những không tương tự mà còn khác nhau hẳn; một người trắng trẻo, một người đen đúa; một người đẹp trai, một người cục nịch, chỉ có điểm tương đồng là cả hai đều trẻ tuổi, đều thuộc hạng thanh niên đầy nhựa sống.

Hạ Vi vẫn một mực.

- Sao không? chị cho anh Phục Bình mặc quân phục thử coi! Mặc quân phục đeo lon là giống Long Thiên Du liền!

Vương Phục Bình bị Hạ Vi trêu đến choáng váng đồng thời cũng nghe có chút gì chua xót:

- Các cô tới Đài Bắc mấy ngày mà dường như quen thêm không ít những người bạn mới.

Ngọc Phấn nhìn chàng cười dịu. Nụ cười hàm chứa nhiều ý nghĩa so với lời giải thích còn rõ ràng hơn. Phục Bình như kẻ vừa được uống một liều thuốc an thần.

Xe vượt qua hết trạm này sang trạm khác hành khách lên lên xuống xuống, các cô càng tiện dịp tập trung ngồi chung một

góc toa, càng cười nói đùa giỡn huyền não hân lên.

Xe đã vào thành phố, tạm ngừng ở một ga phụ thuộc khu vực gần nhà Ý Hoa, Hạ Vi xuống xe, để đem gói quà cho người chị Hai.

Nàng định rủ Tố Tố cùng đi, nhưng Tố Tố mãi cho đến phút này vẫn còn bồi hồi xao xao xuyến vì cuộc chia tay, cứ tỳ tay lên thành cửa sổ dõi mắt băng khuâng nhìn mãi đâu đâu, gần như chẳng còn nghe thấy gì chung quanh mình nữa, Hạ Vi gọi thật lớn nhưng nàng vẫn không hay biết.

- Ui chu choa! đúng là tình sâu nghĩa nặng! chỉ mới có quen mấy bữa, đã gắn bó quá chừng chừng...

Mãi tới lúc đó, Tố Tố mới nghe ra chợt thấy mình đang bị trêu cười.

Không có Gia Triển bên cạnh, nàng tự cảm thấy lại nhu nhược y như trước, thẹn đỏ mặt tía tai, cố rụt rè phân trần:

- Xin lỗi, chị Bảy nói gì em nghe không rõ, vì đang nghĩ...

- Nghĩ đến ai? Gia Triển chứ gì? Trông cô chỉ có mỗi một "Mộc Tượng" mà thôi, ngoài ra chẳng còn ai khác.

Giọng Hạ Vi trở nên ganh tị và trách móc, đến độ nói xong, chính nàng cũng tự biết như thế, nên không khỏi nóng mặt, vội đổi giọng làm như chị khuyên em:

- Tố Tố, em không nên quá nặng lòng như vậy. Dù sao Gia Triển cũng chỉ là người bạn trai duy nhất, sau này em còn cơ hội quen biết thêm những bạn trai khác nữa, em nên...

Lời khuyên tuy thân thiết, Tố Tố vẫn gật đầu, nhưng sắc diện chẳng có vẻ gì là đồng ý.

Hạ Vi lại tặng thêm câu khác:

- Kể cả em thật sự có nhiều hảo cảm với Gia Triễn đi nữa, cũng nên giữ đôi phần tự tôn bên ngoài để ý đừng coi thường, Cái bọn con trai...

Xe lửa rú còi, từ từ vào ga, khiến “bài diễn văn” của Hạ Vi bị đứt ngang.

Xuống xe, Hạ Vi còn ngoảnh lại!

- Tổ Tổ! những gì vừa nói nếu Tổ Tổ không chịu nghe là tại Tổ Tổ đấy!

Xe lại tiếp tục lướt về ga chính...

Các cô lại đổ vào túc xá.

CHƯƠNG 11

Mùa nghỉ hè vẫn còn, tức xá vẫn còn vắng vẻ tịch mịch vì số nữ sinh lưu lại chẳng bao nhiêu.

Ngọc Phấn khéo léo nhắc Phục Bình trở về ngôi trường ngoại ô trước, còn nàng thì cũng vào luôn tức xá, để cùng ở thêm một ngày với các em.

Tuần sau, khi Hạ Vi còn ở chơi nơi nhà Ý Hoa thì bốn chị em Thu Vân, Tề Minh, Tố Tố và Tiểu Bình kéo đến nhà chị Cả Ngọc Phấn để chuẩn bị tinh thần chờ đón một tin tức vô cùng quan trọng: nghe đài phát thanh loan báo kết quả cuộc thi các ngành đại học tại Đài Bắc vừa qua.

Tám giờ tối, chị em ngồi quanh chiếc máy thu thanh lắng đợi...

Nguyệt Thu Vân, Tề Minh đậu!

Hạ Vi, Lý Tố Tố rớt!

Máy thu thanh đã chấm dứt loan báo kết quả thật lâu mà năm chị em vẫn hoàn toàn im lặng.

Tố Tố ngồi thừ như pho tượng nước mắt quanh tròn. Chị em nhìn nàng, chẳng ai biết nói gì.

Tiểu Bình xích lại gần Tố Tố, nói như chính mình mang trọng tội, cầu xin được khoan hồng:

- Không sao đâu, chị Chín: có lẽ đài phát thanh loan thiếu sót...

Tố Tố đang thờ thần, mất hồn, thoáng nghe lời an ủi của cô em út, khóc òa lên. Ngọc Phấn vội quàng tay, đỡ nàng vào lòng, âu yếm vỗ nhẹ lên vai:

- Đừng buồn, Tố Tố! đừng khóc nữa! Việc thi cử đậu rớt là thường. Em đã cố gắng tận lực rồi.

Tố Tố bệu bạo:

- Không! chị Cả ơi! em đã không... em không siêng năng học tập em không nghe lời chị dạy... thi rớt là tội rất lớn của em! Em quá xấu hổ, em không xứng đáng với chị. Chị đã hy sinh con đường học vấn của chị để tụi em được tiếp tục học lên mãi mãi...

Từng câu nói, từng tiếng khóc của Tố Tố, xoáy vào tận đáy hồn Ngọc Phấn, khiến nàng suýt khóc theo. Tuy nhiên, nàng không dám để lộ sự mềm yếu giữa lúc này, nàng cố dùng giọng cương quyết, rắn rỏi:

- Đúng, chị muốn các em đều lên Đại học, đều thành tựu mỹ mãn việc học vấn, đó là tâm nguyện là trách nhiệm của chị mà chị đã thề với lương tâm và vì vậy chị rất vui sướng chấp nhận việc dạy ở đây... Tố Tố hãy nghe chị, chớ buồn, năm nay không đậu thì sang năm đậu chớ có sao đâu!

Thu Vân khuyến khích:

- Chị Cả nói rất phải, một lần thất bại chớ đâu phải thất bại hoàn toàn! chỉ cần cố công học tập, sang năm, chắc chắn em sẽ đậu. Biết bao nhiêu người phải thi ba bốn lần mới đậu đâu chớ đâu phải riêng em.

- Làm sao so với người khác được. Họ giàu có cha mẹ đùm bọc: còn chúng ta đều nghèo, đều chung hoàn cảnh mất cha mất mẹ, hiếm hoi thân nhân. mười chị em trong nhóm tuy không phải từ cô nhi viện ra, nhưng khác gì trẻ mồ côi. Chúng ta chỉ trông cậy vào mỗi mình chị Cả thôi. Chị Cả vẫn bảo: Chúng ta phải thành công, không nên để thất bại. Trước đây, chị Ba, chị Tư, chị Năm đều không phụ lòng kỳ vọng của chị Cả, đã đỗ đạt tiến triển tốt đẹp trên đường học vấn. Chỉ có em... em làm mất mặt chị em mình.

Tố Tố nãy nùng kể lẽ một hơi dài, nước mắt đầm đìa ướt cả vạt áo Ngọc Phấn.

Tề Minh không thạo cách khuyên người, chỉ nói:

- Cái gì mà Tố Tố phải buồn, phải mất tinh thần dữ vậy? chị Hạ Vi cũng rớt đó.

- Thâm tâm chị Bảy không muốn lên Đại học việc rớt đậu, chị Bảy đâu có coi ra gì. Chị Bảy thích đi làm hơn, đã dự định nhờ chị Hai kiếm việc...

- Đi làm à? thời buổi này, một nữ sinh tốt nghiệp Cao Trung, chẳng có sở trường gì hết, như chị Bảy thì đi làm được cái gì?

Hễ nhắc tới Hạ Vi thì y như Tề Minh không chịu buông thả. Nhưng không ngờ lời nói vô tình đó lại làm Tố Tố lo sợ thêm, đến nỗi Tề Minh nhận ra ngay, vội phân trần:

- Tố Tố chớ để ý, tôi chỉ muốn nói Hạ Vi thôi.

Ngọc Phấn nâng Tố Tố dậy:

- Tố Tố em bảo là Hạ Vi đã nhờ Ý Hoa dẫn dắt kiếm việc hả?

- Bữa trước, chị Bảy đã đặt vấn đề đó với chị Hai một lần rồi, hôm ở Đài Bắc chị Bảy cũng cho em biết, sẽ đeo theo chị Hai nhờ dẫn dắt...

- Ý Hoa liệu sẽ dẫn dắt Hạ Vi được cái gì? Ý Hoa tự mình...

Nói tới đây, Ngọc Phấn, chợt dừng lại đổi hướng nói:

- Ý Hoa đâu phải tự mình có bề thế chức quyền gì.

Tố Tố hơi bình tĩnh lại, hít vào một hơi dài:

- Nếu chị Hai chịu giúp thì có thể kiếm được việc làm cho chị Bảy chẳng khó vì chị Hai có quen với ông Tổng giám đốc Vũ Vạn Toàn...

- Không! chị phản đối!... chị phản đối việc bé Vi bước ngay vào xã hội. Trong thời gian này, chị càng phản đối việc bé Vi theo Ý Hoa!...

Tê Minh xen lời:

- Chỉ sợ không phải dễ, mấy lúc gần đây, Hạ Vi cứ xem những chuyện ca hát, đóng phim của chị Hai như thần tượng. Nếu không có chị Cả kèm giữ thì Hạ Vi đã “bay” từ lâu rồi chớ dễ thi đậu Cao Trung. Bây giờ thì còn ai kèm giữ Hạ Vi nổi nữa?

- Chị vẫn nhất định kèm giữ!

Giọng của Ngọc Phấn trở nên nghiêm trang, khẳng quyết, đầy tinh thần trách nhiệm.

- Đáng lý Ý Hoa phải hiểu là làm như vậy chẳng ích lợi cho Hạ Vi sao lại còn tính lôi cuốn Hạ Vi vào con đường đó.

Tố Tố thanh minh cho Ý Hoa:

- Không phải vậy đâu. Chị Hai cũng tán thành chị Bảy đi làm lúc này. Chị Hai đã khuyên bảo chị Bảy nên nghe theo lời chị Cả. Nếu không thì hôm đó, chị Bảy đã có chỗ làm rồi.

- Nếu vậy thì được. Chị cũng biết Ý Hoa không đến nỗi hồ đồ, vô trách nhiệm. Kỳ thực Ý Hoa tuy đã đi lầm đường nhưng... nhưng bản chất vẫn tốt. Còn Hạ Vi thì quá mơ tưởng hư vinh, ảo ảnh, nếu cho theo Ý Hoa thì cầm bằng sẽ tự hủy hoại cả cuộc đời. Chị không thể nhìn thấy bé Vi dẫm lên vết lác lõng của Ý Hoa. Chị hy vọng một khi được lên, Đại học, đua chen trong việc học tập một vài năm, bé Vi sẽ thay đổi một cách tốt đẹp.

Tố Tố cảm động run run giọng:

- ý của chị em đã hiểu bất luận hoàn cảnh nào, chị luôn luôn mong muốn chúng em thành đạt trong việc học hành, Rủi là năm nay em với chị Bảy đều thi rớt, sẽ không còn được hưởng trợ cấp của nhà trường nữa, mà cả em lẫn chị Bảy đều không còn thân nhân nào khả dĩ nhờ cậy dù chỉ để ăn thôi, chớ đừng nói là chỗ ở và phương tiện để đi học. Như vậy chị làm sao đùm bọc nổi? em thấy nếu chị Bảy kiếm được việc thì đừng cho chị ấy đi làm mà để em đi làm thay chỗ...

- Không cần em phải đi làm. Trong năm sắp tới, em với Hạ Vi cứ đến ở với chị, chuyên tâm học tập.

Tố Tố bắn khoăn.

- Như vậy làm sao..

- Em đừng lo chúng ta từng quen kham khổ thì đâu có chịu một năm kham khổ nữa, cũng không sao. Điều cần yếu là hai

em có đủ tinh thần học tập và thi đấu sang năm sẽ lên đại học được hay không... Tổ Tổ! em chịu nghe lời chị chứ?

Nghe lời chị Cả có bao giờ Tổ Tổ chẳng ngoan ngoãn nghe theo, nhưng trường hợp này, nghe để càng làm khổ chị Cả hơn, thì nàng khó thể gạt đầu ngay.

Ngọc Phấn cố ý kết thúc:

- Vậy là quyết định xong rồi. Ngày mai, ở đây khai trường, chị sẽ bận rộn lắm, không đi đâu được. Vậy hể hai bữa nữa mà Hạ Vi chưa về, em chịu khó đến nhà Ý Hoa gọi về, bảo tới đây gặp chị Cả em nữa, cũng lại đây ở luôn để bắt đầu học. Phục Bình rất giỏi Toán Lý Hóa, chị sẽ nhờ dạy kèm hai em...

Hai ngày sau, Tổ Tổ đến nhà Ý Hoa kiếm Hạ Vi.

Mấy hôm không gặp bấy giờ Hạ Vi lại thay dạng đối hình chẳng ít, từ đầu chí cuối đã mới hẳn, trông không còn chút gì là đáng đáp một nữ sinh nữa cả.

Thấy Tổ Tổ tới, Hạ Vi mừng rỡ:

- A! Tổ Tổ! phải lại đón tôi không? tôi cũng tính hôm nay đi đây.

- Chị định đi đâu? tới chị Cả hả?

- Bộ Tổ Tổ không tin à? Tổ Tổ đột ngột tới có việc gì?

- Chị Cả bảo em tới đón chị.

- ý! vậy là chị Cả biết tiên tri há!

- Chị Cả không biết ngày nào chị về mới sai em đi đón chứ. Tốn tiền thấy mờ!

Hạ Vi cười thật tươi:

- Nghe cô nói, y như là người đã có gia đình rồi vậy! Động động một chút than tổn với kém. Là nữ sinh mà hà tiện quá cỡ, coi đồng bạc như cái bánh xe!

Tố Tố không dám ngó lên, giọng thiếu nǎo:

- Chị Bảy, em rớt rồi!

- Tôi biết. Cái đó thì ăn nhằn gì? tôi cũng rớt vậy. Nè Tố Tố! đầu đoán thử coi có cảm tưởng gì? cho Tố Tố biết, Tố Tố đừng giận ghen. Xem báo kiểm hoài không thấy tên Tố Tố trong bảng kết quả, tôi mừng ghê Nếu chỉ có một mình tôi trượt vô chuỗi thì thật là phiền, nhưng có thêm Tố Tố đi chung xuống, càng khoái!

Dứt lời, nàng cười một tràng dài, đắc ý.

Tố Tố cười theo không nổi.

- Không vào đại học được, lại không kiếm ra sỏ làm, từ nay chúng mình phải trông nhờ hẳn vào chị Cả mà sống... Nếu đừng tốn kém tiền xe tới lui kiếm chị, thì có thể dùng vào khoản tiền chợ được ít lắm cũng ba ngày.

- Trời đất! đúng là rít chúa! cái gì mà tính tiêu tôi hành ốt kỹ vậy? Nếu một mai “Mộc Tượng” may mắn có được một người... một người vợ hiền như Tố Tố, thì hẳn sẽ làm giàu lẹ.

Tố Tố bực mình hơi gắt:

- Đừng có nhắc tới y!

Hạ Vi giật mình như không tin ở tai mình, ngo ngác một hồi, mới dò dẫm:

- Sao đó? Bộ Tổ Tổ với Gia Triển giận nhau hả?

Tổ Tổ thiếu não lắc đầu, lặng thinh.

- Vậy thì tại sao? hay là hần không gởi thơ?

-...

- Nhưng tại sao mới được chớ? Nếu chẳng có gì hết tại sao Tổ Tổ tại không muốn nhắc tới hần? Nói lẹ lên đi đừng có giấu mà!

Tổ Tổ lắc đầu lần nữa, giọng u uất nghẹn ngào:

- Chẳng tại sao hết. Chỉ do em quyết định từ nay chẳng nghĩ tới y nữa vậy thôi.

Hạ Vi trố mắt hoài nghi, nhưng kịp nhận ra là Tổ Tổ không đùa nên hỏi gặng:

- Thiệt tình là không có lý do gì hết sao?

- Vô ích đầu Hạ Vi có hạch sách thế mấy đi nữa, tôi cũng không giải thích.

Hạ Vi đành thôi:

- Được rồi! đó là chuyện riêng của Tổ Tổ, người khác không có quyền biết, Hay đó Tổ Tổ cứ làm già như vậy đi, Gia Triển nhất định phải nể nang.

- Bỏ chuyện đó đi, em van chị!

- Được không muốn nói tới thì thôi. Bây giờ nghe tôi hỏi, vì lẽ gì chị Cả lại sốt sắng phái Tổ Tổ đi đón tôi?

- Em cũng hỏi chị, vì lẽ gì bỗng dưng lại tính đến tìm chị cả.

- A! chuyện vui! tôi muốn báo chị chị Cả, cho tất cả chị em mình biết một tin tức đặc biệt, một tin mừng.

Mặc dầu Hạ Vi cố làm ra điều hấp dẫn ly kỳ, nhưng Tố Tố chẳng buồn hỏi thêm đó là tin tức gì, mà chỉ hững hờ “ừ” khẽ một tiếng, thôi.

- Không muốn nghe hả?

- Chờ gặp chị Cả sẽ cho biết là hơn.

Hạ Vi không nén được, lại tự nói ra:

- Tôi cứ cho Tố Tố trước đã cho Tố Tố vui. Tôi đã kiếm được việc làm rồi!

- Ờ!

- Nhờ chị Hai kiếm cho đó. Ông tổng giám đốc Vũ Vạn Toàn muốn mời tôi làm hội ký viên cho công ty ông ta Có chỗ ăn chỗ ở đằng hoàng, phần lương tháng riêng là 25 000. Ngon lành chưa?

- Ờ...

- Cái gì mà “ờ” với không “ờ” bộ không tin hả mà không tin cũng phải, một chỗ làm như vậy đâu phải dễ kiếm. Nè! chờ tôi lãnh tháng lương đầu tiên tôi sẽ tặng Tố Tố một món quà đặc biệt. Tố Tố thích gì? Quần áo, hay giày da, hay nữ trang?

- Em chẳng thích thứ nào cả. Chị Cả không đồng ý chị đi làm đâu. Chị Cả cương quyết phản đối...

- Chị Cả sẽ không có lý do vững chắc để phản đối. Chị Hai cũng bảo là chị Cả cũng không tán thành, nên nhất định bắt

chị phải đi hỏi ý kiến, phải được chị Cả chấp thuận mới xong. Chị không tin chị Cả sẽ ngăn cản, chẳng lẽ chị Cả không mong cho chị khá giả sao?

Viện dẫn mọi lý lẽ để năn nỉ nhưng không được, Hạ Vi lại giở đủ thứ trò ngang ngạnh, cố tạo áp lực, chung qui Ngọc Phấn vẫn nhất quyết không cho đi làm - mà bắt buộc phải ở nhà học thi.

Thu Vân, Tề Minh, Tiểu Bình cũng một mực yểm trợ sự định đoạt của chị Cả và “quây” Hạ Vi ráo riết.

Thế là Hạ Vi đành chịu phép phải đến ở chung với Ngọc Phấn tiếp tục con đường học vấn.

Trong khi đó, đề nghị của Tổ Tổ lại được toàn thể chấp thuận. Tổ Tổ sẽ đi làm thay vào chỗ Hạ Vi nhưng chỉ làm ít tháng thôi, để kiếm một số tiền cần thiết cho việc ăn học một năm của Hạ Vi và chính mình.

Đây là một giải pháp bất đắc dĩ vì không thể chớ bỏ thực tế, tính kỹ ra, sự thật phũ phàng cho thấy đồng lương có hạn của Ngọc Phấn không đủ bảo đảm cho sự sống cả ba chị em, nếu không lo liệu ngay từ đầu thì tới nửa chừng sẽ dở dang toàn bộ trương trình ăn học một năm của Hạ Vi và Tổ Tổ.

Sở dĩ để cho Tổ Tổ đi làm mà không chấp nhận Hạ Vi dần bước vào đời giữa lúc này là vì ai nấy đều biết Hạ Vi sẽ dễ dàng hư hỏng, điều mà con người như Tổ Tổ chắc chắn sẽ tránh khỏi.

Chính Ngọc Phấn đã đích thân tìm gặp Ý Hoa, cùng bàn bạc kỹ và cả Ý Hoa cũng hoàn toàn tán thành giải pháp ấy.

Tổ Tổ tuy sẵn sàng lãnh trách nhiệm sẵn sàng đi làm như

chính mình đề nghị nhưng nỗi ám ảnh đáng sợ về ông tổng giám đốc béo phệ Vũ Vạn Toàn vẫn làm nàng mất ăn mất ngủ. Đã hơn một lần trong ác mộng, nàng thấy mình bị Ông ta gây hại và giữa cơn nguy cấp đó, nàng chợt thấy Gia Triển xuất hiện như một hiệp sĩ giải cứu nàng ghì chặt nàng trong vòng tay nóng bỏng...

Đúng ngày hẹn, Tố Tố đi một mình đến nhà Ý Hoa.

Lúc sau này, Ý Hoa đã trở thành minh tinh màn ảnh thật sự rồi. Nàng đóng vai chính vài cuốn phim, tên tuổi bắt đầu vang dội. Dầu vậy vì nếp sống bắt buộc nàng vẫn chưa dư dả được bao nhiêu. Tuy nhiên, nhà ở của nàng đã đầy đủ tiện nghi hơn, nếu chỉ nhìn bề ngoài thì thật là sang, một thứ sang không có ngày mai. Và về một phương diện khác dường như nàng càng được ông phỉ lữ Toàn say mê Cho nên chỉ cần gọi một cú điện thoại nàng đã đủ uy khiến Vũ Vạn Toàn nhận ngay Tố Tố vào chân hội ký viên cho công ty và ông ta thân hành lái xe đến tận nhà Ý Hoa để rước Tố Tố.

Lần thứ nhất lãnh được tháng lương Tố Tố vô cùng cao hứng về thăm chị Cả ngay.

Chủ nhật hôm đó, Tố Tố định ninh sẽ được gặp mặt đông đủ chị em, nào ngờ từ cửa đi một mạch vào nhà, nàng chỉ thấy có mỗi một mình Ngọc Phấn đầy vẻ u sầu đang nằm dài trên giường.

Tưởng Ngọc Phấn đang ngủ, Tố Tố rón rén lại gần giường, khẽ gọi:

Ngọc Phấn vẫn thức, nên quay lại ngay, cười thành tiếng:

- A! Tố Tố! mới về hả?

Tổ Tổ thấy khỏe mắt chị còn ươn ướt mặt hơi ửng đỏ giống như đang sốt, liền ngồi sà xuống lo lắng hỏi:

- Chị Cả không được khỏe hả?

Ngọc Phấn lắc đầu:

- Không chị vẫn bình thường.

Đáp xong nàng lại cười, nhưng nét cười hiện rõ sự kém vui, dường như đang nặng buồn.

Tổ Tổ đưa gói bạc khá dày ra, đặt vào tay Ngọc Phấn.

- Chị Cả em tặng thuốc cho chị đây.

- Ủa thuốc gì vậy?

- Thứ thuốc này được gọi là... tiền, chuyện trị bệnh nghèo! chị xem đó, em lãnh được tháng lương đầu tiên rồi nè, nhiều không?

Loại thuốc khó kiếm này tuy cũng là phần được nhưng không thể trị được bá chứng, nên đối với Ngọc Phấn hiện tại nó không công hiệu.

Nàng bảo em:

- Tổ Tổ cất đi. Chị cũng mới lãnh lương hôm qua.

Tổ Tổ sưng sờ, ngập ngừng:

- Chị Cả không thềm để ý tới số tiền của em làm ra sao?

Giọng Tổ Tổ đã ẩn chứa đôi chút ghen ngào đầy thất vọng, tưởng chừng như giá trị một tháng làm việc mệt nhọc trong phút chốc chỉ còn lại số không.

Một tháng qua, dù rằng công việc chẳng nặng nề, song với tinh thần hết sức căng thẳng, nàng đã phải cố chịu đựng đến rã rời, vì chung quanh toàn người lạ toàn những cặp mắt lạnh lùng, dò xét. Lại thêm những lần chạm mặt ông Tổng giám đốc mập tròn đáng sợ... nàng đã từng nuôi ý nghĩ “đào tẩu” để trở về với chị với em, với tình thân yêu vô bờ bến, nhưng rồi nàng đành tự buộc mình chấp nhận cảnh trạng mới đó. Vì sao? có thể nói chỉ vì số bạc 20 000 đồng nhưng... có phải cho cá nhân nàng đâu? nàng vội vã đem tiền lương về cốt mong được ban thưởng bằng nụ cười, được khích lệ bằng thương mến - một phần thưởng quý giá vô song. Chẳng ngờ chị Cả lại bảo nàng cất đi. Gói bạc trong tay giữa phút giây đó thốt nhiên biến thành một xấp giấy vô giá trị.

Ngọc Phấn thấu suốt ngay tâm trạng của em. Nàng ôn tồn phân giải.

- Chị có bảo không thềm đâu mà chị muốn nói riêng hôm nay mình chưa cần dùng tới... Như thế này nghe Tổ Tổ, em để chị giữ phân nửa còn em cất phân nửa, bởi dù sao em cũng cần may sắm một ít coi cho được.

Tổ Tổ mới vui ngay lại:

- Ý! chị Cả! em đâu có cần tới phân nửa, nhiều lắm. Phân nửa để chị Cả cất, phân nửa thì em chia đôi cho chị Bảy chắc chị Bảy không chê ít, phải không?

- Hạ Vi hả? Dù em có đưa hết cho nó cũng là ít như thường.

Nhắc tới Hạ Vi, Ngọc Phấn hơi biến đổi, Nàng nói luôn:

- Tổ Tổ! vậy là đủ lắm rồi! chị em mình không phải chỉ vì Hạ Vi mà làm thân trâu ngựa mãi! em nên lo cho bản thân trước

đã, rồi mới tới chuyện giúp người khác...

Những lời lẽ khác thường đó dường như không phải thoát ra từ cửa miệng Ngọc Phấn. Chẳng biết Hạ Vi đã gây nên chuyện rắc rối gì nữa đến nỗi một người như chị Cả phải buồn nản tới độ gần tuyệt vọng.

Tố Tố cố giữ giọng thản nhiên:

- Chị Bảy đâu chị Cả chỉ có nhờ anh Phục Bình chỉ dẫn bài vở không? Anh Phục Bình đâu?
- Họ đáng xem sách. Làm bài.
- Đăng lớp học hả?
- Không...

Mặt Ngọc Phấn hiện rõ nét đau buồn của một kẻ tự bắt mình câm nín nhưng vẫn phải giải bày qua:

- Họ đang ở trên núi Mỏ Két... Ngày nào cũng lên đó...
- "Núi Mỏ Két"?

Phải một lúc lâu Tố Tố mới nhớ ra đó là nơi nhóm chị em nàng đã ăn một bữa ngoài trời và chụp ảnh kỷ niệm nhân dịp sinh nhật cô em út Tiểu Bình.

ôn tập bài vở sao lại phải lên tận trên cao đó? Đi tận một nơi xa như vậy?

Nhìn sắc diện người chị Tố Tố hiểu ngay ra nguyên nhân của chuyện buồn.

Chẳng đợi hỏi thêm, Ngọc Phấn lại mỉm cười, giải thích:

- Hạ Vi nói nơi đó yên tĩnh không có ai quấy rầy sẽ học mau kết quả...

Nụ cười Ngọc Phấn rõ rệt có ngụ ý Tố Tố không dám hỏi thêm, phải một lúc sau nàng mới rụt rè lên tiếng:

- Để em đi kêu chị Bảy về.

Ngọc Phấn ngăn lại:

- Đừng em! tới giờ cơm tự nhiên họ sẽ về. Bây giờ em giúp chị nấu cơm đi! bữa nay chị hơi nhức đầu...

Theo dự đoán của Tố Tố, sở dĩ chị Cả buồn lòng chắc là do Hạ Vi chọc giận.

Hạ Vi có nhiều tật xấu, hay sinh những ý muốn quái gở và hề muốn muốn là cứ làm, không cần biết hậu quả sẽ tới đâu.

Phục Bình kèm bài cho Hạ Vi là thế theo ý muốn của Ngọc Phấn, cốt tạo cho cô em mọi thuận lợi để học tập cho mau giỏi hơn để tới lúc sẽ đủ sức thi vào đại học. Như thế tức là nàng đã nhờ luôn cả người yêu lo lắng giúp đỡ em mình. Nếu Hạ Vi cứ mãi chiếm phá quá nhiều thời giờ của Phục Bình là đã làm thiệt hại những giờ phút gặp gỡ trò chuyện rất quý báu của hai người. Mà như vậy làm sao chị Cả chẳng mất vui?

Dầu chưa gặp Hạ Vi nhưng Tố Tố cũng có thể hiểu đây là một trò ác ý do chính Hạ Vi tạo ra, Hạ Vi không phải chẳng biết gì về tâm lý, sự đòi nhưng cứ cố ý coi như không có gì rắc rối. Ở cương vị. Ngọc Phấn làm sao có thể trách cứ một đứa em để giành lấy chuyện vui riêng.

Phản Phục Bình chắc cũng khổ tâm khó nói ra...

Tố Tố tưởng tượng lúc gặp mặt Hạ Vi, thế nào Hạ Vi cũng có

những chuyện buồn cười mang ra nói, nào là chị Cả tức giận ra sao, nào là Phục Bình lúng túng cuống cuồng như thế nào... Và chắc chắn Hạ Vi lấy làm đặc ý về những trò qui? quái này.

Mới nghĩ chừng đó, Tổ Tổ cảm thấy thật buồn cười và lý thú.

Thế nhưng, nếu biết rõ ra sự thật của nội vụ nàng sẽ không thể cười được nữa. Kể ra thì nàng cũng đã đoán đúng được một phần.

CHƯƠNG 12

Nửa tháng trước, “trước thế” quả thực là thế đó. Nhưng hiện tại “cuộc diện” đã biến đổi hẳn đi. Hạ Vi là một thiếu nữ hiếu động, bốc đồng, Tường rào và kỷ luật túc xá nhà trường đã không cần giữ được nàng, thì Ngọc Phấn với ngôi nhà này, làm sao cấm túc nổi. Vậy mà nàng vẫn ngoan ngoãn ở yên tại đây hằng nửa tháng trời. Phải kể, số dĩ được vậy là hơn 50 % do công lao của Phục Bình đóng góp.

Quá nửa tháng về sau, Hạ Vi trở chứng: Phục Bình đang tập trung tinh thần giảng kỹ bài kỷ hà học, thì Hạ Vi dỗi mắt nhìn ra cửa sổ, tựa như nghe mà không nghe rồi bất thần hỏi:

- à há! không biết núi Mỏ Két lúc này ra sao? Nhớ nó ghê vậy đó! Anh Phục Bình, mình lên núi Mỏ Két ôn tập bài vở được không? bị giam ở đây hoài muốn sái cả hai chân.

Luôn nửa tháng đóng vai ông thầy một cách gian nan, Phục Bình đã bị Hạ Vi mê hoặc đến bảo sao nghe vậy. Ngay khi đó, Ngọc Phấn cũng ngại cô em mình tù túng đâm buồn rồi sanh bệnh. Bởi thế, nàng tán thành ngay ý muốn của Hạ Vi.

Thế là, từ hôm đó, Núi Mỏ Két trở thành lớp học của cả hai.

Một lần, Hạ Vi hỏi:

- Anh Phục Bình, trình độ của anh cứng thế này sao không lên đại học luôn mà lại đi làm thầy giáo ở xó xỉnh này?

- Vì thích gần gũi với trẻ em, cho nên...

Hạ Vi cười ngắt ngang:

- Anh nói láo rồi! tôi thấy điều tra thích nhất của anh là được gần bên chị Cả tôi, chẳng lẽ chị Cả tôi cũng là... trẻ em?

Phục Bình sợ nhất người khác đem chuyện đó ra đùa giỡn nên đỏ bừng mặt mũi.

Hạ Vi lại ê a như nói với mình:

- Tôi cũng vậy, tôi đâu phải là trẻ em.

Phục Bình con người rất chân phương thật thà, không quen lối nói đùa nửa kín nửa hở này lại làm chàng nghĩ chuyện viễn vông. Hơn nữa, giữa khung cảnh núi cao, trời rộng chẳng một người thứ ba, lại bị Hạ Vi coi là đối tượng giải buồn nên chàng điên đảo ngay trong cơn mê loạn...

oOo

Ỗ Hoa vừa thức giấc, đang còn nằm trên giường thì chị giúp việc vào báo:

- Thưa cô, ông “tổng” tới.

Biết ngay là ai, nhưng Ỗ Hoa vờ hỏi:

- Ông tổng nào?

- Dạ, ông tổng giám đốc!

- à... Ông Toàn hả?

- Dạ.

- Làm gì mà tới sớm quá vậy?
- Thưa, tôi nói cô còn ngủ, nhưng ông nói cần gấp gấp, và lại cũng gần 12 giờ rồi.
- Bây giờ ông ở đâu?
- Dạ đứng trước lan can.
- Để ông đứng đó chơi, đợi tôi rửa mặt đã.

Ý Hoa cố ý to giọng cho ông Toàn nghe thấy. Chị giúp việc vừa quay lưng, nàng gọi lại:

- Nè, sửa soạn nước rửa mặt chưa? Nếu chưa thì lo đi, nước cho khách để sau.
- Dạ có sẵn rồi.

Uể oải rời giường, Ý Hoa coi như chẳng có gì phải vội. Nàng còn phải trang điểm cả giờ mới xong, lão Toàn cũng biết thế nên đành phải ngồi chờ, dẫu ông ta có vẻ sốt ruột muốn gặp nàng. Trong lúc đó, Ý Hoa cũng băn khoăn không hiểu lão tới có liên quan gì tới việc làm của Tổ Tổ chẳng. Mặc dầu Tổ Tổ đã vào làm ở công ty cả tháng rồi nhưng mỗi khi nhớ tới Ý Hoa lại lo âu, không hiểu việc gì sẽ xảy tới cho Tổ Tổ. Tuy nhiên vừa trang điểm nàng vừa tự nhủ “không nên để lộ vẻ bối rối cho hắn thấy”.

Cả giờ sau Ý Hoa mới trở ra. Nhìn nàng đẹp lộng lẫy, lão Toàn không khỏi động tâm.

- Thơm quá! lại đây coi!

Ý Hoa trừng mắt:

- Nói chuyện đừng dẫn một chút, có chuyện gì mà tới giờ này.

Nâng ly bia, Vũ Vạn Toan nốc một hơi, liếm mép:

- Có chuyện mới tới chớ.

- Chuyện gì? sao không gọi tới cho tôi như mọi khi?

- Chuyện hơi dài, điện thoại không tiện.

Thầm lo nhưng Ý Hoa làm tỉnh:

- Chuyện tào lao hả?

Vũ Vạn Toàn như sắp nhảy dựng lên:

- Sao lại tào lao?

Ý Hoa càng bắn khoả:

- Vô đề liền coi!

- Đi ăn cơm rồi nói luôn. Gấp gì?

Châm thuốc hút, Ý Hoa nói dò:

- Không gấp thì để mai mốt cũng được.

- Không được đâu! nhịn cả tháng nay rồi, bữa nay phải nói, không chịu nổi nữa rồi.

Ý Hoa bồn chồn, phải chăng hẳn muốn cho Tổ Tổ nghỉ việc. Cả tháng nay thì đúng là thời gian Tổ Tổ đi làm. Lúc đón Tổ Tổ tới sở, nàng thấy lão không được sốt sắng. Nàng hiểu tất cả các chị em đang thiếu hụt, nhưng nàng không sao giúp được. Lối sống nàng bề ngoài thì xa hoa hào nhoáng nhưng

bên trong lại chẳng có dư được một đồng nào. Nàng tiêu xài vì nghề nghiệp bắt buộc, và hơn nữa, mọi phí khoản của nàng đều do Vũ Vạn Toàn trực tiếp thanh toán. Tuy đã sống xa chị em mấy năm rồi mà Ý Hoa vẫn nặng tình, mới giúp Tổ Tổ đi làm có một tháng, này nếu cô em mất việc thì nàng còn biết làm sao. Nàng vẫn tự tin mình đủ sức lấn át Vũ Vạn Toàn nhưng không khỏi lo thăm. Nàng nóng nảy:

- Nếu không chịu được thì nói mau đi!
- Nói chó, nhưng tội mình đi ăn rồi nói luôn. Đi em!

Vẫn ngồi yên, Ý Hoa lắc đầu:

- Không! không đi đâu hết!

Vũ Vạn Toàn sưng sờ:

- Ủa! sao vậy? bộ giận rồi hả?

Ý Hoa chỉ tay:

- Ngồi lại một hồi đã!
- Chi vậy?

Bỗng Ý Hoa bước tới, thân mật ngồi cạnh lão tổng phê.

- Anh biết tánh em rồi, chuyện gì cũng nên nói rõ ra, đừng kiểu cách nữa.

Vũ Vạn Toàn cười xòa:

- Giỡn với em chó chẳng có gì quan trọng đâu.

Ý Hoa giận dỗi, đứng lên:

- Được rồi, giỡn thì ở đây giỡn một mình đi.

Vũ Vạn Toàn vội ghì nàng lại:

- Thật ra thì anh ngại miệng.

- Tức là có chuyện chớ không phải đùa?

- Có...

- Thì nói đi, lần chót đó nghe!

Không phải Ý Hoa thích nghe chuyện gì của lão, nàng chỉ muốn vút bỏ được mỗi bản khoản nên cứ giục lão nói cho xong.

- Em có cho thì anh mới nói. Nghe rồi thì đừng nổi giận nghe!

- Ủ!

Lão Toàn chớp mắt:

- Tháng trước, một cô em của em tới làm cho anh, còn... còn cô kia đâu rồi?

Thừa hiểu lão muốn hỏi Hạ Vi, song Ý Hoa vẫn vờ hỏi lại:

- Cô nào?

Lão Toàn mím môi, giọng thềm muốn:

- Cô đi dùng cơm chung với tụi mình và ngỏ ý tìm việc làm đó.

- Em tôi đã được nhận vào công ty của anh cả tháng rồi mà. Bộ anh không cần nữa muốn cho nghỉ phải không? Sao cứ nói lòng vòng hoài vậy?

Thấy Ý Hoa gay gắt, lão vội giải thích:

- Đâu có phải! anh vẫn còn nhớ cô ấy mà!

Suýt nữa thì Ý Hoa đã thở phào nhẹ nhõm. Nàng hết lo, đâm ra cao hứng.

- Bây giờ mình đi ăn! em đói ghê!

Tới lượt Vũ Vạn Toàn nín lại, phàn nàn:

- Vừa nhắc tới cô kia là em không cho nói nữa rồi.

Ý Hoa vui thật sự nên ngồi xuống ngay:

- Nhưng anh nhắc làm gì? cần thơ ký nữa, phải không? Vậy thì thiếu gì người cầm việc làm, em sẽ giới thiệu cho anh một nhân viên kế toán rất giỏi...

Lão xoa tay:

- Không phải...

Ý Hoa bật cười thành tiếng. Lão Toàn dăm chiêu một lúc. Bỗng vỗ đùi, reo:

- A! nhớ rồi, Hạ Vi, em Hạ Vi! Sao, Hạ Vi hiện ở đâu?

Ý Hoa trợn mắt:

- Gì vậy? ai là “em Hạ Vi” Anh có quyền gì mà xưng hô như vậy?

Lão cười lấp liếm:

- Thì em của em cũng như em của anh vậy mà!

- Cũng như... cũng như hồi nào!

- Thôi vậy, không cho kêu em thì kêu bằng cô được chưa?
- Được rồi sao?
- Hiện giờ cô ở đâu?
- Chi vậy?

Mắt lão thấp thoáng ánh gian xảo:

- Cả tháng nay anh khổ vì cô đó!

Giật mình Ý Hoa thầm hỏi nhanh “Hạ Vi” đã gặp hấn lần khác nữa rồi sao? " nhưng nàng cố lấy giọng thản nhiên:

- Anh nói gì tôi không hiểu?

Vũ Vạn Toàn nói liều:

- Từ khi gặp Hạ Vi tới giờ tôi cứ bức rứt nhớ hoài. Nhiều lần tôi đã gặp Hạ Vi trong mộng...

Ý Hoa ngắt lời:

- Anh nói vậy là có ý gì?

Ngon trớn, lão cứ tiếp luôn:

- Tôi đã nhiều lần định dùng hình bóng Tố Tố để thay thế Hạ Vi, song không được. Tố Tố nghiêm trang quá tạo sự e dè cho tôi, còn Hạ Vi thì quá hoàn toàn thích hợp với tôi...

Không ngờ Vũ Vạn Toàn dám nói những lời đó với mình, Ý Hoa giận sôi lên:

- Anh đừng quên Hạ Vi là em tôi.

Vũ Vạn Toàn không khỏi lúng túng:

- Bởi vậy nên tôi mới nói thật với Ý Hoa, dù sao hai người cũng đâu phải là chị em ruột thịt...

Ý Hoa quát mắt:

- Có gì mà dè dặt? tui nói sự thật...

Giọng Ý Hoa gần như quát:

- Nhưng nói với tôi để làm gì?

- Ý Hoa nên bình tĩnh. Tôi muốn chúng ta mở một cuộc thương lượng.

- Cứ nói.

- Trước hết tình cảm tụi mình vẫn vậy. Sau đó nhờ Ý Hoa giúp tôi được kết bạn với Hạ Vi, tôi sẽ đền ơn Ý Hoa xứng đáng.

Không gay gắt nữa. Ý Hoa lạnh lùng:

- Ông đừng mong dùng tiền bạc mua rẻ tâm hồn tôi. Tình chị em chúng tôi không bao giờ phải chịu nhờ vả vì những đồng tiền hôi hám của ông. Cả cái mạng sống của ông cũng không đánh đổi được chỗ đứng nói tới liền. Nghe rõ chưa?

Vũ Vạn Toàn sững sờ. Ý Hoa đứng vụt dậy:

- Mời ông về! Về lo đếm tiền để mưu tính những trò bất lương khác. Đi ngay!

ông tổng giám đốc béo phệ vội vã rời chỗ ngồi, tuân theo mệnh lệnh...

Phục Bình mê say Hạ Vi tới mức điên cuồng chui sâu vào hố thăm mà không hay, mãi tới lúc biết ra thì đã muộn.

Trong khi đó Hạ Vi không thiết tha gì tới tình yêu, nàng chỉ muốn đùa chơi cho thỏa với tánh tình nông nổi của mình. Chính vì cái bản tính ham vui và hiếu thắng đó, nàng đã làm tổn thương danh dự của chính mình, Phục Bình chỉ là một món đồ chơi, hay đúng hơn, là một thứ mục tiêu để cho nàng có cơ hội thỏa mãn cái tánh bông bột ham nổi bật của mình, Ngọc Phấn bỗng nhiên bị đặt vào địa vị đối thủ bất đắc dĩ của Hạ Vi. Cô em muốn “chiến thắng” chị Cả của mình, chỉ vì ham đùa giỡn chớ không vì ác ý. Cố nhiên nàng cũng chẳng buồn đo lường hậu quả.

Và khi chuyện đã trở thành trầm trọng, Ngọc Phấn mới phát giác ra. Nàng cũng chẳng biết phải làm gì, nói gì phải nữa. Do đó, mối tình giữa nàng với Phục Bình rơi vào một tình trạng thử thách gay go. Nhưng buồn thay, Phục Bình đã bị loại khỏi cuộc thử thách đó vì quá yếu lòng. Hạ Vi đã làm chàng quy phục quá dễ dàng trước bản tính sôi nổi của nàng.

Ngọc Phấn phải đương đầu với hai vấn đề nan giải, tình yêu và tình tỷ muội. Thương em thì từ bao lâu nàng vẫn, đối xử với Hạ Vi như mọi cô em khác, tình thương chân thật không chút đắn đo. Nhưng với nàng, tình yêu là một thứ thiêng liêng, không thể đem chia sẻ với ai, dầu rằng đó là đứa em yêu quý của nàng, Phục Bình đã sa ngã hoàn toàn, nàng đành coi như một cuộc tình tan vỡ...

Nhưng xét cho cùng, Hạ Vi mới chính là kẻ chịu nhiều thua bại nhất trong trò chơi chính mình bày ra, Hạ Vi chinh phục được Phục Bình và làm nát lòng chị Cả, hai điều đó đánh đổi bằng cả một thảm cảnh về sau...

Ngọc Phấn vô ý bị đứt tay, vết cắt khá sâu, máu đổ ròng. Nàng chạy tìm túi cứu thương, nhưng sức nhớ chiều nay, Phục Bình đã mang về bên nhà riêng vì Hạ Vi trầy chân trong khi leo núi, cần đến thuốc và băng. Từ lâu rồi Ngọc Phấn và Phục Bình vẫn mượn nhau những vật dụng cần thiết, chuyện đó đã thành thói quen.

Nàng vội chạy qua nhà Phục Bình. Cửa không khóa, nàng đẩy ra và đi thẳng vào trong.

Một cảnh tượng bất ngờ hiện ra. Dầu nàng không muốn thấy nhưng nó cũng đã đập thẳng vào mắt nàng rồi. Hạ Vi và Phục Bình đang âu yếm trong vòng tay nhau. Cả hai hoảng hốt ngồi bật dậy.

Ngọc Phấn vội quay đi, bước ra ngay nhưng không tài nào nhắc nổi chân, nước mắt nàng tuôn trào, đồng thời một triều thịnh nộ cũng cuồn cuộn dâng lên. Cả một sự đổ vỡ phũ phàng trước mắt hai khuôn mặt phản bội thân yêu!

Người nàng run bần bật!

Ngọc Phấn chỉ còn đủ sức quát lên hai tiếng nghe như tiếng rú tắt nghẹn:

- Đồ tồi!...

Tiếng mắng nhiếc tuy cộc lốc nhưng nghe quá náo nề!

Rồi nàng hoàn toàn rơi vào khoảng đen... bênh bồng... trôi dạt... Lúc hồi tỉnh, âm thanh lọt vào tai là tiếng thét của Hạ Vi, và ngẫu nhiên, khi nhìn lên nàng chợt gặp bức ảnh bán thân của Phục Bình ở trên tường.

Hạ Vi và Phục Bình tình nghĩa bên nào cũng nặng! Nàng đau

lòng khi thấy khuôn mặt đầm đìa nước mắt của đứa em và chỉ muốn tha thứ cho nó hơn là trách phạt. Nhưng ngay lúc đó, khuôn mặt tươi cười của Phục Bình lại nằm trong tầm mắt, nụ cười ngày nàng vẫn cho là chân thật giờ đây sao vô cùng gian trá? Trong cơn giận sôi gan, nàng giật phắt bức ảnh ném tới trước mặt Hạ Vi. Và thay vì những lời êm ả khuyên lơn, miệng nàng lại tuôn ra những lời gay gắt:

- Giữ bức ảnh đó mà vui cười và hãy đi cho rảnh mắt tôi! cô khóc đó sao? cô mà cũng biết khóc nữa à?

Hạ Vi vẫn khóc, thầm lặng. Ngọc Phấn lại mĩa mai, đau xót:

- Không ngờ... Vậy mà tôi đã coi cô như một phần ý nghĩa cuộc sống của tôi!

Nàng bỗng ghen lời. Hạ Vi cuống quýt:

- Chị Cả! đừng khóc nữa!

Ngọc Phấn cười gằn trong lúc nước mắt vẫn đầm đìa:

- Nếu cô quan tâm tới tôi thì cô đã chẳng làm như vậy...

Nàng lại ghen lời. Hạ Vi nức nở:

- Chị Cả! lúc nào em cũng là bé Vi của chị! chị hãy hiểu như đã từng hiểu cho em. Chuyện vừa rồi không phải do em cố tình... chị có muốn cho em chết ngay em cũng chết.

- Chà! tình nghĩa nặng nề đến thế vậy sao!

Hạ Vi sụt sùi:

- Chị Oi! Em đoán chắc em vẫn là đứa em trong sạch của chị, và anh Phục Bình vẫn là...

Ngọc Phấn vẫn cười dòn, như một người điên rồi quắc mắt:

- Nên dẹp những lời trẻ nít đó đi! tôi yêu cầu cô đừng nhắc tới chuyện đã qua Xong rồi, đâu còn gì để nhắc.

Hạ Vi chưa kịp mở miệng, Ngọc Phấn lại tiếp ngay:

- Cô đừng coi tôi là kẻ từng quen biết, hoặc xem như tôi chết càng hay! tôi sẽ không bao giờ gọi lại điều thân ái nào giữa chúng ta, coi như không có gì quan trọng hết. Cô cứ yên lòng cùng Phục Bình đi cho trọn con đường hạnh phúc mà hai người đã đồng tâm chọn lựa.

Hạ Vi hốt hoảng:

- Chị không tha thứ cho em sao?

- Tôi không còn tư cách gì để tha thứ hay chen vào bất cứ chuyện gì của cô Còn liên quan nào đâu mà cô xin tha thứ? cô không hiểu tôi nói gì này giờ sao!

Ngọc Phấn không khóc nữa, càng nói giọng nàng càng sắc lạnh.

Hạ Vi cũng ngừng khóc, ngồi ủ rũ. Một lúc sau nàng đứng lên, muốn bước tới Ngọc Phấn nhưng không dám, Ngọc Phấn thần thờ nhìn ra cửa sổ.

Ngay lúc đó, nếu Hạ Vi nhảy vào lòng chị Cả, hoặc chị Cả dang tay đón đưa em, hoặc là có một cô nào trong nhóm bước vào chắc chắn tình thế sẽ thay đổi, tình chị em lại bùng lên mãnh liệt dập tắt cơn đau.

Hạ Vi trầm buồn:

- Chị Cả nói vậy tức là muốn xua đuổi em ra khỏi...

Ngọc Phấn vụt đứng lên, không buồn quay lại, ngắt lời:

- Cô có tự do và sở thích của cô...

Ngọc Phấn lặng lẽ đi rửa mặt rồi lạnh lùng ra khỏi nhà, đón xe nhưng chẳng biết đi đâu...

Mãi tới tối mịt, nàng trở về, đôi mắt sưng mọng. Dường như nàng đi tìm một nơi vắng vẻ để khóc một mình, chẳng buồn để ý tới Hạ Vi đang ở đâu làm gì, nàng đi thẳng vào buồng riêng, khép cửa phòng...

CHƯƠNG 13

Một năm đi qua, nội bộ của nhóm mười chị em liên tiếp xảy ra nhiều chuyện, có cả vui buồn, mừng tủi...

Đầu tiên là Hạ Vi Sau khi gây “đại họa” làm tan nát cõi lòng người chị Cả, nàng cũng tự cảm thấy xót xa, nên rời bỏ nơi đó, trở thành một kẻ “chơi dao có ngày đứt tay” rước lấy đủ điều gian nan khổ sở.

Đêm đó, Tố Tố mơ màng sắp ngủ thì Hạ Vi thất thủ tìm toi tận gian phòng trọ của Tố Tố ở công ty.

Chưa bao giờ thấy Hạ Vi thất thủ bơ phờ đến thế nên Tố Tố cuống lên hấp tấp đón Hạ Vi vào, mời ngồi. Chưa kịp chào hỏi Hạ Vi nói như cái máy:

- Tố Tố có thể cho tôi một ít tiền không?

Trông dáng điệu của Hạ Vi còn đáng thương hơn một người ăn xin chính cống. Tố Tố chưa hiểu gì cả nhưng mau mắn:

- Được, được! em vừa lãnh tháng lương thứ hai định ngày mai đem về cho các chị.

Nàng mở tủ lấy ngay trọn tháng lương trao hết cho Hạ Vi.

- Em không giữ lại phần nào sao?

- Chị đang cần chị cứ giữ lấy mà dùng, em còn tiền.

Hạ Vi do dự:

- Vậy thì... chị lấy hết...

Vừa nói, Hạ Vi vừa rút tiền vào túi và đứng lên toan đi.

Tố Tố vội giữ lại:

- Làm sao rồi? chị Bảy đã xảy ra chuyện gì? em lo quá! em sợ lắm! cho em biết ngay đi!

Hạ Vi lắc đầu lặng thinh, đôi mắt mất thần chột nhăm lại, nước mắt tuôn dài.

- Chị Bảy! chị Bảy của em! Nói mau đi! đừng làm vậy em sợ lắm.

Hạ Vi miệng một lúc mới nói nên lời:

- Chị đã làm bậy. Không có gì để nói. chị đi! em cho chị Cả hay và cầu xin tha thứ cho chị.

Tố Tố cuống cuồng:

- Chị Bảy! sự thật ra sao? chị đã làm gì chị Cả.

Hạ Vi như có vẻ muốn nói toạc ra nhưng thềm nghĩ toàn câu chuyện không thể vắn tắt vài ba câu mà đủ, nên lại thôi. Nàng xô vệt Tố Tố ra:

- Chừng gặp chị Cả tự nhiên em sẽ biết. Để chị đi!

Tố Tố cứ nắm chặt áo Hạ Vi:

- Chị định đi đâu? đừng có làm kỳ vậy. Tại sao không ở đây với em. Bây giờ đã khuya rồi!

- Nếu ở lại được thì còn phải đi làm gì nữa. Em đừng lo gì cho chị hết. Biển rộng trời cao chị không đi vào tuyệt lộ đâu.

Bất thần Hạ Vi vùng mạnh vượt khỏi tay Tổ Tổ, chạy vụt ra cửa.

Tổ Tổ chạy theo, gọi vói theo bóng người chỉ cứ mãi sống bất thường:

- Chị Bảy! cho em biết, chị định đi đâu?

Đi đâu ư? Hạ Vi cũng chẳng biết mình đi đâu nhưng cứ đáp:

- Đi Đài Bắc!...

- Phải đi tìm chị Năm không? hay kiếm chị Tử... đầu gù chị cũng phải tìm các chị ấy!... để em gửi thơ... chị Bảy! chị Bảy!...

Kể từ đó, Hạ Vi biệt tăm luôn, các chị em trong nhóm đã hết sức tìm kiếm, nhưng chẳng được chút tin tức gì thêm cả...

Lại một biến cố khác tiếp theo vượt hẳn sức chịu đựng của toàn nhóm chị em.

Sau khi Hạ Vi đã bỏ đi, Tổ Tổ cứ hy vọng Hạ Vi sẽ trở lại để tạm trú với nàng, nên có ý đợi chờ, không dám về thăm Ngọc Phấn sợ bất thần Hạ Vi tìm không gặp. Thay vì về thăm, Tổ Tổ gửi cho người chị Cả một bức thư, hỏi rõ sự tình.

Nhưng luôn mấy hôm rồi, không một thư trả lời nào cả, Tổ Tổ đâm lo đứng ngồi không yên, phải xin phép nghỉ nửa ngày về thăm.

Ngọc Phấn như người mới trả qua cơn bệnh nặng, trông yếu lã, lại gầy gò hốc hác.

Nghe Tổ Tổ kể chuyện Hạ Vi ghé qua đêm ấy, Ngọc Phấn thờ dài nảo ruột, giọng ghen ngào:

- Đáng lẽ... nếu chị đừng mắng như thế, có lẽ Hạ Vi chưa đi... Bây giờ, hối hận thì quá muộn!

- Chị Bảy cho biết đi Đài Bắc, nếu đi tìm chị Ba, chị Năm thì cũng chẳng đến nỗi lo.

Tổ Tổ nói thế để an ủi Ngọc Phấn mà cũng để tự trấn an. Ngọc Phấn yếu ớt lắc đầu:

- Hạ Vi không có tới Mỹ Hương, chị mới nhận được điện tín của Mỹ Hương.

- Vậy chớ đi đâu?

Tổ Tổ khóc ghen, Ngọc Phấn cầm tay em:

- Hạ Vi đã bỏ đi, chúng ta chẳng còn gì bận rộn nhiều... Mỹ Hương muốn chị tới Đài Bắc ngay. Nếu có thể xin nghỉ phép được, em hãy ráng xin, để cùng đi, chị rất cần đi...

Tổ Tổ sực nhớ bức điện tín mà chị Cả mới đề cập đâm hoang mang:

- Điện tín... chị Ba đánh điện tín cho chị về chuyện gì vậy?

Ngọc Phấn vẫn tắt:

- Thu Vân bệnh, nằm nhà thương, cần có chị chăm sóc, chị định ngay tối nay sẽ đáp chuyến xe lửa tốc hành, nếu em bận việc ở công ty thì khỏi đi cũng được.

Tổ Tổ cuống hoảng:

- Chị Sáu bệnh có nặng không?

- Có lẽ là không nhẹ nhưng không hiểu tại sao Thu Vân lại không chịu nằm nhà thương, cứ đòi về. các chi tiết thật sự thế nào, chị cũng chưa rõ, vì điện tín không thể dài dòng. Chị không yên tâm được.

Thu Vân vì ham học thái quá, ăn ngủ thất thường nên cơ thể cứ yếu đuối luôn, chẳng bệnh nọ cũng bệnh kia nhưng lại không chịu vào y viện cũng chẳng mấy khi chịu uống thuốc, nhưng lý do chính vẫn là... không tiền, hề tiết kiệm được là cứ để dành, quên cả bản thân. chị em đều khuyên nên nghĩ tới sức khỏe trước hết nhưng Thu Vân nói:

- Đừng lo, không chết đâu!

Bình thường muốn bảo Thu Vân vào nhà thương không phải dễ vậy mà bây giờ lại có tin thế chắc là bệnh trạng đã phát nặng lắm rồi. Và lại, nếu chẳng có gì cấp bách quá, Mỹ Hương đánh điện tín làm chi?

Càng nghĩ Tố Tố càng thêm rối trí, cứ lặng câm.

Ngọc Phấn nhắc:

- Em tính đi thăm Thu Vân không?

- Em muốn đi! muốn lắm nhưng vừa rồi em xin nghỉ nửa ngày...

- Thế này, để chị đi trước, nếu Thu Vân bệnh nhẹ chẳng đáng ngại thì em khỏi đi, như quá nặng chị sẽ báo tin cho em biết.

Hai chị em cùng ra cửa, Ngọc Phấn muốn đưa Tố Tố tới trạm xe, nhân tiện sẽ ghé nhà ga, mua vé chuyển tốc hành tối nay luôn.

Nhưng vừa ra tới cổng trường, Tổ Tổ chợt nhớ một người:

- Anh Phục Bình đâu, chị?

Ngọc Phấn hững hờ:

- Cũng đi rồi!

Tổ Tổ lẩm bẩm tiếng “cũng” kỳ lạ của người chị rồi lại hỏi:

- Cũng đi, nhưng đi đâu?

- Cũng chẳng biết...

Lúc Tổ Tổ lên xe, Ngọc Phấn bỗng trao cho một phong thư dày cộm.

- Em đọc hết thư này sẽ rõ. Lên xe hãy đọc. Không cần phải trả lại cho chị nhưng cũng đừng để người khác xem. Nên đốt bỏ là hơn.

Trên xe, Tổ Tổ hấp tấp mở xấp thư dài hàng chục trang ra đọc.

Thì ra đây là thư của Phục Bình viết cho Ngọc Phấn, Tổ Tổ hiểu ngay nguyên nhân đã khiến Hạ Vi và cả Phục Bình bỏ đi, mỗi người mỗi ngã...

Ngọc Phấn đi Đài Bắc được hai hôm thì Tổ Tổ nhận được bức điện tín!

"Vân hấp hối, muốn gặp em lần cuối. Tới gấp"

Chỉ vòn vẹn mười chữ, nhưng còn rền vang hơn ngàn vạn tiếng sét bên tai. Tổ Tổ vội chạy lại Ý Hoa, người giúp việc cho biết Ý Hoa đã theo đoàn quay phim đi ngoại quốc. Quay vội về công ty, nàng xin phép và mượn tiền rồi ra thẳng nhà

ga.

Ngồi trên xe, Tổ Tổ sốt ruột đến nỗi cứ thấy xe chậm hơn bao giờ hết. Nhưng rồi xe cũng đến Đài Bắc.

Hỡi ơi, đã muộn mất rồi! Lúc Tổ Tổ vào tới bệnh viện thì di thể Thu Vân đã được đưa sang nhà xác...

Thu Vân mất đi là một niềm đau đớn cho chị em trong nhóm, và còn gây xúc động buồn ngủi cho các giáo sư cùng bạn học nơi trường cũ.

Lúc đưa Thu Vân tới bệnh viện, toán chị em mới hay nàng đã mắc phải nhiều bệnh tật hiểm nghèo. Nguy kịch hơn cả là bị bướu độc ở não tới thời kỳ trầm trọng.

Mọi người chỉ còn biết cầu xin các bác sĩ tận tình chữa trị cho và khẩn nguyện Thu Vân mau thoát khỏi tay tử thần.

Tê Minh là người cứng rắn hơn ai hết mà cứ khóc liên miên, giá đem sinh mạng mình cứu được Thu Vân nàng cũng sẵn sàng.

Khi tình trạng đã vô phương cứu chữa, Ngọc Phấn phải kê tai sát miệng Thu Vân để nghe nàng trăn trối:

- Đừng... lo lắng... Hạ Vi!... Tổ Tổ cũng vậy... nên để ý trông nom Tổ Tổ! cho... tụi nó lên... đại học...

Khuya đó, nàng ra đi vĩnh viễn.

Nhờ lòng độ lượng của ông bác Mai Lộc Hậu, Thu Vân được an táng ngay trong vườn nhà họ Sở.

Lúc tiền linh cửu ra huyết mộ, các chị em khóc than thảm thiết, nhất là Tổ Tổ vốn yếu mềm cứ vật mình, gào thét không

thôi, Bà cụ Sở đi kèm bên cạnh, dịu dàng khuyên:

- Khóc đi con! cứ khóc thật nhiều, nhưng cũng nên cố gắng đừng...

Lời khuyên chưa dứt, Tổ Tổ ngắt đi...

Tỉnh lại nàng thấy mình đang nằm ở phòng khách Sở gia, Gia Triển ngồi bên cạnh. Thấy Tổ Tổ mở mắt, chàng thở phào, gọi liên hồi:

- Tổ Tổ!... Tổ Tổ!...

Sau một cơn mơ hồ bất định nàng nhớ lại cảnh huống bi thảm, lại kêu khóc:

- Chị Sáu! chị Sáu!

Vừa gọi nàng vừa nhòe dậy, Gia Triển vội ấn vai nàng giọng bi thương:

- Đi đâu? xin đừng thương tâm quá Tổ Tổ mới vừa ngắt xiu mà

- Tôi muốn ra đó với chị Sáu.

- Tổ Tổ hãy nghỉ cho bớt mệt. Nên nghe tôi... người chết đã yên, còn người sống càng phải nên bảo trọng...

Tổ Tổ bình tĩnh lại những vẫn tức tưởi trong khi Gia Triển còn rất nhiều điều muốn nói với người yêu sau bao ngày xa cách. Tuy nhiên, ở tình cảnh này còn biết nói làm sao. Bao nhiêu thư chàng gửi đi đều không có hồi âm. Trong một lần viết cho Lộc Hậu, Tổ Tổ nhờ nhắn cho Gia Triển là đừng nên tìm gặp, xin hãy để nàng yên tâm học tập. Nàng vẫn luôn tưởng nhớ tới chàng, nhưng phải tự đặt ra giới cấm để lo việc

học hành, Gia Triển đang im lìm chấp nhận giải pháp khắc khe này!

Bây giờ lại trong tình trạng này, chàng lại càng không thể nói năng chi Sau cùng, không thể tự trấn áp nỗi chàng rứt rề đề nghị.

- Tổ Tổ! thỉnh thoảng tôi đến tìm Tổ Tổ nghe?

Tổ Tổ đáp yếu ớt:

- Không được đâu!

Gia Triển bức rức:

- Tổ Tổ biết, một năm dài bao lâu không. và đòi người có được mấy năm?

Tổ Tổ lắc đầu, cương quyết:

- Một năm có lâu gì? tôi phải vừa đi làm vừa đi học, anh tới chỉ làm tôi bận trí, tôi bận rộn lên thì làm sao còn thi cử được...

- Ai bảo Tổ Tổ đi làm? đã nói Tổ Tổ cứ ở đây cùng học mà không chịu!

- Nếu anh thấy quá lâu thianh có quyền không chờ đợi nữa!

- Không bao giờ có chuyện đó được tôi sẽ chờ đợi miễn Tổ Tổ bằng lòng. Nhưng ít ra Tổ Tổ cũng nên trả lời thư tôi gọi...

- Giữ trong lòng mới quý, viết ra thì quá thường. Và lại.. cũng chẳng có gì để viết.

- Sao không? sức khỏe Tổ Tổ, việc làm, sự học... biết bao điều đáng nói!

- Được rồi! tôi sẽ trả lời khi nhận được thư anh.

Gia Triển lại thành khẩn:

- Còn chuyện này nữa, Tổ Tổ có cần tôi giúp gì không? Nên thật lòng với nhau...

Nghĩ một lúc, Tổ Tổ trả lời:

- Chị Sáu vốn thích đọc sách, anh thì luôn có mặt ở đây, vậy xin nhờ anh đều đặn đốt giùm một vài cuốn sách cho chị đọc. Tôi ở xa quá lại không tiện tới chỉ mong nhờ anh điều đó và vô cùng biết ơn.

Gia Triển nghiêm chỉnh nhận lời.

Trước giờ ra xe rời Đài Bắc, Tổ Tổ lại ra mộ Thu Vân khóc thảm thiết thật lâu. Thấy tình cảm chân thành của nàng, Gia Triển cũng yên tâm, không còn phải ngại nàng vô tình cùng mình nữa.

Lúc xe chạy, Gia Triển còn dặn với theo vài câu. Tổ Tổ vẫy khăn, bỗng chiếc khăn rời khỏi tay nàng rơi xuống mặt đường. chàng chụp vội chiếc khăn tay, nhận ra mặt mình đang đầm đìa nước mắt, đưa khăn lên lau mà nghe ngọt lịm cả tâm hồn...

Từ Đài Bắc trở về, Tổ Tổ càng thấy trách nhiệm mình nặng thêm lên. Các chị em giờ đây đều mong vào đồng lương của Ngọc Phấn và nàng. Nhất là sau vụ chữa bệnh và mai táng Ngụy Thu Vân tiền dự trữ của nhóm đã cạn, lại còn thiếu vài món nợ. Lộc Hậu đề nghị mượn tiền ông bác để trang trải rồi sẽ trả sau, nhưng không ai đồng ý vì không muốn làm phiền người đã tốt quá nhiều rồi. Thế là Tổ Tổ vẫn phải tiếp tục đi

làm chó không còn tính nghỉ việc như lúc đầu đã định, chỉ làm độ ba tới năm tháng mà thôi.

Ý Hoa đã theo một người bạn mới sng Hương Cảng làm ăn, Tổ Tổ mất hẳn chỗ nương tựa, nhưng vẫn chẳng có gì rắc rối. Bây giờ nàng đã được coi là một nhân viên đứng đắn có khả năng, Vì thế nàng được giao phó một việc mới: quản lý văn phòng.

Chỉ còn ba tháng nữa là tới ngày thi vào đại học. Theo ý kiến chung nàng chuẩn bị xin thôi việc để ráo riết học thi.

Một buổi sáng, Từ Thắng Nam bất thần tìm gặp Tổ Tổ tại sở làm. Nàng mừng rỡ đón tiếp chị Tư trong khi Thắng Nam gượng cười như để che giấu sự bối rối trong lòng:

- Chị báo cho em một tin mừng...

Nghĩ ngay tới Hạ Vi, Tổ Tổ hỏi ngay:

- Gặp chị Bảy rồi hả? chỉ ở đâu? có mạnh không?

Thắng Nam lúng túng nhưng vẫn ráng làm tươi.

- Ai mà biết nó ở đâu? tự đưa mình vào cạm bẫy thì ráng mà chịu chó! đừng thềm nghĩ tới nó nữa! chị nói cho em nghe tin mừng này...

Tổ Tổ làm như đoán hiểu ra:

- A! chị hứa hôn hay sắp kết hôn! với ai?

- Không phải! chị xin được học bổng đi Mỹ, đang chuẩn bị lên đường... Tổ Tổ chúc mừng chị cái gì đi?

Không đợi trả lời Thắng Nam nói luôn:

- Không có gì ngoài khoảng tiền lộ phí, tuy chẳng bao nhiêu nhưng nếu không giải quyết được thì mất cơ hội. Chị đã dành dụm được một số tiền rồi nhưng chưa đủ, thiếu chút ít thôi. Em giúp chị được không, lúc qua tới Mỹ chị sẽ gọi lại cho em.

Tố Tố hoang mang:

- Chị cần bao nhiêu nữa?

- Chút ít thôi, 150 000.

Thắng Nam cố làm ra vẻ tỉnh táo, coi như số tiền đó chỉ bằng một chuyến taxi.

Đào đâu ra số tiền to lớn đó! Tố Tố sững sờ. Thấy cô em do dự, Thắng Nam kể lể một hồi, nào là tình nghĩa chị em, nào là mình đã hy sinh bán chiếc nhẫn vàng để giúp chị em ngày trước... Sau cùng, nàng đồn Tố Tố đứng trước một giải pháp:

- Em đang làm quản lý, mượn đỡ tiền quỹ một thời gian, qua Mỹ chị sẽ gọi ngay, không để em phải chịu lời thôi đâu mà sợ, chẳng còn tình nghĩa gì với nhau à?

Được Tố Tố liêu lĩnh rút lén tiền quỹ của công ty, Thắng Nam hơn hờ thực hiện giấc mơ của đời nàng, nhưng cũng từ dạo đó, Tố Tố đột ngột mất hẳn liên lạc với mọi người.

Không thấy Tố Tố về chơi đã hai chủ nhật liền Ngọc Phấn viết thư thăm hỏi cũng chẳng thấy tăm hơi.

Mãi tới lúc các chị em tới tận công ty tìm nàng mới hay Tố Tố đã xin thôi việc và đã ra đi. Cả bọn cuống cuồng chia nhau tìm kiếm khắp nơi nhưng vẫn không ra manh mối.

Gia Triển lao đao như người mê hoảng hết chạy tới nơi này lại tới chỗ kia nhưng cánh chim nhỏ bé của lòng chàng vẫn

chẳng để lại một dấu vết nào ở đường bay lưng trời.

Không còn được một ánh sáng hy vọng nào tìm thấy nàng nữa cả, mọi người xoay ra nghi ngờ là nàng đã quyên sinh.

Ngay lúc tốt cùng hoang mang đó, một tờ thư gởi về, đúng là nét chữ của Tố Tố, thư vắn tắt cho biết nàng sắp nhảy xuống biển tự tử sau khi viết thư xin chị em tha thứ lỗi lầm và nhờ chuyển lời tới Gia Triển cố quên nàng vì nàng đã không xứng đáng với tình yêu của chàng như trước nữa.

Tề Minh và Tiểu Bình òa khóc, mọi người cùng sụt sùi khóc theo.

Phần Gia Triển đâm ra ngây dại, chàng nặng lời trách nhóm chị em đã đùa cợt vô ý thức, giả tạo bức thư một cách lỗ lã. Nhưng Gia Triển có lạ gì nét chữ của người yêu, cuối cùng đành công nhận chỉ có một điểm khiến chàng không khỏi nghi ngờ, ngày viết thư và ngày gởi lại cách xa nhau nửa tháng. Bưu chính Đài Loan không thể nào để xảy ra sự chậm trễ đáng trách như thế được. Chắc phải có chuyện gì bí ẩn mà Tố Tố không muốn nói ra. Nhưng hồi ôi, chẳng ai có thể trả lời nỗi thắc mắc hử lý này.

Tới ngày thi mọi người cố nén đau buồn phiên đưa Tiểu Bình đi. Và một chuyện ngoài tưởng tượng đã xảy ra: Hạ Vi cũng có mặt ở trường thi.

Hạ Vi đã hoàn toàn thay đổi. Điều khác biệt mà mọi người nhận thấy trước tiên là vết sẹo nằm giữa đôi mày, được che bởi một khoảng tóc rũ xuống ngay trước trán, vết sẹo tuy nhỏ đó không làm mất đi vẻ đẹp của nàng, chính nó đã làm một gợi nhớ tới nguyên nhân khiến nàng thay đổi như ngày nay, nàng đã thuần tính, trở nên ít nói biết nghe và phục

thiện.

Tưởng đã mất hẳn nhau, ngờ đâu chị em lại tình cờ gặp gỡ, lòng nhân ái càng thấm thiết hơn thêm. Hạ Vi mừng roi nước mắt. Tề Minh ôm chầm chị Bảy tíu tíu hỏi han, Hạ Vi kể lại cho cả nhóm nghe những biến cố của cuộc đời nàng từ lúc đi Đài Bắc. Tới Đài Bắc nàng không tìm chị Ba chị Năm mà bắt đầu tạo lấy một lối sống độc lập. Khi tiền đã hết sạch, Hạ Vi đi tìm sở làm, nàng đã phải làm đủ mọi nghề để nuôi thân.

Với một sắc đẹp kiều my, nàng đã làm say đắm biết bao người và cũng vì nàng mà một vụ thanh toán đẫm máu xảy ra, kẻ thua bại oán hận vô cùng nên đã lén lút bắt cóc nàng đến một nơi vắng vẻ, định rạch mặt trả thù. Nhưng hẳn mới cắt được một nhát đầu tiên là đã có người hay được nhờ tiếng kêu la cầu cứu của nàng. Kẻ cứu là một sĩ quan trẻ mà khi tỉnh dậy nàng mới nhận ra được là Long Thiên Du. Hạ Vi van xin Long Thiên Du đừng báo tin cho Trần, vì như thế thì chị em đều hay rõ chuyện xấu xạ Thiên Du quá giận, phạt nàng một trận đòn nên thân. Không ngờ chính vì trận đòn đó mà nàng bỗng yêu Thiên Du tha thiết, chàng đem Hạ Vi về tạm trú trong cư xá sĩ quan, nàng yêu cầu Thiên Du giúp cho phương tiện học tập, nàng muốn trở lại con đường bình yên mà trước kia nàng đã nông nổi từ chối. Thiên Du khuyến khích thêm và khuyên nàng nên quay về với tình chị em cao cả đáng quý chưa từng thấy. Sức mạnh của tình yêu đã làm biến đổi Hạ Vi hoàn toàn nàng ghi danh dự thi đại học và tự đi tìm gặp lại chị em...

Chẳng riêng gì Hạ Vi có sự thay đổi ngay cả các chị em còn trong nhóm cũng đều có những biến đổi riêng.

Ỗ Hoa đi Hương Cảng không tìm được chút danh vọng gì lại

còn bệnh mãi khiến nhan sắc phai tàn, rất may là nàng đã gặp một thanh niên tuy nghèo nhưng trọng nghĩa. Từ đó hai người tha thiết yêu nhau và Ý Hoa theo chàng trở về Đài Loan chuẩn bị kết hôn.

Mỹ Hương đi nhanh hơn chị Hai một bước. Sau khi tốt nghiệp nàng đã cùng Trần chính thức lập tổ uyên ương, Trần đã thăng chuẩn úy hai người đang sống với nhau hạnh phúc tràn đầy, hai tháng sau ngày cưới, Mỹ Hương đã mang mầm mống của thai nhi.

Lộc Hậu cũng đã tốt nghiệp. Cuộc sống gương mẫu và khả năng học tập xuất sắc của nàng được một vị bác sĩ vốn là một giảng sư ở trường để ý. Vừa cho xây một bệnh viện thật qui mô dành cho giới bình dân, ông khẩn khoản mời Lộc Hậu đến giúp việc.

Tiểu Bình nhỏ nhất mà lớn mộng: đậu vào đại học canh nông, theo ngành khảo cứu các chứng bệnh của thảo mộc, hoa màu, hy vọng sẽ góp phần làm giảm thiểu sự hư hại mùa màng, ruộng vườn. Một hôm có thư Thắng Nam từ Mỹ gửi về, cho hay đã gặp người cậu ruột của Tiểu Bình! ông này làm chủ một nhà hàng lớn, nhân dịp đến giúp việc cho nhà hàng này, tình cờ Thắng Nam hỏi thăm gốc gác và biết người chủ quán là thân nhân của Tiểu Bình. Ông cậu đó đã già mà lại không có con nối dõi, hết sức mừng rỡ liên lạc ngay với đứa cháu ruột của mình. Ông bảo Tiểu Bình sang Mỹ ngay, ở với ông và đi học. Các chị đều mừng cho em út và hối thúc Tiểu Bình nên đi sớm, nhưng nàng không muốn rời xa những người chị khác họ mà thân thiết còn hơn ruột thịt. Nàng cương quyết không đi Mỹ, lại gởi thơ khuyên cậu nên trở về tổ quốc mưu sinh.

Tề Minh học tập rất chuyên cần, trở thành một sinh viên ưu tú, cũng từ đó, nàng bắt đầu sống trầm lặng, thích nơi tĩnh mịch. Quả là một biến đổi hết sức đặc biệt ở Tề Minh.

Phần chị Cả Ngọc Phấn thì đã rời ngôi trường gần núi Mỗ Kết, đổi tới trường khác tại ngoại ô Đài Bắc. Nàng muốn về Đài Bắc là để được gần gũi với chị em, nàng cũng muốn được xa ngọn núi Mỗ Kết kia để quên đi một chuyện không đáng nhớ. Nàng đã hoàn toàn tha thứ Hạ Vị Với Phục Bình nàng không hề oán giận. Nhưng vết thương lòng biết tới bao giờ mới được lành?

Các cô em đều đã lớn khôn, mỗi người đều có thể tự lo cho mình được, không còn phải nhờ tới chị Cả như trước, tự nhiên Ngọc Phấn thấy nao nao khi nhớ lại những ngày tháng bận rộn lúc các em còn nhỏ dại mà bây giờ tất cả đều đủ sức tự lập rồi!...

Nàng lại nghĩ tới hai đứa em vắng mặt Ngụy Thu Vân mệnh yếu: đã mồ yên mả đẹp. Còn Tổ Tổ chẳng biết lạc lõng nơi đâu, sống chết thế nào? Tất cả đều hoang mang ray rứt, không hiểu tại sao mình lại mất đi Tổ Tổ?

Đúng ngày kỵ giáp năm Ngụy Thu Vân, toàn nhóm chị em lại họp mặt đông đủ nơi nhà cụ Sở.

Gia Triển cũng ở nhà để đón tiếp các nàng.

Buổi sáng, mọi người cùng ra mộ Thu Vân, bày hoa quả, cúng vái và tưởng niệm.

Nhân tiện họ lại nhắc tới Tổ Tổ hiện không rõ sống chết ra sao. Chẳng một ai dám giải đáp như thế nào cả. Toàn thể đều im lặng, đều cúi đầu, rơi lệ.

Riêng Gia Triển tuy đã tự chủ không nên quá mềm yếu, đến khóc lóc trước mặt nữ nhi, nhưng nước mắt cũng cứ tràn ra.

Chàng còn nhớ lần gặp mặt sau cùng, Tổ Tổ đã nhờ chàng chăm sóc giúp ngôi mộ Thu Vân.

Trọn năm nay nhất là từ ngày Tổ Tổ “mất tích” chàng càng siêng năng với công việc nàg ủy thác.

Tự tay chàng trồng hoa tưới nước... cho tới bây giờ quanh ngôi mộ đã biến thành một vườn hoa nho nhỏ, rợp sắc ngát hương.

Ngày ngày, buổi buổi ra đây, mãi rồi chàng có cảm giác như dưới mồ không phải chỉ có một mình Thu Vân, mà còn có cả Tổ Tổ. Do đó, chàng cũng tự cho là mình làm công việc chăm sóc cho chính mình: chăm sóc viếng thăm mộ người yêu!...

Buổi chiều sau khi cung kiến tường niệm trước mộ lần nữa, bảy chị em hiện diện đều chẳng ai chịu ra về. Tất cả cùng muốn ở lại Sở gia thêm một đêm, để kéo dài một đêm được gần nhau.

Thế là hai gian phòng của ngôi nhà họ Sở lại dành cho các nàg...

Trời đã vào đêm, lâu lắm nhưng Gia Triển vẫn còn ngồi một mình nơi phòng khách, thần thờ, bất động, chàng nhớ tới một tối nào, một tối mùa Hạ năm qua...

Các nàg đã bắt đầu vào ngủ. Gia Triển thất thểu như một kẻ mộng du, đi lần ra vườn đến ngôi tại ghế đá gần thành giếng, chàng liên tưởng cảnh Tổ Tổ cùng chàng, thường dùng chỗ này làm nơi gặp gỡ. Hình dung tới chiếc hộp bánh đậu xanh, chàng nghe môi miệng như dính phải chất gì vừa ngọt ngọt

vừa mặn mặn: nước mắt lăn dài xuống má chảy vòng khoe miệng.

Đêm khuya không người, chàng không còn phải tự câu thúc e dè gì nữa, bật khóc thành tiếng...

Bận rộn vì một nhọc suốt ngày, nhưng chàng vẫn lưu luyến nơi đã từng in sâu bao kỷ niệm, nên cứ ngồi nguyên. Một lúc sau, mệt mỏi đưa chàng vào một cơn nửa mê nửa tỉnh.

Một bóng người chớp động. Chàng hấp tấp ngẩng nhìn, chẳng một ai. Không khí về khuya vẫn vắng lặng thê lương...

Tự nhiên như do một sự thôi thúc vô hình và kỳ diệu nào đó, chàng đứng lên đi thẳng đến mộ Thu Vân vẫn mơ màng như say như tỉnh. Tới gần hơn, chàng bỗng giật mình khi nghe có tiếng ai nức nở trước nấm mồ.

Ngỡ là hồn ma bóng quế, chàng dừng lại một chút, nhưng rồi lại tiếp tục tiến lên, ánh sao tuy mờ ảo nhưng chàng cũng đã nhận ra đó là ai. Không một giây do dự, chàng nhảy xổ lại, kéo bóng người đó đứng lên và ôm chặt vào lòng. Cái bóng vùng vẫy mạnh nhưng chàng vẫn ôm cứng không buông.

Lý Tố Tố chính nàng!

Sau một lúc giằng co, cuối cùng Tố Tố ngoan ngoãn tựa đầu vào ngực chàng, chấp nhận vòng tay gắn bó.

Gia Triển nhìn nàng miệng cười mà nước mắt như mưa, bỗng nàng lên, chàng rãi bước trở vào phòng khách, kêu gọi vang ầm.

Bảy chị em Ngọc Phấn cùng choàng dậy, ủa ra vây quanh chiếc ghế nệm dài, nơi Tố Tố đang ngồi, cảnh tượng vừa bi

thảm vừa thống thiết, người hô hoán kẻ sục sùi...

Tố Tố vừa bừng tỉnh, đã lẫn phóc vào lòng Ngọc Phấn chẳng nói năng gì hết, cứ khóc như mưa như gió.

Mấy phút trôi qua, Ngọc Phấn cảm thấy dường như Tố Tố không tiện nói gì trước mặt đông người, nên đưa mắt ra hiệu cho Gia Triển rút lui và bảo các em trở về phòng, để một mình nàng ngồi lại với đứa em coi như vừa sống lại.

Hai chị em tỉ tê tâm sự cho tới sáng, mới biết nguyên nhân biệt tích của Tố Tố còn bi thảm đáng thương hơn bất cứ điều dự đoán nào của mọi người.

Thì ra, sau khi lén lấy tiền quỹ đưa cho Thắng Nam chẳng may bị phát giác, Tố Tố liền bị Vũ Vạn Toàn gọi lên phòng riêng. Hắn lồng lộn như heo điên, dọa nạt Tố Tố một hồi về tội biến thủ, rồi đổi sang giọng dỗ dành, đưa ra điều kiện bảo Tố Tố chọn lựa ngay: một là vào tù tức khắc, tên họ và danh dự bêu trên mặt báo, hai là hãy tin hắn như một người anh, tạm lánh đến một ngôi nhà đầy đủ tiên nghi, ở đó, để hắn dần xếp êm thẩm nội vụ cho...

Tố Tố chẳng khác cánh chim non, bị rơi vào móng vuốt chim ưng, bởi thế gần một năm qua nàng tự coi như đã chết, không còn đủ can đảm để gặp lại chị em. Tuy nhiên tình thâm nghĩa trọng nhớ ngày giỗ Thu Vân nàng lén lút tới trong chốc lát, rồi sẽ lại ra đi chẳng ngờ bị Gia Triển bất thần bắt gặp.

Ngọc Phấn đau lòng như cắt, nhận thấy trách nhiệm làm chị của mình nặng hơn bao giờ hết, nhất là phải làm sao giúp cho em phục hồi niềm đau xót khôn nguôi.

- Hãy quên hết đi em! cứ coi như đó là một cơn bệnh nặng mà

em đã trải qua và đang bình phục hoặc cứ cầm bằng như em đã chết một lần, và ngay từ phút này, em sống lại! kẻ ác trên đời tuy chẳng ít, nhưng người tốt vẫn nhiều hơn, như em thấy là đang có những người bên cạnh càng yêu quý em hơn, yêu quý em vô cùng...

Hết